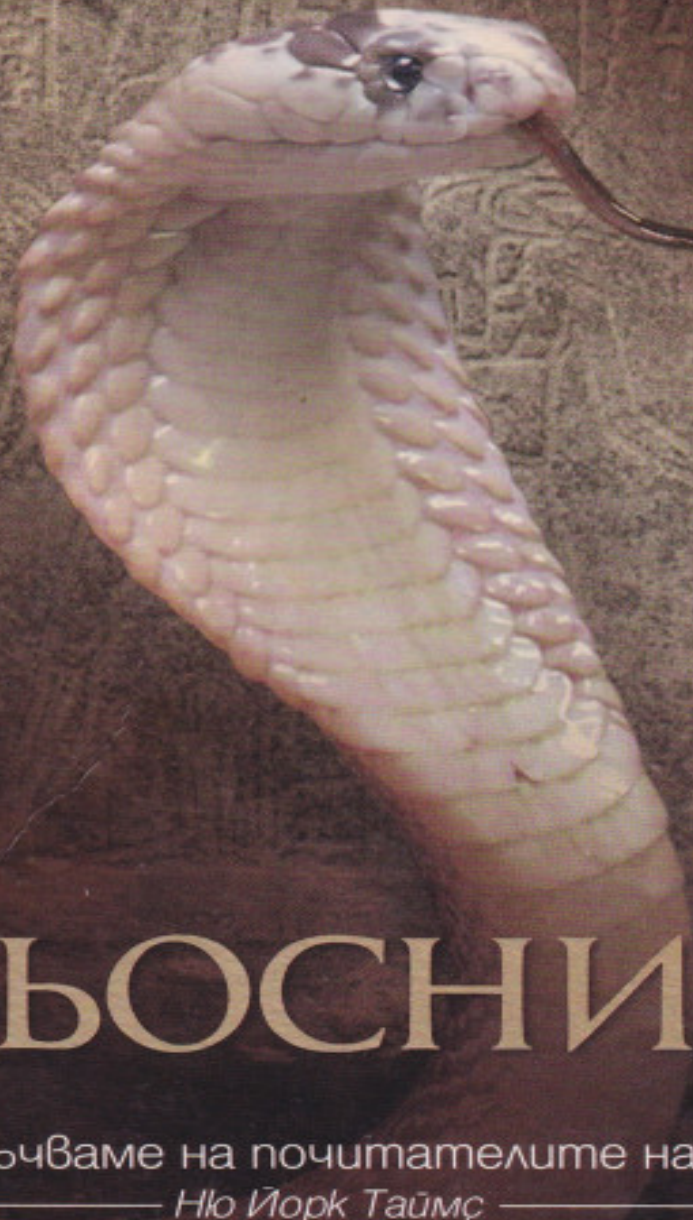

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ДЖЕЙМС БАЙРОН ХЪГИНС

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

МАГЪОСНИКЪТ

Горещо препоръчваме на почитателите на Стивън Кинг!

— *Ню Йорк Таймс* —

ДЖЕЙМС БАЙРЪН ХЪГИНС МАГЪОСНИКЪТ

Превод: Асен Георгиев

chitanka.info

Майкъл Торн е бивш детектив. Дните, в които е трябвало да излага живота си на опасност, са свършили.

Но...

Животът му на млад пенсионер като че ли няма да е такъв, какъвто е очаквал!

Неговият нов дом е в провинциалната Нова Англия, но около него витаят странни истории. За необикновената съдба на обитателите, например. Но това са само слухове. Нали така!

Внезапно Торн открива в мазето скелет, окован в сребърни белезници, който изчезва бързо. И то по най-невероятен начин. Майкъл Торн се изправя пред древна загадка, която заплашва дома му и цялото селище...

ПРОЛОГ

— Заровете го жив!

— Бързо, докато още имаме възможност!

Трима мъже с ловни пушки се втурнаха напред с насочени в черната паст на пещерата цеви. Хора с преbledнели лица блъскаха камъни в грубия хоросан, други го загребваха с лопати, за да запушат входа ѝ със зид.

Нощта бе непрогледна и студена в най-тъмния час преди разсъмване. Хората хвърляха нервни погледи към обгръщащата ги мъгла, сякаш очакваха да видят нещо повече в нея.

— Не губете време! — каза възрастният мъж. — Той ще се съвземе бързо и няма да имаме друга възможност!

Един младеж вдигна глава:

— А семейство Лоугън?

— Мъртви са, момче! Като всички останали от града! А сега, бързо! Зазидайте тази гадост, преди да избие и нас! Ако това нещо се събуди, не знам дали пушките ще го спрат отново!

Момчето изсипа върху всеки камък по една лопата цимент. Сега двама мъже хвърляха хоросан и стената бързо растеше.

Спряха, когато из дълбините на мрака се чу дълбоко гърлено ръмжене, издаващо ясно и хладнокръвно намерение. Миг по-късно някакъв глас засъска с мека злоба на език, който момчето никога не беше чувало.

— Млъкни в името на Христа! — провикна се възрастният мъж.

Той вдигна ловната си пушка и стреля, с двете цеви право в отвора на пещерата. Другите го последваха, шест гладкоцевни пушки изхрочиха дванадесет заряда срещу нещо, което не можеха да видят. Когато последният стреля, първият вече бе презаредил с рефлекс на човек, който ловува, за да оцелее, каквито бяха всички обитатели на малкото погранично село.

После без команда, безмълвно, отново започнаха да стрелят. Свършиха с втория залп и пак заредиха, а от патронниците на

големокалибрените оръжия изхвърчаха димящи гилзи.

Залповете продължиха през минута, заряд след заряд разстрелваха от упор нещото в пещерата. Сред гръмотевичните им проблясвания момчето вдигна очи и видя нещо наблизко — нещо, приковано с вериги към стената.

Той, или то, вдигна и кръстоса ръце пред лицето си и около окованите му китки проблесна сребро.

Беше облечено в дълга алена роба, някога великолепна, но сега мръсна, окървавена и разпарцаливена от дългата битка през последната седмица, в която то бе убило толкова много хора. Оцелелите предпочитаха да са мъртви, за да не им се налага да живеят със спомена.

Стената от тежки камъни бе издигната толкова високо, че оставаше да сложат само още един слой гранит, за да запушат пещерата. Хората, които не стреляха, се излагаха на риск да бъдат улучени, но полагаха здраво камък след камък, докато привършиха работата.

Преди да бъде поставен последният камък, в последната секунда Старецът поправи мерника и вкара двуцевката си в тясната пролука. Гласът му беше изпълнен с ярост:

— Чудовище, тук е гробът ти!

Двойният му изстрел бе последван от тревожен вик:

— Бързо! Дайте последния камък!

Двама мъже вдигнаха тежкия камък и го сложиха най-отгоре. Струпаха върху него хоросан, запушиха отвора на пещерата и спряха дори достъпа на светлина и въздух. После вцепенено загледаха набързо издигнатия затвор.

Старецът свали димящата пушка, гърдите му се издигаха тежко. Призрачно бялото му лице изглеждаше изтощено. Раменете му увиснаха, той бавно се обърна и втренчи поглед в мъжете, които го наблюдаваха с уважение като някой старозаветен пророк. Старецът се обърна и през спускащата се мъгла се загледа към малкото новоанглийско градче.

Беше топло, тъмночервено разсъмване. По дъсчените тротоари би трябвало да крачат търговци, деца да търчат към малкото училище с една класна стая, млекари да дърпат колички, а земеделци да кръстосват полето.

Да, би трябвало старецът да вижда тези хора. Но тях ги нямаше. Градецът беше мъртъв. По някога оживените му улици се рееха призрачни сенки, души ненапуснали още това временно обиталище.

Момчето приближи мълчаливо стареца в края на хълма, до пещерата и тъмната сила в нейната утроба.

— Колцина са мъртвите? — Гласът му трепереше.

Известно време старецът помълча. После каза с дрезгав глас:

— Много, моето момче... Всички.

Широко разтворените очи на момчето се стрелнаха назад към пещерата.

— Смяташ ли, че пещерата ще го задържи?

— Не знам — мрачно отвърна старецът. — То вече избяга от поздрав затвор. — Поклати глава. — Би трябвало вече да ни е убило. Ако не бях разбрал какво представлява, щяхме да сме мъртви.

Младежът погледна назад.

— Защо уби толкова много от нашите? Каква е причината?

Старецът се смръщи и пак поклати глава.

— Няма нужда от причина. Самото то е причина... жестока, твар, създадена да унищожава.

Старецът презареди тежката ловна пушка 10-калибър и насочи цевта ѝ към земята. После закрачи бавно и печално надолу по хълма към призрачния град.

— Хайде, момче... Имаме мъртъвци да погребваме.

1

— Торн, напуснеш ли, ще умреш.

Обръщайки глава по посока на гласа, Торн се засмя и затвори гардеробчето. Другите полицаи се подготвяха сред стаята на самозалепващите ремъци на бронезилетките и кобурите. Затръшваха се врати и капаци на куфарчета, скърцаха скрипците за фитнес, върху които полицаите изливаха натрупаната през деня ярост.

— Така или иначе ще умра — изхили се Торн, докато пъхаше своята „Берета“ в кобура. Тя бе сред малкото вещи, които щеше да вземе със себе си след осемте години работа като полицаи в Лос Анджелис.

— Какво променя пенсионирането? — продължи с усмивка Торн.
— Нали помниш Меткаф?

— Аха — отговори Ти Джей.

— Е, Меткаф е пенсионер от пет години. И я го виж, още е жив.

— Да, ама не е истински щастлив.

— Той никога не е бил щастлив.

Ти Джей, най-мускулестият от всичките му познати, тръгна тромаво напред и Торн за пореден път се удиви от външността му. Наблюдавайки Ти Джей, човек моментално възприемаше теорията, че неандерталецът се е кръстосал с *Хомо еректус*. Веднъж Торн го видя да прескача паркиран фолксваген костенурка, без изобщо да го докосне.

Ти Джей се спря на няколко крачки и го загледа как тъпче цивилните си дрехи в армейската мешка. На нея пишеше с дебели букви: КАПИТАН МАЙКЪЛ ТОРН, 82-РА ВЪЗДУШНОДЕСАНТНА ДИВИЗИЯ, 4 БРИГАДА, 7 БАТАЛЪОН.

— Торн, виждал съм това с очите си. Добри хора, всички в отлична форма. Пенсионирането се и след две години гушват букета — поклати глава той. — Отиват си къщи, измъкват въдиците, стиковете за голф и започват да пишат книга, която никога не завършват, защото тупват на пода със сърдечен удар. Промяната в начина на живот е

прекалено голяма, човече. Няма друга като полицейската работа — вълнението, братството, тръпката да се измъкнеш на косъм, да помагаш на другите. Торн, ще пукнеш, ако не спасяваш хората от разни каши. Аз те познавам. Дълбоко в себе си ти си като Майка Тереза. Трябва да помагаш. — Ти Джей кимна с изражение на всезнаеща мъдрост. — Това е в кръвта ти, човече. И макар да не съм религиозен — в душата ти, или нещо такова. Знаеш, че съм прав.

Торн се усмихна, докато връзваше мешката.

— Виж, Ти Джей, аз и Ребека купихме една много хубава стара къща в Нова Англия. Тя се нуждае от сериозен ремонт, така че ще бъдем заети дълго време. Ще имам доста работа.

— А децата? — не се отказваше Ти Джей. — Наистина ли мислиш, че това е най-доброто за тях?

Торн се обърна и облегна ръка на изправената мешка:

— Ама ти май си съвсем сериозен?

— Торн, остани още една година. Прекалено си млад за това. Сега си в разцвета си.

Торн прехвърли през рамо едната презрамка на мешката. После вдигна кожения кобур, пъкна беретата в него и го закачи на кръста.

— Ти Джей, на четиридесет и пет съм. Имам зад гърба си двадесет години битки, гърмели са по мен, прострелвали са ме. Бил съм наръгван, взривяван, чупил съм почти всички кости в тялото си. — Той потупа приятеля си по рамото, докато минаваше покрай него. — Не, братко мой. Край на приключенията. Ще прекарам остатъка от живота си в покой. Колкото и скучно да ти звучи.

Ти Джей проследи с очи как се отдалечава и промърмори подире му:

— Обзалагам се, че няма да стане.

* * *

Публиката не издаде и звук, докато жилестият белокоп професор поставяше малкото си бележки на катедрата. Той не се нуждаеше от подробни сламки, защото след цял живот неуморно изучаване познаваше добре предмета си.

Макар да бе прекрачил в началото на седемдесетте, вече пенсионер, стоеше изпънат, с нехаен загар и в цветущо здраве. Походката и стойката му издаваха човек, който не чувства тежестта на годините. Ученият прочисти гърло и започна:

— Добър вечер. Аз съм професор Александър Адлър и за мен е чест да бъда сред вас. Няма да прахосвам времето на такава изтъкната публика, като ви говоря неща, които вече знаете. Вместо това нека се насочим направо към предмета на тазвечершния ни семинар — магията. Основният въпрос е: какво точно е магията? Отговорът е много по-сложен, отколкото мнозина предполагат.

С ръце зад гърба си професорът закри по сцената, отправяйки думите си последователно към отделни хора от публиката.

— Наистина, какво е магията? Има модерна магия. Има историческа магия. Съществува и антропологическа магия. Древна магия. Праисторическа магия.

Професор Александър Адлър изчака значимостта на дилемата да проникне в съзнанието на слушателите.

— Да, приятели мои, значи проблемът е не само какво представлява магията, но и какъв вид магия обсъждаме.

Той махна неопределено с ръка.

— Най-трудният за определяне вид магия, и това не би трябвало да ни изненадва, е модерната. Защото тя се простира до най-широките граници на най-неизясненото неоезичество.

Гласът му стана по-твърд, когато закри обратно по сцената.

— Да, затрудненията с модерното магьосничество идват не оттам, че знаем толкова малко, а поради това, че знаем твърде много. Модерното магьосничество е такава смесица от импровизирани ритуали, заклинания, езичество, талисмани и чародейства, че до голяма степен е продукт на „Бъфи — убийцата на вампири“^[1] плюс самозалъгване, както много други неща.

Адлър спря й бавно вдигна показалец.

— Обаче древното магьосничество... това е напълно различен феномен. — Той даде малко време на публиката си. — Древното магьосничество, приятели мои, било тайнствена сила с такава дълбочина, че дори произходът и значението на староеврейската дума за магьосник, *mekashaf*, си остават неизвестни.

Той отново започна да се разхожда.

— В древните времена около 1491 г. пр.Хр., приблизително по времето на излизането на евреите от Египет, магьосниците или „мъдреците“, както са ги наричали, били почитани почти колкото самия фараон. Смятали ги за богове — ни повече, ни по-малко. И силите им били... напълно действителни.

В този момент от публиката се чу колеблив глас:

— Тъъ... професор Адлър?

Професорът се обърна и спря на място. Гласът принадлежеше на млад и очевидно плах мъж. Въпросът му явно бе важен, в противен случай едва ли би посмял да прекъсне лекцията. Но страховете на младежа не се оправдаха, защото Адлър му кимна любезно:

— Да, млади човече?

Мъжът нервно хвърли поглед към стотиците очи, вперени в него. Смехът на професора беше гърлен и подканящ:

— Не се тревожи, приятелю. Тук всички сме студенти. Задай въпроса си.

Вдигайки поглед, момчето заговори тихичко:

— Не смятате ли, че тези „мъдречи“, както са ги наричали, са фалшифицирали чудесата на Мойсей? Искам да кажа, че са използвали магьоснически номера. Трикове, които само те са знаели.

Момчето свърши и седна на мястото си възможно най-бързо. Професор Адлър изду устни и отговори:

— Не, младежо, нямах предвид това. Искях да кажа, че магьосниците са копирали — староеврейската дума означава „копирали“ — а не фалшифицирали, чудесата на Мойсей. Имам предвид, че те наистина са вземали неодушевено парче дърво и са го превръщали в живо, дишащо нещо. Превръщали са мъртвото в живо. Постигнали са самото преобразуване на материята.

— За някои хора — продължи той — това е проблем, но вие трябва да четете Библията така, както е написана. Седма и осма глава на Изход не казват, че магьосниците са фалшифицирали първите две чудеса на Мойсей. Библията твърди, че магьосниците на фараона са копирали първите две чудеса на Мойсей.

В залата цареше тишина.

Погледът на професора се плъзна по обърнатите към него лица и той заговори бавно и много отчетливо:

— Днес никой на тази планета не знае нищо за египетската магия от времето на Мойсей, което най-вероятно е около 1500 година пр.Хр. Но Библията отбелязва, че древните вълшебници са имали силата да превръщат своите жезли в живи същества, а водата в кръв. Дали тази сила се е простирала отвъд това и какви са били нейните граници, е неизвестно. Няма нито един модерен магьосник, учен, професор, вещица или вълшебник, нито едно живо същество, което да знае тайните на древните алхимици.

Адлър наведе глава, скръсти ръце на гърба си и закрачи покрай първия ред.

— Позволете ми само накратко да отбележа нещо и проследете мисълта ми търпеливо. Ако желаете. Няма да отнеме повече от минутка. — Той направи малка пауза и продължи: — Библията обявява, че дори всички книги на света не биха могли да изброят чудесата, които Иисус извършва. Човек на име Джеймс Джойс героично опитал да опише един-едничък ден от живота на един-единствен човек в книга със заглавие „Одисей“, но също толкова героично се провалил. Така историята на литературата доказва, че не е възможно да регистрираш всички подробности за действията на един отделен човек в един-единствен ден.

Не бива да забравяте, че Мойсей е водил война срещу Ианий и Иамврий^[2], влъхвите на Аменхотеп II, в продължение, доколкото можем да определим, на четири до шест месеца. Библията не отбелязва подробностите от тази битка и това е разбираемо. След като дори един-единствен ден от живота на човек не може да бъде проследен, как би могъл да бъде описан толкова дълъг период?... Затова трябва да бъде зададен следният въпрос: какви са битките на Мойсей срещу тези двама мъже, които са останали неописани? Какви сили са използвали те срещу него? Как са опитали да го докарат до ужас? Дали са атакували разсъдъка му? Със сигурност това е една от възможностите. И ако не са успели да разклатят непобедимия му разсъдък и вяра, не са ли атакували хората около него? Не биха ли пробвали да унищожат Мойсей чрез тези, на които биха могли да въздействат? И как биха могли да го направят? А как им е отговорил Мойсей?

Адлър спря по средата на първия ред и се обърна право срещу слушателите.

— Със сила... — отговори той недвусмислено. — Мойсей се е борил срещу тях със силата на Господ, защото само с нея е можел да победи Ианий й Иамврий.

— Значи... тяхната сила е била голяма и истинска — промърмори младежът сякаш на себе си. После вдигна очи. — Какво друго мислите за тях, професоре?

Ученият се усмихна снизходително.

— Млади човече, според мен имаме голям късмет, че те не се разхождат сред нас.

* * *

Бяха минали три месеца, откакто Торн върна значката си. Той прекара това време в опаковане и подреждане, надписване на кашони, наемане на транспортна фирма на достъпни цени, надзираване на товаренето, заключване на къщата и опити да довърши недовършеното.

Ребека преживя безброй прочувствени сбогувания, но Торн, по природа стоик, се задоволи с ръкостискане и покана към всички да му идват на гости, когато поискат.

Джипът му преваля хълма, който местните наричаха Монтабюлар Хил. Той се издигаше посред Сидър Ридж, малката община в Нова Англия, която бяха избрали за свой нов и вероятно последен дом. Огромната господарска къща във викториански стил се издигаше от едната страна на хълма със същата странна властност, която Торн почувства, когато преди шест месеца я видя за пръв път.

— С къщата вървеше имот от петдесет и пет акра. Сама на склона, тя бе заобиколена от древни широколистни дървета, твърде необичайна гледка, откакто през първата половина на двадесети век Нова Англия беше систематично обезлесена. Очевидно много от тези дървесни гиганти се извисяваха там от стотици години. Тройният балдахин, който се издигаше в гората, дори денем създаваше усещане, че е нощ.

Всъщност, с изключение на къщата, целият хълм изглеждаше странно недокоснат от времето. Това беше първото, което привлече Торн. Докато се спускаха по хълма в техния джип „Чероки“, натоварен

само с багажа за това пътуване, Антъни и Малъри спяха на задната седалка, а Ребека дремеше на седалката до шофьора. Торн си позволи да се отпусне, наслаждавайки се на покоя, излъчван от къщата.

Той отново се замисли какво ли е да се радваш на нормален живот. Беше прекарал по-голямата част от своя в армията, първо като рейнджър, а после, в началото на осемдесетте, го приеха в специалните части.

Това назначение изискваше жертва на кръв и време без никакви изключения. — Торн изпълни дълга си дори в повече. Но накрая стана така, че трябваше да избира между брака си и армията. Ребека се умори да се грижи за проходащото им дете сама, докато Торн води експедиции по целия свят. Той прояви разбиране и предпочете да се уволни.

Не беше проблем да излезе от действащата армия. Бе изпълнил своя дълг, като участва в повече от сто мисии. Беше живял в денонощна готовност, пропускайки повечето празници и рождени дни. Ако Ребека не беше толкова силна, бракът им щеше да се разпадне още преди години.

Торн ѝ бе задължен за търпението и за любовта и възнамеряваше да забави темпото, но после дойде работата в полицията. А това не беше стандартната полицейска работа. Натовариха го с опустошителните отговорности на детектив по грабежите и убийствата. Вярно, парите и осигуровките също бяха „нестандартни“, но такава бе и работното време, и брачните проблеми отново започнаха.

Работата беше денонощна и го докара дотам да се чувства не различен от тези, които преследваше. И тогава Ребека му постави ултиматум.

Торн честно призна, че тя има право да изисква промяна. Съгласи се и заедно намериха най-тихата община, която отговаряше и на изискванията им за децата — 11-годишния Антъни и 8-годишната Малъри.

От пръв поглед Торн оцени живописната красота на това място. То се намираше в самия край на Апалачите, непрекъснатата планинска верига, простираща се от Нова Англия до Нова Джорджия. Мястото се хареса на по-добрата част от него, тази, която беше останала жива след всичките години на високотехнологични оръжия, тактики, власт и

командване, мисии и жертви, хеликоптери, учения, пак учения, а след тях и сражения.

Торн действително не познаваше „нормалния“ живот. Сега бе нетърпелив да го проучи във всичките му измерения — футболни мачове, пикници, срещи на Асоциацията на родителите и учителите и събуждане сутрин до една добра жена, без да се тревожи за бързото разполагане в някоя далечна точка на света, откъдето не знае кога и дали ще се върне. И дали Ребека и децата ще го чакат.

Стига толкова.

Това бе ново начало за тях и Торн беше готов да навакса пропуснатото.

Да, мислеше той, дошло беше тяхното време. И никой не можеше да им отнеме това, което заслужаваха. Сега беше амбициран да си изгради нов живот точно както преди се бе посветил на спасяването на своите братя по оръжие, на победата в битки, които не разбираше, на дълга си като войник и като полицаи.

Къщата се издигаше още по-голяма на склона и Торн присви сивите си очи към бързо движещия се черен облак над нея. Не бурята привлече вниманието му, а буреносният облак, изскочил сякаш от нищото, който увисна точно над къщата.

Видът му изобщо не хареса на Торн.

Бурята се разрази точно когато спряха пред новия си дом.

[1] Американска кинокомедия от 1992 г., пародираща филмите на ужасите — Б.пр. ↑

[2] Второ послание на св. Апостол Павла до Тимотея, 3:8, Цитатите от Библията са от Синодална Библия в електронен вариант на [http:// synpress-classic.dveri.bg/books/bible.htm](http://synpress-classic.dveri.bg/books/bible.htm) — Б.пр. ↑

2

След четиринадесет години, прекарани заедно, Ребека все още беше толкова красива, колкото на сватбата им. Това не преставаше да удивлява Торн. Той го отдаваше на нейната италианска жилка и на това, че тя никога не се беше занемарявала.

Той самият не беше такъв късметлия. Двете войни и безбройните рани му бяха стрували доста. Прекалено дългото пребиваване в пустошта бе обветрило лицето му. Височинните бойни тренировки на Ейгер^[1] му бяха докарали няколко измръзвания. Беше участвал и в неколкomesечни учения в пустинята заедно с Мосад, израелските тайни служби, чието съществуване Израел отрича. Тогава Торн бе решил, че пустинята принадлежи на скорпионите и на неумолимите бедуини, а не на обикновените човешки същества.

През тези години той бе получил толкова много сериозни наранявания, че можеше да предскаже, както правеха някои старци, всяка промяна на времето.

Когато се оплачеше от коляното си, Ребека знаеше, че ще вали. Гърбът му не беше здрав както едно време, а след скоковете от 10 500 метра коленете му бяха пострадали заради ГВКО, или казано по-разбрано, „голяма височина, късно отваряне“.

При ГВКО човек пада от 10 500 метра, диша от кислородна бутилка, облечен е като астронавт и трябва да дръпне въженцето 150 метра над земята, докато се движи с над 160 километра в час. Той няма никакъв шанс да отвори резервния парашут, ако основният откаже.

Дори на 150 метра над земята парашутът трудно може да забави спускането на човек, който се движи с повече от 160 км/ч, но това е най-сигурният начин да се спуснеш зад вражеските линии без риск да изгубиш самолета. Да, Торн напълно се беше посветил на своите хора и на своя дълг. Тялото му бе живото свидетелство за това.

Ангъни и Малъри бяха, меко казано, разочаровани да пътуват девет дни, за да слязат от джипа в най-яростната гръмотевична буря, която Торн беше виждал. Но Ребека, грижлива майка по природа, ги

вкарва бързо вътре и някак си успя да намери хавлии и чисти дрехи сред купищата кашони, екипировка, мебели и вещи, които Торн отдавна бе забравил, че притежава. Той беше особено изненадан, когато откриха сред тях комплект неизползвани стикове за голф.

Усмехнат отиде при торбата, извади наполовина един от стиковите и после го пусна обратно. Ребека го видя и се засмя:

— Ще започнеш ли отново с голфа?

— Играл съм голф?

— Е — вдигна тя рамене, — изигра една игра.

Торн се замисли.

— Да, сега се сещам. С брат ти.

— И изгуби.

— Да, скъпа, помня.

— Нямах намерение да ти натривам носа — усмихна се тя. — Но не се ли говори, че голфът действа успокояващо?

— Не мисля, че тук има игрище за голф.

— О, Майкъл, я стига. Всеки град има игрище за голф. — Тя продължи да подсушава косата на Малъри, но се наведе, за да погледне в очите осемгодишното момиче. — Добре ли си, скъпа?

Малъри потърка сънените си очи.

— Гладна съм.

— Ще приготвя нещо след минутка. Става ли?

— Добре...

Торн погледна през прозореца към камиона на транспортната фирма. Работниците се бяха свили в каросерията и чакаха дъждът да спре, но когато огледа внимателно черните буреносни облаци, Торн разбра, че бурята няма да свърши скоро. Не им се виждаше краят и бяха толкова плътни, че имаха вид на твърда материя.

Въпреки практичния си характер Торн се замисли за предишните обитатели на къщата — по мнението на всички нормално и любящо семейство. Но шест месеца след преместването си тук, една сутрин били открити от обезпокоен учител, на когото направило впечатление отсъствието на децата.

Били мъртви от цяла седмица.

Никога не било обяснено убедително какво се е случило. Бабата била намерена в гардероба си с лице, замръзнало в ужас. Явно била починала от сърдечен удар, уплашена до смърт.

В буквалния смисъл.

Намерили съпругата, увиснала на полилея, с въжето за пране около врата. А после най-странното от всичко — открили съпруга в предната градина. Очевидно той просто излязъл гол в януарския студ и седнал в снега, докато не починал от хипотермия.

Разумен и много уважаван от местните хора, той би могъл да се спаси, когато поиска, като просто стане и извърви десетината крачки до предната веранда. Но вместо това си седял в снега и умрял от бавна и мъчителна смърт.

Естествено, колкото по-малка е една общност, толкова по-бързо обитавана от духове къща се сдобива с магическа слава. И се превръща от нещо, бъдещо ужас, в обект на голям интерес. По-късно идват суеверията и накрая къщата се превръща в легенда. Това беше главната причина Торн да си позволи този имот. Той беше нежелан не само от местните, но и от външните хора.

Торн изпитваше неясно уважение към свръхестественото, но не го смяташе за заплаха. Беше крайно практичен и притежаваше естествена наклонност да се бори с всякакви предизвикателства, независимо дали те са свръхестествени или не. Накратко, не се плашеше от истории за духове.

И за миг не беше повярвал, че в къщата има „духове“, „привидения“ или нещо, което посред нощ потраква с вериги зад стените.

Ребека обаче беше много суеверна — резултат от традиционното католическо възпитание. За нейно успокоение Торн носеше кръстче, но не беше особено религиозен. Желанието ѝ той да е в безопасност го трогваше и затова го носеше.

Нямаше нищо против, че Ребека остана вярваща католичка и бе възпитала Антъни и Малъри в традициите на Римокатолическата църква. Фактът, че в Сидър Ридж имаше многобройно католическо паство, беше една от причините да се преместят тук.

Ако в града нямаше черква, сделката изобщо нямаше да се състои. Ребека приемаше без проблем това, че Торн отказваше да ходи на черква. Нищо лично, беше ѝ казал той, преди да се оженят по традиционната католическа церемония. Торн просто не смяташе, че на човек му е нужна черква, за да познава Господ. Тя отговори, че чете в сърцето му и че Господ също го прави. Това ѝ беше достатъчно.

И макар Торн да изпитваше отвращение от всичко религиозно, той окуражаваше децата си да следват примера на своята майка. Беше убеден, че независимо дали църквата е нещо добро или лошо, тя определено не причинява вреда.

Ребека се обади от другия край на помещението:

— Скъпи, слез в мазето и виж дали можеш да пуснеш котела.

Торн видя, че Антъни трепери, наметнат с одеяло през раменете.

— Дааа — промърмори той и се обърна от прозореца към прекалено голямото, странно дълго стълбище, което водеше към мазето дълбоко под къщата.

Мракът долу беше непрогледен.

* * *

Торн щракна ключа на осветлението в началото на тридесет и трите стъпала. Беше ги преброил удивен, че някой е построил стълбище, което сякаш водеше право в сърцето на планината.

Нямаше очевидна причина за това и той веднага реши, че са направили стълбището, защото викторианската сграда е била построена върху някакво по-старо здание. Под сутеренния етаж вече е съществувал и затова е бил запазен като готово укритие срещу бури.

Котелът беше стар и работеше с нефта. Торн бе повикал техници и те установиха, че е в отлично състояние. Дори тръбите бяха чисти от котлен камък, както му викаха инженерите, а той се трупаше при дълга употреба. Изглеждаше, че никой не беше живял достатъчно дълго в къщата, за да използва котела.

Торн клекна и вдигна кутийката кибрит, която беше оставил тук преди два месеца. Провери я и видя, че е свършено суха — странно, но обяснимо. Простата вентилация и дванайсетте метра естествена изолация си бяха свършили работата. Той запали клечка и я протегна към...

Стържещи лапи...

Торн се завъртя и изпусна клечката. Остана полуприведен, почти в бойна поза.

Адреналинът, който го наелектризира, беше позната тръпка, така че не го извади от равновесие. Бързо осъзна опасността от тунелното

виждане, което можеше да изключи периферното му зрение, затова пое дълбоко въздух и бавно издиша.

Знаеше какво физическо усилие да направи, за да противодейства на неволната реакция на тялото при уплаха. Беше експерт в това — независимо от мненията на някои хора, и най-смелият мъж знае какво е страх. Той просто го контролира с подходящата техника.

Страхът, беше казал някой, много прилича на огъня. Ако го контролираш, огънят ще те защитава, пази и топли. Но ако изгубиш контрол над него, той може да изгори къщата ти като огън. И така това, което може да те спаси, те унищожава.

Неподвижен, Торн се вираше в мрака на мазето. Единствената крушка не успяваше да пробие тъмнината. Той усети как кожата му настръхна, а косата на врата и косъмчетата по ръката щръкнаха. Изправи се бавно, като издиша дълбоко.

„Отърви се от излишния кислород, той ограничава зрението...“

Напрегна всеки мускул...

„Опъни кожата, разтърси я добре, разкарай го...“

„Контролирай се, контролирай се...“

Той изчака, докато тялото му се успокои, пое бавно и дълбоко въздух и почувства как съзнателното забавяне на дишането успокоява сърцето му. Отпусна ръце и дълго се вира в мрака.

Не беше изключено тук да е било затворено някакво животно, възможно бе то да е още живо и да си е направило леговище.

„Живо тук вътре...“

Внезапно му се прииска да беше донесъл фенерче. И с тази мисъл се насочи право към стълбището, очаквайки да чуе звука отново.

Не се съмняваше, че беше чул нещо. Той винаги вярваше на преценката си, дори в много по-лоши положения, когато всичко зависеше от мигновеното му решение. Бе сигурен, че звукът беше от лапи, стържещи по камък или по дърво.

Семейството му беше тук. Това бе неговият дом — единственото място, което той нямаше да отстъпи.

Никога.

Торн светкавично взе решение, хукна по стълбите, взимайки по три стъпала наведнъж, и подхвърли през рамо:

— Връщам се след секунда.

* * *

Ребека вдигна глава, когато Торн изскочи от мазето и затвори грижливо вратата. По сериозното му като пред битка лице тя инстинктивно усети опасността и се изправи.

— Майкъл?

— Няма нищо — отговори той неохотно и тръгна към спалнята им на втория етаж. После осъзна, че е отговорил прекалено бързо, и добави:

— Имам нужда от фенерче, скъпа. Крушката долу е ужасно слаба.

Тя не го последва в спалнята и на Торн му бяха нужни само пет секунди да отвори куфара и да извади беретата. Взе и единия от трите пълнителя и бързо, но тихо го пъкна в пистолета. Щеше да вкара патрон в патронника едва в мазето, защото Ребека щеше да разпознае звука. Пъкна двата резервни пълнителя в задния джоб на джинсите и извади ризата си отгоре, за да ги прикрие.

Спусна се по стълбите и излезе от страничната врата. Отиде при черокито, без да обръща внимание на дъжда, и взе фенерчето, което лежеше до шофьорската седалка. После се върна обратно до вратата към мазето. Придаде на гласа си спокойно звучене с отгънък на умора:

— Дори кибрита не можах да намеря там, където го оставих — промърмори той и се усмихна на Антъни и Малъри.

— Искате ли тази вечер да си поръчаме пица и да дадем на мама почивка?

— Да! — отговориха те едновременно.

Ребека се засмя.

— Веднага се връщам — помахаша й Торн.

Погрижи се да затвори вратата зад себе си.

Гласът му прозвуча като шепот и това го изненада:

— Ето ме, идвам.

[1] Връх в швейцарските Алпи. — Б.пр. ↑

3

Торн инстинктивно зае отбранителна поза и замря безмълвен на стълбището. Когато за пръв път видя това място, не усети нищо обезпокояващо, но сега наистина започваше да се тревожи. Съжали, че за да го купи, бе похарчил повечето от спестяванията си и половината от пенсията си за следващите двадесет години.

После се сети за яките греди, които укрепваха мазето и реши, че това е необичайно. Такива греди имаше и из къщата. Това място изглеждаше все по-странно и той се учуди, че не го бе забелязал по-рано. Трябваше да размисли повече, преди да се премести тук.

През живота си бе видял много, бе познал страха под хиляди форми и се чувстваше достатъчно мъж, за да го признае. Но в момента усещаше странен, непонятен страх. Продължи да се взира в дълбините на стълбището.

„Губиш контрол... Стегни се, момче...“

„Правилата са си правила, знаеш как да се справиш с това“.

Първо правило: познай врага си. Познай неговите силни и слаби страни. Няма значение кой е врагът ти. Правилата винаги важат, опознай го, преди да предприемеш действия срещу него, и най-вече запази спокойствие. Не позволявай на страха, адреналина или яростта да те тласкат напред и да те убият. Проучи положението и врага и атакувай, когато усетиш слабост или измислиш план.

Торн се смути от собствените си мисли. Какво, за Бога, го беше накарало да се паникьоса? Звук от лапи? Животно в мрака? Е, и какво? Ако беше животно, щеше да го убие. Проста работа.

Време беше да поеме контрол над нещата.

Не бе направил повече от пет крачки, само колкото да се отдалечи от вратата, когато чу гласа на Ребека от кухнята:

— Хайде, Антъни — тонът и прикриваше напрежение. Беше прозряла играта му. След четиринадесет години брак бе напълно способна да го направи.

— Помогни ми да разопаковам, нека започнем от твоята стая. Съгласен ли си? — добави тя.

Торн не чу уморения отговор на Антъни, но знаеше, че Ребека ще намери занимание на децата, докато той се справи с това. Погледна надолу по стълбите и запали фенерчето, спомен от дните, когато разследваше убийства. После с бавни, предпазливи стъпки се спусна долу.

Първо провери стените, после тавана. Насочи фенерчето към пода, но не видя нищо друго, освен речни камъни, споени от пращен хоросан. Наведе се и с любопитство ги докосна. Бяха гладки и плоски, изгладени от водата и поставени тук преди сто години. Ако под тях имаше нещо, лесно щеше да го открие.

Здравината на пода никак не го успокои. Би трябвало да бъде обратното, но инстинктите му подсказваха, че тук нещо не е наред, а той беше свикнал да им се доверява.

Тръгна напред, като напрегнато търсеше типичните следи на „обитавана от духове“ къща. Те винаги бяха ужасяващи. Колкото по-ужасяващи, толкова по-добре. За да се получи добра история на ужасите, няма нищо по-подходящо от една хубава старомодна брадва, изоставена от убиец. Имаше и по-сериозни неща — невярна жена, погребан съпруг, заровено дете или индиански тотем с лапи, кости и животински кожи. Беше виждал достатъчно сантерия^[1], когато работеше в Лос Анджелис, за да се уплаши от хора, които убиват петли в името на боговете си.

„Човече, съсредоточи се върху онова долу...“

Историята на това място...

Последното семейство — децата, бащата, майката и бабата — всички бяха мъртви. Но преди тях имаше и други. Носеха се неясни слухове за семейства, живели и умрели в тази къща.

Торн знаеше, че такива мрачни истории изнервят обикновените хора и не ги винеше. Но той самият беше виждал всичко и нищо не можеше да го смути.

Първо, Торн не вярваше, че причината за трагедията е свръхестествена. Хората бяха достатъчно луди и лоши, за да причиняват зло и без помощта на дявола. Според него никой демон не би могъл да извърши по-големи злини от човека.

Второ, след десетилетия дисциплина и обучение Торн приемаше усещането за заплаха не само спокойно, но и тактически. Винаги бе готов да реагира и винаги беше нащрек. Никога не си позволяваше да сваля гарда. Дори когато, затваряше очи, за да се отпусне, слушаше и следеше движенията и настроенятията. Винаги усещаше промените в температурата и налягането, включително и на разговорите. Съсредоточаването му беше толкова пълно, че можеше да рецитира „Изгубеният рай“^[2] на пистата на летище „Джон Ф. Кенеди“, докато над главата му с трясък прелита някой „Боинг“ 747. Въпреки това трупаше напрежение — достатъчно, за да вкара патрон в цевта на беретата.

Не забелязваше явна заплаха, но това не означаваше нищо. Той знаеше, че трябва да разгуби къщата на парчета, за да разбере какво крие тя. А наистина криеше нещо. Сигурен беше в това.

Той не вярваше в привидения. Но не беше логично тук да умрат толкова много хора, при странни обстоятелства и за кратко време, без да има някаква причина. Беше удивен, че тази мисъл изобщо не му е минавала досега.

Торн поклати глава — привидения, съжаления и неясни страхове. Тази къща ги пробуждаше за живот.

Той чу леко скърцане от най-горното стъпало и се обърна натам. Без да издава безпокойството си приближи и видя Антъни с фенерче в ръка. Не знаеше как бе успял да се измъкне от Ребека, но това нямаше значение. Нямаше да позволи синът му да усети, че се страхува. Увери се, че ризата му скрива пистолета под колана, и се провикна нагоре:

— Можеш да слезеш! Но донеси фенерчето, защото тук е тъмно.

Антъни се колебаеше.

— Какво има долу? — провикна се той.

— Е — каза Торн колкото може по-безразлично, — вероятно ще трябва да напръскаме срещу гадинки. Паяци, хлебарки и... купчина вехтории.

— Какви вехтории?

— Ооо, столове и... приличат на стари варели. Колело от каруца. Малко инструменти. Котел и стари туби с нефта. Неща, които има във всяка плевня.

— А нещо яко? — попита Антъни.

Торн не беше сигурен какво би сметнал за „яко“ един единадесетгодишен. От неговото детство беше минало, доста време. Тогава някакво цветно проблясване улови погледа му в прашното жълтеникавосиво на мазето.

Торн направи крачка напред и се провикна нагоре:

— Не знам. Чакай да проверя.

Той приближи към цветното петно, махна от него дебел слой прах и се възхити на тъмносиньото му сияние под светлината на фенерчето. Избърса още прах и ето го там, лапис лазули^[3] в синьо, пурпурно и алено.

Имаше и мъниста, камъни в различни цветове и малки сини плочки с размерите на карти за игра, свързани една с друга чрез пурпурни топчета и алени нишки. Изглеждаше като част от някакъв костюм. И не беше на сто години. Без съмнение беше останало от последното семейство, което бе живяло тук. Във всеки случай не беше на повече от двадесет-тридесет години. Нишките щяха да изгният за по-дълго време, а бяха в добро състояние. Той чу тих шум зад гърба си и се обърна.

Беше Антъни.

— Татко, какво е това?

Торн се ядоса, че момчето беше слязло по стълбите, а той не го беше чул. Това не се беше случвало никога. Прикри чувствата си и се усмихна.

— Май открих някаква дреха.

— Уха! — възкликна Антъни и го докосна. — Това злато ли е?

Торн насочи вниманието си към огърлицата от сини, пурпурни и алени нишки и мъниста. Потърка я с палец и тя блесна ярко на светлината от фенерчето.

— Може би — промърмори Торн. — Или алфа желязо, онова, което се нарича „златото на глупака“. Доста прилича на отлято и полирано злато. — Той въздъхна. — Съмнявам се, че тези хора са имали пари за толкова злато. Щеше да им струва няколко хиляди долара.

Следващият въпрос на Антъни не го изненада:

— Можем ли да го задържим?

Той се засмя.

— Не знам. Може би принадлежи някому. Трябва да проверя.

— Със сигурност е много.

Докато се смееше, Торн го потупа по рамото.

— Ще го прибера на сигурно място и утре ще звъннем на шерифа. Ако никой няма претенции, ще си остане за нас.

— А ако някой музей го поиска?

— Тогава ще трябва да ни платят — изръмжа Торн.

— Нали плащат за всичко.

Изправен в цял ръст от метър и осемдесет, Торн огледа мазето.

— Добре, тук няма нищо друго. Аз само ще проверя за течове. Защо не се качиш да се приготвиш за лягане?

Ангъни нямаше нищо против. Беше видял якото нещо, а това бе най-важното.

— Добре, ще се видим горе.

— Внимавай със стъпалата. Пази се от пирони.

— Добре.

Въпреки че бе командвал цели взводове, Торн не беше суров баща. Собственият му баща беше истинско чудовище. Торн обичаше децата си, учеше ги да различават доброто от злото и прекарваше колкото може повече време с тях. Не им спестяваше дисциплината, когато се налагаше.

Торн се надяваше да е свършил добра работа с тях, но осъзнаваше, че ще минат години, докато разбере със сигурност. Докато те пораснат и имат достатъчно свобода да решават какво искат, как да постъпват и как да се отнасят с хората.

Ребека не щадеше усилия да ги учи, че духовният живот е важен, че Господ много държи да постъпват правилно, да обичат другите и да показват уважение към тях и към себе си.

Ангъни си тръгна и Торн се обърна, долавяйки някакъв полъх. „Тук не би трябвало да има никого, освен мен“, помисли си той, вгледан в посоката, от която подухваше.

Там имаше само стена.

Торн доближи на пръсти. Вдигна ръка и я задържа на няколко сантиметра от мазилката. Почувства лек повей измежду камъните.

— Тук ли си погребан? — прошепна.

[1] Пътят на светците (исп.) — афро-карибска религия, произлизаща от вярванията на племето йоруба в Нигерия и

практикувана за пръв път в Куба. — Б.пр. ↑

[2] Поема на английския поет Джон Милтън — Б.пр. ↑

[3] В средновековните трактати название на минерала лазурит
щен за народите от Месопотамия и Древен Египет. — Б.ред. ↑

4

Торн освети помещението с фенерчето. Не беше суеверен, но си спомни как един от неговите партньори, Аарон, дори отказваше да работи на Все светии.

Никога не беше протестираше срещу тази чудатост на своя партньор, защото когато си имаха работа с бандити, Аарон бе най-добрият помощник в ръкопашни битки или при престрелка.

Той се страхуваше единствено от духове.

Съзнанието на Торн се върна в настоящето. Тук имаше нещо. Стариият му инстинкт, изострен след годините като детектив, го потвърждаваше. Ако усещането не беше толкова силно, той нямаше да му обърне внимание. Обаче това бе нещо повече от усещане — почти можеше да го вкуси.

Приблужи фенерчето до мазилката. Тя беше прашна, суха и се лющеше. Торн плъзна ръка по камъните. Може би си въобразяваше, но като че ли усети малки вдлъбнатини. Плъзна отново ръка, този път по-бавно.

Някога вдлъбнатините са били по-дълбоки и ясно очертани, като дупки от куршуми. Но с течение на годините са били загладени от дъжда и сега не личаха кой знае колко.

Но Торн беше сигурен.

Тук се беше ударил куршум. Може би преди век или дори повече. Той плъзна фенерчето много бавно и внезапно осъзна, че ръката, с която държеше беретата, се бе изпотила. Сърцето му биеше по-силно, зрението му ставаше тунелно. Не усещаше температурата, както би трябвало, и това го разтревожи. Той удари стената с ръка и не се изненада, когато тя отговори с кухо ехо.

Да, там имаше някакво помещение. Стената го скриваше и Торн имаше силно усещане, че зад нея няма да намери нищо приятно.

Чуваше как Ребека мести кашони в кухнята. Знаеше, че трябва да се върне горе, за да не събуди любопитството ѝ и тя да слезе при него. Поклати недоволно глава.

Не, сега не беше време да търси какво има зад тази стена. Щеше да изчака децата и Ребека да заспят, изтощени от дългия ден. Тогава щеше да се върне и да разбере каква тайна е заровена зад тези камъни. Щеше да разбере.

* * *

Почти се бе мръкнало, когато, изтощена от дългия ден, Ребека се строполи върху леглото в една от спалните на горния етаж.

Тази вечер не сготви нищо. Поръчаха пица и Торн помогна в разопаковането на чинии и тенджери, кани, тигани и кухненски джунджурии, докато тя и децата ядяха пица със сирене и пеперони. Тридесет минути по-късно те спяха дълбоко на горния етаж, а Торн вечеря с коричките. Това му беше достатъчно.

След бързата закуска той се качи горе, за да се увери, че всички са заспали. Съдейки по отворените им усти и равното дишане, щяха да спят до утре. Време беше.

През цялата вечер бе държал беретата на кръста под колана. Не само заради навика — той бе задължен да го носи на служба и в свободното си време дълги години. Не, беше го пъхнал там, защото имаше лошо предчувствие. Отдавна се бе научил да не пренебрегва това усещане, независимо колко необяснимо е то.

Той взе специалното полицейско фенерче „Маг лайт“ — десет пъти по-мощно от цивилния модел, който хората си купуваха в железарските магазини.

Тихо отвори вратата към мазето. Втренчи се в бездънния мрак и се учуди, че дори мощният лъч на маглайта не стигаше до долу. По някаква причина светлината не отиваше по-нататък от средата на стълбището от дъбови дъски.

Тъй като знаеше, че цялото му семейство е дълбоко заспало, Торн стъпи на най-горното стъпало и тихичко затвори вратата зад гърба си. Те щяха да спят през следващите десет часа. Най-малко.

Всъщност той беше уморен колкото тях, дори повече, и отчаяно се нуждаеше от сън. Но знаеше, че никога не би могъл да заспи, докато усеща опасност. Това беше черта, която Ребека едновременно харесваше и мразеше у него в зависимост от случая.

Пистолетът му беше „Берета 92ФИ“, полуавтоматично деветмилиметрово оръжие с пълнител за петнадесет патрона. По навик той все още го зареждаше със 148-гранови^[1] патрони с посребрени кухи глави, които попадаха в целта със свръхзвукова скорост, около 380 метра в секунда, на разстояние двадесет и три метра. Бяха достатъчно мощни, за да спрат нормално човешко същество с един изстрел.

Той се спусна надолу по стълбището, като се движеше покрай стената, за да намали до минимум вероятността стъпалата да изскърцат. Не знаеше защо върви дебнешком, просто усещаше необходимост да бъде внимателен. Невъзможно беше инстинктите му толкова да грешат.

Докато слизаше стъпало по стъпало, несъзнателно зае бойна стойка. Държеше фенерчето с изпъната настрани ръка. Тази с пистолета бе насочил напред на равнището на рамото. Ако някой решише да стреля по него, щеше да се прицели във фенерчето и да пропусне самия Торн.

За част от секундата той бе съживил у себе си техниките за водене на нощен бой.

В мрака не давай стандартните два изстрела за защита. Отпусни се на земята и се претърколи встрани. Сменяй мястото и височината. Изпразни цял пълнител в посоката, откъдето е припламнала светлинка, докато бързо се преместваш на нова позиция. Придвижвай се в мрака и стреляй, после смени мястото си и се заслушай. Веднага след като стреляш от дадена позиция, ти я разкриваш, така че трябва отново да се преместиш. Но ако смяташ, че си улучил целта, не се мести. Остани на място и се заслушай.

Щом изстреляш петнадесет патрона, не забравяй, че имаш още един в патронника. Продължавай да се прицелваш, когато освободиш изпразнения пълнител и пъкнеш друг. Не издърпвай затворния блок, защото той се заключва само ако е напълно празен, така шумът няма да издаде позицията ти в тъмнината.

Бързината, бързината е най-важното. Номерът е да не движиш пистолета прекалено бързо и да оставяш пролуки с размерите на човек в покритото от него пространство. Това е обичаен проблем за автоматичната стрелба. Серия от три бързи изстрела е най-сигурният

начин да уллучиш някого. След три изстрела откатът обикновено вдига мерника нагоре и наляво.

Тактическият преглед отне на Торн само част от секундата, защото съчетаваше рефлекс и инстинкт. Той вече се движеше благодарение колкото на паметта на мускулите, толкова и на съзнателните разсъждения. Най-накрая стигна основата на стълбището.

Насочи фенерчето към стената и си пое дълбоко дъх. Усещаше. Знаеше с всяка фибра на своето същество. Тук долу имаше нещо. Не се съмняваше в предчувствието си, защото и преди му се беше случвало.

Случай след случай, независимо какво сочеха доказателствата, Торн бе слушал инстинктите си точно както правеше в момента. В крайна сметка постигаше осъдителна присъда. Опитът му го караше да вярва повече на онова, което чувства, отколкото на това, което можеше да докосне или види.

Внезапно се сети, че е напълно възможно да прекара остатъка от нощта в компанията на разсърден шериф, объркани заместници, ядосан съдебен лекар, зад жълта полицейска лента за ограничаване на достъпа до местопрестъпления. Плюс носилката и фелдшерите от спешна помощ, които щяха да откарат старите кости до мястото, което отговаря на тукашните представи за погребално бюро. Никой не обича да го викат в бурна нощ при наскоро изкопан труп, но Торн нямаше да позволи онова зад стената, каквото и да е то, да остане в дома му до сутринта.

Първо обаче трябваше да го намери. А това изискваше малко работа. Торн не смяташе, че малко шум толкова дълбоко под къщата ще събуди Ребека или децата. А и винаги можеше да се провикне, че освобождава място за складиране, за да им попречи да слязат.

Той пристъпи навътре и видя купчина стари инструменти в далечния край на помещението. Пъхна беретата под колана си. Вече нямаше защо да я крие. После прегледа инструментите. Намери брадва с изгнила дръжка и лопата, която нямаше да му свърши работа.

„Това е камък... Трябва ми нещо, за да го извадя...“

И го намери — една кирка.

Провери стоманата. Беше ръждясала, но все още здрава. Провери и дръжката, тя се оказа невероятно добре запазена. Трябва да беше на

сто години, но изглеждаше така, сякаш бе купена вчера от железарския магазин. С нея лесно би могъл да изкопае гроб, безименен гроб.

Той се обърна и освети обрамчената от стари попадения на куршуми стена. Истински се вълнуваше какъв е този гроб. Защо беше толкова смутен? Не беше аматьор. През по-голямата част от живота си беше имал работа със смъртта под една или друга форма. Беше много способен войник и го знаеше. Но тук имаше нещо... нещо несигурно, нещо ненормално.

Каквото и да беше това, то определено не се криеше. По-скоро внушаваше чувството, че чака. Това накара Торн много картинно да си представи привидения и скелети, потракващи с вериги по коридорите.

Той отиде до стената и постави фенерчето така, че да осветява белязаната от куршуми стена. Зае позиция и вдигна кирката.

Доста го биваше с брадва, кирка и лопата. Беше израснал в провинцията. Можеше да нанася тежки удари и дори да увеличава щетите при ваденето на инструмента. Не беше изгубил тази способност през годините.

Замахна и кирката потъна дълбоко в древните камъни. Щом я напъна, откърти учудващо голяма част. Нанесе втори удар. Стената беше дебела и стара, но камъните — странно трошливи. След тридесет минути я разкопа в средата и значителна част от нея рухна навътре. Остана един участък, висок около трийсетина сантиметра, но Торн не му обърна внимание.

Той вдигна беретата срещу непрогледния мрак, насочи фенерчето в него и замря. Стоя така половин час, докато не почувства, че е безопасно да се раздвижи. Истината обаче беше, че не бързаше да влезе. Усещаше, че каквото и да се крие там, то не е нещо, което би желал да открие. Може би това, което се бе случило в миналото, трябваше да си остане там. Но вече бе прекалено късно. Всички тайни излизат наяве, сега беше дошъл ред на тази.

Торн прекрачи внимателно основите на стената и плъзна беретата от ляво на дясно, както го бяха учили. Нямаше належаща причина да го прави, това бе просто заучено действие, рефлекс, който не можеше да съдържи, дори и да искаше. Мъртвото нещо вероятно лежеше вътре от хиляди години, но Торн не отслаби защитата си. Постоянната бдителност бе дълбоко заложена в него. Той не можеше дори да си представи, че, обикновените хора живеят, без да се

интересуват от облеклото на другите, от това кой влиза в банката, кои коли на паркинга са с включен двигател и даже от внезапната промяна на вятъра.

Когато той влезе в банката, за да депозира заплатите след ранното си пенсиониране, можеше да изрецитира на Ребека марката, годината и регистрационния номер на всяка кола до входа. Преди да мине през втората врата, вече знаеше дали касиерите се движат свободно, дали охраната носи пистолет и какъв модел е той. А преди това бе забелязал и куп други неща — затворени ли са щорите, кой говори по телефона, кой си води бележки, кой разговаря и кой мълчи.

Банката и супермаркетът бяха двете места, където Торн не отваряше вратата пред Ребека. Тя винаги влизаше втора, точно зад него, след като той огледа. В основата на тази чудатост бе желанието му да я защитава. Тя смяташе това за мило, поне така твърдеше. Иначе, дори и след четиринадесет години брак, той винаги ѝ отваряше вратата. На къщата, на колата, на черквата.

Торн бързо плъзна фенерчето, за да види дали в това, което приличаше на гроб има нещо. Мястото изглеждаше празно. После той забеляза сива, неподвижна, покрита с парцали купчинка. Приблужи се.

Аха...

Ето къде си бил...

Да, това беше мъртъв мъж.

Един наистина мъртъв мъж.

Торн застана над него и се втренчи към останките на пода. Трябва да беше на сто или може би дори хиляда години. Той бе виждал безброй трупове, но никога не беше попадал на нещо подобно. Този тук беше направо древен.

Устата му висеше отворена в безмълвен писък, а гръдният кош разкриваше отлична гледка към гръбнака. Раменната, ръчевата и лакътната кост бяха открити. Торн различи по тях леки драскотини като рани от куршум или плъхове. Трудно бе да се каже, това тук беше толкова старо. Но детективът у Торн не пропусна да отбележи, че черепът бе удивително непокътнат, сякаш гризачите нарочно са го отбягвали.

Торн огледа по-отблизо и определи, че някои от повредите са причинени от куршуми. Половин дузина ребра бяха очевидно

пречупени, други — откъснати от гръбначния стълб. Подлакътниците, двете раменни кости и китките бяха издраскани.

Торн коленичи до тялото. Несъзнателно бръкна в джоба си за гумени ръкавици, преди да се сети, че вече не носи такива със себе си. Затова с гола ръка отмести парче плат от скелета и го вдигна към светлината.

Памук. Все още можеше да различи отделните нишки. Забеляза и цвят. Изглежда беше смесица от синьо, пурпурно и алено, като плочките от лапис лазули в голямото мазе.

Не знаеше какво да мисли за това, че робата на мъртвеца прилича на церемониалните одеяния в мазето. Почувства, че това му напомня нещо, което вече е виждал, но не можеше да си спомни какво, е то и къде го беше виждал. Усети, че е важно и затова го отмести в подсъзнанието си. По-късно щеше да се сети. В момента по-голямата му грижа бе да установи откога е мъртъв този човек.

Той внимателно прекара ръка по подлакътницата, за да провери дали е вкаменена. Не беше. Обаче косата, последното нещо, което изчезва, я нямаше. Това означаваше най-малко шестдесет години, дори при тези условия под земята.

Знаеше, че е прекалено късно, за да определи дали непознатият е загинал при убийство или във война. Но не смяташе, че някой ще си прави труда да го зазижда, ако не иска да прикрие престъпление. Прецени височината на мъжа. Беше доста по-висок от метър и осемдесет, може би дори два.

Бил е силен, с едър кокал, вероятно е тежал около 110 килограма. Гръбнакът му беше прав и Торн не откри ревматични дефекти или натрупан по ставите калций. Бил е необичайно здрав за онова време до момента, когато се е изправил пред дулата. Торн вдигна поглед и забеляза някакви драсканици по стената до черепа.

Не бяха на английски, френски или немски. Торн говореше и трите езика. Реши, че са ранни европейски или индиански пиктограми. Може би на език, който никой на този свят вече не разбира. Но почеркът бе неравен и небрежен, сякаш бе писано набързо и под напрежение.

Изведнъж шокиран осъзна, че мъжът е изписал буквите сам! С тази мисъл в главата той се отпусна назад и се втренчи в него.

„Заровили са го жив?“

Потрепери при тази мисъл.

Погребали са го жив.

Защо някой ще погребва жив човек и ще отбелязва гроба му с куршуми? Защо някой изобщо ще погребва жив човек?

Фенерчето улови проблясване на сребро на лявата китка на мъртвия мъж и Торн присви очи.

Той несъзнателно започна да действа като детектив по убийствата и внимателно проучи пода. Не искаше да наруши нещо, което можеше да разкрие какво се е случило тук. Но нормалните правила бяха неприложими за трупове на сто години. Това бяха археологически разкопки, а не местопрестъпление.

После, напълно успокоен, че няма да наруши нещо важно, Торн остави беретата на пода и протегна ръка. Докосна предмета, който отразяваше светлината.

Белезници...

Към тях имаше и покрита с прах верига. Торн вдигна глава и видя дебел клин за железопътни релси, който крепеше веригата към стената. Не знаеше защо не я бе забелязал преди малко. Може би защото интересът му бе насочен към скелета. Но това тук беше още по-любопитно...

Белезници и вериги.

И така... бяха го застреляли и оковали, а после зазидали жив... не непременно в този порядък.

Торн беше заинтригуван. Винаги беше обичал мистериите, а тази си я биваше. Но не беше шокиран. Още в началото беше усетил, че това тук е странно. Сега то се превърна от нещо странно в убийство. И не просто в убийство. А в ужасно, продължително убийство. Торн не искаше да живее с него. Бързо реши да остави цялата тази работа в миналото.

Хрумна му да изида наново стената, и то по-здрава. Но имаше два проблема. Ребека щеше да любопитства защо го е направил, а тя бе прекалено чувствителен детектор на лъжата, за да успее да я заблуди. Второ, не беше толкова луд, че да държи мъртвец в мазето си.

Не, реши той, ако искаше да има душевно спокойствие, щеше да се отърве от този тип. Наистина не го беше грижа кой е бил той и кой го е убил. Каквото и да бе станало тук, се беше случило преди сто години. Тревожеше го само вероятността, че човек, умрял по такъв

ужасен начин, би могъл да остави след себе си „лоши трептения“. Не искаше да изрече думата „дух“ дори и пред себе си. А колкото до справедливостта, щеше да остави миналото да погребее миналото.

Той прекара пръст по белезниците и се увери в това, което беше подозирал. Бяха сребърни. Не се изискваше голям логически скок да си направи изводи, като се има предвид, че бяха на по-малко, от четиридесет мили от Салем, Масачузетс, американското средище на магьосничеството. Торн наклони фенерчето и видя по белезниците леки вдлъбнатини.

Преди да го погребат, този човек е бил затворен, но по някое време група мъже е открила огън с пистолети, ловни пушки и карабини. Стреляли са по него от чувство на безсилие или страх, или и двете. Торн реши, че са били доста хора, защото на сам човек щеше да му трябва цяла нощ, за да изстреля толкова куршуми със зареждаща се през цевта пушка от седемнадесети век.

Но какъв беше този, който бе предизвикал толкова крайно отмъщение от цяло едно село? Магьосник? Масов убиец? Дали не е изгорил черквата? Или е практикувал магия? Отвлечал невинни пътници? Принасял човешки жертви?

Нямаше други следи. Торн поклати глава и дръпна белезниците. Две от кокалчетата на пръстите паднаха.

Намръщен от усилието да се съсредоточи, Торн се изправи и проучи белезниците отблизо. Доколкото можеше да прецени, те бяха изработени със забележително майсторство. Тогава си каза: кой за Бога би прахосал хиляди сребърни долари за един злодей, после да го погребее жив и на всичко отгоре да го застреля?

„Прекалено“ беше слаба дума.

Много хора са били страшно уплашени от този човек. През съзнанието на Торн преминаха смешни изображения на върколаци и вампири, но той ги отблъсна. Не беше идиот, според него хората, които вярваха в подобни неща не бяха непременно глупаци, но... със сигурност не живееха в действителността.

Торн опита да се постави на мястото на убийците. И първата мисъл, която му хрумна, беше за времето. Кое е било смятано за реално преди неколкостотин години.

По онова време суеверието е било силно разпространено, хората са вярвали в духове и проклетия. Днес науката и цивилизацията до

голяма степен са обяснили това, което преди е било смятано за свръхестествено. Но по онова време са горили хора на кладата за това, че притежават черна котка. За смъртта на този човек можеше да има много причини.

Едно беше сигурно, той е бил убит жестоко от много уплашени хора.

Торн обмисляше каква да бъде следващата му стъпка, когато нещо привлече вниманието му. Беше проблясване на... светлина... в черните очни орбити на скелета. Колкото и невероятно да беше, Торн бе сигурен в това. На мястото на черната празнота бе проблеснал... интелект?

Не, каза си той, не може да бъде. Било е отражение от светлината на фенерчето. Стават такива работи. Но взе твърдо решение. Това нещо нямаше да остане в къщата през нощта.

Телефонната линия още не бе включена и той използва мобилния телефон, за да се обади на диспечера на областния шериф.

— Това спешен случай ли е? — попита женски глас.

— Не... не точно.

— Име и адрес?

Торн й каза каквото трябваше, за да регистрира обаждането му.

— За какво става дума?

Той обмисли за миг как да й каже, без да предизвика прекомерна реакция.

— Открих един много, много стар скелет в мазето на новата си къща.

Продиктува адреса си и леко се изненада, когато разбра, че тя го знае. Известно му беше, че къщата има мрачна история, но никак не му хареса, че е част от местните легенди.

— Да, сър — отговори жената, — веднага ще изпратим някого.

Торн примигна. Тя беше един забележително спокоен диспечер. Тук май редовно намираха заровени скелети.

— Ще чакам отвън.

Линията беше свободна.

Диспечерите не ги бива много в сбогуванията.

* * *

Студено...
... Студено?

Нямаше очи, но му беше... студено.

Въздух... нещо... го докосваше.

Опита се да погледне, но бе толкова слаб. Какво е това? Студено... и мокро. Несъзнателно сви ръка, чувствайки нещо различно. Животът, останал у него, пламна в надежда и той стисна поздраво пръсти. Те бяха топли в студа. Можеше да ги почувства.

Той се съсредоточи. Идваше... какво беше това?

Нещо се беше случило, нещо наруши тъмнината.

Дълго търси това, от което имаше нужда. Съсредоточи се, призовавайки силата, която не го беше предала през хилядолетията. Не се случи нищо. Той продължи. Искеше да я върне такава, каквато винаги е била. И докато се съсредоточаваше, почувства мрака, въздуха, влажната пръст под себе си и агонията на своята форма.

Беше свободен!

Разбра го в мига, щом му мина тази мисъл. Опита се да стане, но още не беше способен. Пробва да отвори уста, да раздвижи ръката си, да смени тази ужасна поза, но силата идваше толкова бавно в крайниците на този скелет.

В Египет той преобразуваше мъртвите неща в живи. Превръщаше водата в кръв. По време на глад призоваваше от гората животните и хората го обожаваха повече от фараона.

Спираловидна, ярка, коварна тъмнина...

Можеше да вижда!

Би изревал в метежната си радост, но го спря едва доловимо усещане, че не е сам. Не му се вярваше. Беше сам толкова дълги векове, толкова... Векове ли бяха?

Започна да си припомня... Да, били са векове. Веднъж. И после още векове... да, със сигурност поне три века, откакто беше погребан. Но сега отново беше буден...

Чу звуци на горния етаж и...

На горния етаж?

Къде се намираше?

Той изстена, погледна надолу и видя омразните белезници, които го бяха държали за стената. Китката му беше свободна и белезниците лежаха на рохкавата пръст. Смръщен, той протегна освободената си лява ръка и измъкна белезниците и от дясната.

С две оковани ръце беше затворник. Сега беше свободен, изправи се, събра себе си, своя дух и воля и се обърна към вечната сила, която винаги го бе възкресявала от мъртвите, защото властваше над смъртта.

Но сега тя не беше толкова мощна. Изглеждаше далечна и... някак злопаметна. Той завъртя глава от разочарование.

— Къде си? — прошепна, преди да му хрумне най-омразната сред мислите, мисълта какво го беше довело сред тези руини, лишен от слава и власт.

Ето го пред него, в натрупващия се мрачен спомен, началото на края на всичко, което познаваше.

Беше ден като всички други в градината на Аменхотеп II, фараона на Египет, когато той, Ианий, най-големият от всички магьосници, забавляваше безмозъчните наложници и гости на двора с прости номера, които ги караха да губят ума и дума.

За него това беше елементарно: да превърне виното в хляб, пясъка в желязо, птица да кацне на раменете на забулените девизи, издокарани от господарите им във великолепна коприна и атлаз. Бе изпълнил всичките си задължения умело и предпазливо, като позволи на Аменхотеп да вземе славата и тогава...

Той влезе в градината като просяк от улицата, събуден от шума, търсец храна и дрехи. Ианий бе виждал стотици хиляди като него да се издигат и падат и отдавна престана да изпитва удоволствие от тяхната смърт. Те бяха роби, живееха и умираха. Но този беше различен. Движеше се изправен и без страх.

Робата му бе тъмночервена и се спускаше на дипли надолу, закривайки долната риза на тъмносини и бели райета. Косата му, типично за робите, беше дълга, а вълнистата му бяла брада се спускаше до гърдите. Силните му гърди и рамене свидетелстваха за дълъг и труден живот в пустинята, но той не изглеждаше обезсърчен или отслабен от многото си години.

Странно, но пазачите не се изправиха пред него и той продължи напред, следван от по-дребен мъж с посивяла брада. Двамата носеха

тояги и Ианий понечи да застане пред трона, но Аменхотеп се изправи.

— Мойсей — започна той и бавно се усмихна, — най-накрая идваш при мен.

Този, когото наричаха Мойсей, направи крачка напред.

Беше едър, но стоеше смирено приведен и изглеждаше по-дребен. Но дори и в тази скромна поза нещо в него намекваше за голяма сила. Той стоеше пред Аменхотеп с аурата и безстрашието на цар. Мъжът до него вдигна поглед към фараона и заговори:

— Благородни Аменхотеп — започна той тихо, — аз съм Аарон, братът на овчаря Мойсей, когото виждаш пред себе си.

Лицето на Аменхотеп се изкриви от яд.

— Познавам Мойсей, глупако. Току-що го поздравих с добре дошъл! С него сме приятели, откак сме живи, остави го да говори от свое име. — Той загледа Мойсей с нарастваща нежност.

— Ще говориш ли с мен, братко?

С тежка въздишка Мойсей пристъпи напред и заговори с колеблив и несигурен глас:

— Ще ми се да идвах само за да те прегърна, братко мой. Но не това е причината за нашата среща.

Аменхотеп се засмя, за да прикрие, че е объркан:

— Братко, ти се върна в своя дом. Сега можем заедно да строим Египет! — Той поклати глава. — Всичко е простено заради онази незначителна случка, тя остана без последствия. Мъртвецът си е мъртвец. Ние измазахме пирамидата с неговата кръв и камъни.

Той се обърна с протегнатата ръка.

— Роби, донесете ми най-хубавото теле! Съберете музикантите! Ще празнуваме цял месец, архитектът на Египет се върна у дома!

Мойсей заговори отново:

— Велики фараоне, ние смирено благодарим за твоята милост. Ти си най-великият владетел на всички народи. Дошли сме да отправим към теб една проста молба, ако решиш да ни изслушаш.

Аменхотеп се засмя и погледна шеговито към хората наоколо. Пристъпи напред и постави ръце върху раменете на Мойсей.

— Защо си толкова официален, братко? Бях закопнял да те видя. Всеки дар, който жадуваш, ще бъде твой!

Мойсей наведе глава и празничната атмосфера се разсея. Сякаш музиката и танците спряха заради черен облак, надвиснал над

открития двор. В дълбокото мълчание гласът на Аменхотеп прозвуча тънък и безличен:

— Мойсей? Какво има? Уморен ли си? — Той вдигна ръка към момичетата, които сервираха. — Донесете ни малко вино. Брат ми е жаден.

— Не — намеси се Мойсей, — не вино търся аз, братко мой.

Аменхотеп не разбра и се вторачи мълчаливо в него. После протегна ръка.

— Това е Ианий, моят слуга. Той може да прави много магии и други чудновати неща. В опасност ли си? Имаш ли нужда от моята помощ? Мога да те уверя, че сам Ианий струва почти колкото цялата ми армия.

— Дойдох само за да предам едно съобщение — отговори Мойсей.

— Съобщение? — фараонът отново се изсмя. — И кой би бил толкова глупав да ми изпрати съобщение без подарък? Със сигурност не и ти, Мойсей.

Той сведе глава.

— Не, велики Аменхотеп, не съм толкова глупав. Съобщението за теб е от... Бога на Израил.

Аменхотеп отстъпи назад. Неволно вдигна дясната си ръка, прикри гърди с нея и го гледа втренчено известно време, преди отново да се засмее. Гласът му бе колеблив и смирен:

— Братко, всички минали грехове са простени... Няма нужда да захвърляш всичко, което ни е скъпо заради... този фарс. Посрещам те у дома с отворени обятия.

— Бог ми прости — заяви Мойсей също толкова тихо, — така че нито имам нужда, нито търся прошка от хората. Дойдох само за да предам съобщението на великия фараон, на когото Богът на Израил казва: „Пусни моя народ да си върви“.

Така започна всичко.

Когато Мойсей дойде за трети път, Аменхотеп повика Ианий в двора, за да наблюдава как еврейският пророк спори смирено, но твърдо. При всяка среща Аменхотеп се ядосваше все повече и ставаше все по-враждебен. Той се оплака, че спи на пресекулки, а найаве го преследват странни, тревожни страхове. Накрая всичко това бе

засенчено от открито отвращение и омраза към Мойсей. И Аменхотеп прекарваше всеки свой миг, заклеявайки силата на юдейския Бог.

Ианий знаеше много добре, че не бива да се съмнява в еврейския Господ. И преди бе ставал свидетел на неговата сила, така че не се заблуждаваше кой ще победи, ако премерят сили. Но не можеше просто така да разкрие страховете си на фараона.

Въпреки плановете на Аменхотеп да отклони Мойсей, Ианий знаеше, че евреинът няма да се откаже от служенето на Бога. Отдавна беше научил, че юдейският Бог изисква и получава пълно отдаване от избраните си слуги. Не приема нищо по-малко. И щом Мойсей бе предал това съобщение на Аменхотеп, най-могъщия владетел на този свят, той със сигурност бе сред избраните. Да... беше избран, иначе отдавна щеше да е мъртъв.

И после мигът настъпи.

В присъствието на всички роби на Аменхотеп, куриерите, пазачите, наложниците и голям брой гуляйджии и гости Мойсей обяви високо и ясно:

— Аменхотеп, времето на приказките свърши! Виж силата на Бога на Израил.

Едва отзвучаха Моисеевите думи и неговият брат Аарон хвърли тоягата си на пода. След миг тя се превърна в змия. Не изглеждаше като Сет, крокодила, нито приличаше на обикновена змия. Беше същество с дължина шест кубита^[2] и тегло на човек, неестествено яростно пазещо територията си, което тормозеше два пъти по-големи от него създания. Покрита беше с толкова гъсти люспи, че дори въздух не можеше да мине през тях.

Аменхотеп се отдръпна стреснат.

— Ианий — извика той, — покажи на този юдей и отстъпник, че не е направил нещо, което и моите магьосници да не могат!

Превръщането на тояга в змия не беше лесна работа и Ианий се стегна. Съсредоточи се, започна да произнася нужните думи и магически формули и въпреки че търпеше големи болки, за да канализира силата, която работеше чрез него, той стоически не показва, че го боли. Знаеше, че това как другите възприемат неговата сила, е по-важно от самата нея.

Много често да ти вярват, че контролираш някаква сила, бе равносилно на това наистина да я притежаваш. Същият феномен

работеше добре и за Аменхотеп, макар той да не притежаваше нищо друго, освен един златен трон и титлата „Син на Ра“.

В действителност Аменхотеп беше просто дете с късмет на един глупав старец, който бе станал безполезен. Затова Ианий щедро сложи бащата — предишния фараон, да спи веднага щом чукна петдесетака.

Фараоните идваха и си отиваха. Той беше силата зад трона. Силата винаги беше принадлежала на него и винаги бе била действителна. Но сега предусети, че тя няма да е достатъчна за това състезание.

Щом приключи със заклинанието, той вдигна лице, за да види, че неговият бог не го бе изоставил/Защото на пода срещу евреина лежеше втора, змия, голяма колкото неговата. Тогава Иамврий също хвърли тоягата си на пода, повтори заклинанието и там се появи и неговата змия.

За миг реши, че е надминал пророка на Израил, но това не продължи дълго. Когато змията на Мойсей уби и изяде двете змии на египтяните, той разбра, че битката ще бъде дълга и трудна.

Но Аменхотеп вярваше, че силата, която сам не притежаваше, ще победи Мойсей. И когато Мойсей превърна Нил, извора на живота, в кръв и много създания измряха, фараонът стана самонадеян.

Аменхотеп го накара да повтори чудото, сътворено от юдейския Бог, и Ианий се подчини. Но преобразуването на вода от прясно изкопани кладенци беше нищо в сравнение със змията. Да... лесно бе да манипулираш мъртвата материя, но да призовеш живо и дишащо нещо, изискваше проверка на вярата му. А той никога не беше сигурен дали неговият бог ще изпълни молбите му, или ще ги отхвърли по някакви свои тайни причини.

Без някой да му е казал, той беше уверен, че Мойсей има лична връзка със своя Бог. Докато той самият бе принуден да се осланя на намеците, тайнствата и маските, които неговият бог разрешаваше. Но Ианий не съжаляваше за това. Придобитото чрез предаността му към Мрака беше много по-удовлетворяващо от всичко, което би могъл да получи, като слугува на Светлината.

Той едва не се изсмя, когато Мойсей призова жаби от Нил, защото не видя в тях никаква заплаха. Но проклетото жабешко множество започна да измира, разлагащите се тела, струпани на

купища, дюни и хълмове, разпространиха мухи, болести и воня, които проникнаха във всяка къща и всяка шатра.

Побеснял, Аменхотеп му нареди също да призове жаби и да покаже, че Мойсей не може да постигне нищо, на което великите магьосници да не могат да отговорят.

Ианий не виждаше никакъв смисъл в тази заповед. Много по-мъдро би било да му наредят да прогони жабите обратно в Нил, но Аменхотеп бе издал нареждането в присъствието на роби. Ианий не можеше да позволи хората да разберат, че фараонът е глупак. И от съображения за сигурност беше принуден да задоволи принца идиот.

Мойсей не се обезкуражи от това, че и Ианий призова жаби от Нил, макар за него това да не беше чудо.

Разбира се, Ианий дори не си и представи, че е възможно да помоли юдейския Бог магията му да проработи.

Не, беше постъпил както обикновено. Бе призовал своя бог, макар да не можеше да го позове с истинското му име — те бяха много. И неговият бог бе отговорил.

Сътрудничеството на този бог не беше нещо сигурно и Ианий отдавна бе приел този факт. Неговият господар можеше да чуе молбите му, а можеше и да не ги чуе. За разлика от Мойсей той нямаше представа за истинската му природа. Знаеше само, че ако му се покорява и прави всичко, за да унищожи последователите на бога на Израил, той щеше да бъде доволен и да го възнагради.

Болка...

Спомни си къде се намира...

Под земята.

Той се опита да стане в мрака на своя гроб, но падна назад сред кълбо прах. Опря свободната си ръка в пода и се оттласна силно, за да се изправи. Спомни си поражението, което този омразен законодател, вестителят на еврейския Бог, най-накрая му нанесе.

Аарон, който винаги изпълняваше командите на Мойсей, защото единствен чуваше заповедите на Господа, вдигна тоягата си, стовари я върху пясъка и той се превърна в комари.

В началото те сякаш не бяха голямо зло. Но започнаха да измъчват, да ослепяват, пропъльзяха в дрехите, в леглата и в очите. Така става с всички напасти — в началото изглеждат маловажни, но с

течение на времето издръжливостта и търпението се изчерпват и започва мъчението.

И така той призова бога, когото не можеше да види, да повтори чудото на еврейския господ. Нареди на Иамврий да изпише заклинанията върху камъни с бронз, изкован по тайна рецепта, потвърд от желязото, и призова своя господар...

Но се случи това, от което винаги се бе опасявал — този път не получи отговор.

Комарите продължиха да ги торМОЗят и най-накрая Аменхотеп помоли еврейския пророк и неговия брат да се обърнат към своя Бог за милост. После Аменхотеп призова Ианий да му даде обяснение за безсилието. Тогава чу думи, които никога нямаше да забрави, защото насаме Ианий можеше да говори свободно.

— Аменхотеп! Глупако! Наистина ли вярваш, че те издигнах да властваш над Египет, за да ти се подчинявам като на мой господар? — Той се втренчи в „сина на Ра“ и поклати глава. — Аменхотеп, не забравяй кой управлява тази нация! И внимавай да не последваш набързо баща си при Анубис!

В неприкосновеността на храма Аменхотеп успя да попита:

— Но... къде е този Бог на Мойсей? Кой е този Бог?

— Богът на Израил е най-великият от всички — заяви Ианий, неспособен да отрече очевидната истина, след като бе победен пред очите на цял Египет. — Предлагам да пуснеш народа му.

Но горделивият принц пренебрегна предупрежденията, докато не плати с най-скъпоценната кръв — тази на собствения си син. После пусна хората да си вървят, но ги подгони с цялата армия на Египет.

Ианий се смя, щом конниците се подредиха със своите копия, лъкове и знамена и смело погнаха невъоръжените евреи в пустинята, защото знаеше какво ще последва. Да, в пустинята те можеха да хванат робите, да ги подгонят през морето... и фараоновата армия щеше да бъде унищожена.

Дори не се опита да каже на глупавия владетел за гибелта на армията. Нямаше причина да го предупреждава. Ако неговата изторМОЗена нация се нуждаеше от защита, магията можеше да ѝ я даде. Иначе тя щеше да загине от ръцете на робите.

Той самият би могъл да изгради нова нация от пепелта на тази, през вековете беше научил, че всички царе и народи са заменими.

Важно бе само собственото му оцеляване.

И времето му тук почти беше изтекло.

Всички видяха, че магията му не можа да победи Израил, и презрението срещу неговия бог щеше да се увеличава. Богът на Израил бе изчезнал в пустинята със своя обичан пророк. Така даде на Ианий възможност да създаде друг фараон и още веднъж да управлява скрит зад трона, както бе правил хиляди години. Но никога вече нямаше да бъде същото. Хората нямаше да забравят, че е бил победен. Затова още същия ден той започна да планира своето ново бъдеще, както направи и в дните след Вавилон.

Беше роден след потопа, когато Исполините^[3] се бяха върнали на земята, за да попълнят списъка с неостаряващи царе. Но тяхното време беше отминало и никой не помнеше Еменлуана, управлявал 43 000 години. Нито как той беше научил тайните на магията. Единствено Ианий знаеше как да отвори вратата към силата, без да боготвори юдейския Бог.

Внезапно различи в тъмното някаква рамка, вдигна глава, чу сухо стържене на кокали и... Примигна.

Можеше да вижда!

Да... да... спомни си.

Бяха го вкарали тук. Той отново видя белите светкавици, които го бяха ослепили и разкъсали. Беше паднал безнадеждно до стената. Бе издърпал сабята от гърдите си, посребреното острие димеше от кръвта му, и я бе захвърлил настрана. После бе опитал да махне веригите, но не бе успял. Тогава последният камък бе поставен на мястото му.

Сам в мрака, той бе вдигнал лице към куполовидния таван и бе призовал извора на своята сила да поддържа умиращата му плът отвъд малобройните човешки години, за да може да възкръсне и да си отмъсти.

И сега... беше свободен.

Отгоре се чуха звуци.

Той се запрепъва по камъните, премина в полумрака на друго помещение и стигна до стълбището. Нищо не му беше познато. Но в подсъзнанието си виждаше своя път към свободата.

Наляво...

Закрачи към сенките, опипа стената и бързо разбра, че всичко е променено. А после с все още слабите си сетива усети, че край него

подухва вятър, протегна се и напипа някакъв дървен рафт.

Не можа да сдържи вика си, когато блъсна скритата врата. Тя поддаде и той се озова в тунел. Не виждаше светлина, но и не се нуждаеше от нея.

Мразеше светлината.

След миг вече го нямаше.

Десет минути по-късно патрулката спря на автомобилната алея и Торн по навик оцени действията на полицаия.

Онзи навлезе в алеята със запалени фарове, паркира точно пред къщата и не си остави никакво прикритие в случай на престрелка. Изобщо не му хрумна да паркира до дървото при предната врата, а то представляваше съвършено укритие.

Тези момчета не бяха много добри. Щеше да им е от полза да усвоят някои умения за оцеляване на улицата. Ако Торн можеше да изпрати този младок за четири седмици в академията на полицейското управление на Лос Анджелис, от него можеше и да излезе приличен полицай.

— Здравсти — небрежно поздрави той, — аз съм Майкъл Торн.

— Аз съм заместник-шериф Тейлър. Диспечерката каза, че може би имате нещо в мазето си.

— Да, така мисля. Нещо... старо.

— Колко старо? — любопитства Тейлър.

— На няколко века, ако питаш мен. Вероятно има по-голяма нужда от археолог, отколкото от погребален агент.

Макар Торн да не беше експерт по местопрестъпленията, десетте години разследване на обири и убийства в лосанджелиската полиция го бяха научили да разпознава таланта, щом го види. В момента не виждаше такъв. Въпреки това Тейлър приемаше своята работа и самия себе си много сериозно.

Заместник-шерифът тръгна напред.

— Хайде да хвърлим един поглед.

Торн вдигна ръка.

— Заместник, жена ми и децата спят горе. Това долу може да се окаже важно, но по-вероятно не е. Каквото и да се е случило тук обаче, е станало много отдавна, така че няма причина за бързане, а и семейството ми е изтощено. Много ще съм ти благодарен, ако се опиташ да не ги будиш.

На Тейлър му трябваше изненадващо дълго време, за да отговори.

— Е, господине, ти не познаваш историята на този град, нали?

— Познавам я, но повечето от старите градчета в Нова Англия си имат истории за привидения. И Лос Анджелис включително. Стари гробища, мавзолеи. Все едно и също.

Тейлър вдигна рамене и направи крачка напред.

— Тази история може да се окаже различна, но хайде да погледнем. Няма да вдигам шум. Няма защо да будим жената и децата.

Те стигнаха до мазето и Торн започна да се спуска надолу. Бе слязъл вече четири стъпала, преди да осъзнае, че Тейлър все още стои на площадката, втренчил очи в мрака. Дори не беше извадил фенерчето си.

— Какво има? — тихо попита Торн. — Мястото е долу.

Тейлър не помръдваше.

— Какво има, човече? Това е просто един мъртвец. — Торн кимна с глава в посоката, където бе открил скелета. — Хайде, ела да го погледнем. Може да е и на хиляда години... вероятно.

— Да — отговори Тейлър без въодушевление. Бавно извади фенерчето си и започна да се спуска със скоростта на ледник. Торн го изчака да застане до него и не можа да се сдържа да не го попита:

— Добре ли си?

Тейлър не помръдна. С дълбока въздишка Торн разклати фенерчето си и го подкани:

— Хайде.

Слязоха удивително бавно и най-накрая се изправиха пред гробницата. Торн дори не си направи труда да погледне в нея. Знаеше какво има вътре и не изгаряше от желание да го види отново. Просто насочи лъча на фенерчето в отвора и погледна към Тейлър, който най-накрая дойде при него. Веднага разбра, че нещо се е променило.

Тейлър го погледна:

— Какво трябваше да видя?

Торн незабавно се обърна към гроба. Сребърните белезници бяха закачени на стената. Веригите висяха надолу дълги, тежки и почернели от праха в пещерата. Белезниците бяха заключени, а отпечатъкът от скелета върху прахта беше дълбок.

Но него го нямаше.

— Тук няма нищо — каза Тейлър с глас, в който прозвуча облекчение и дори радост.

Торн не каза и дума, влезе в малката пещера и освети стените. Неразбираемите драсканици около веригите още личаха. Поне това беше останало.

Торн бавно плъзна светлината на фенерчето наоколо. Опитът го беше научил никога да не бърза при разследване. Нещата излизат най-вече с времето и необмислените решения, предположенията и заключенията без здрави доказателства винаги се оказваха погрешни.

През главата му минаха дузина вероятности. Възможно бе, макар и невероятно, някой да се е промъкнал вътре и да е откраднал скелета, докато той чакаше Тейлър навън. Не си бе направил труда да заключи вратите. Къщата беше необитаема от години или по-точно, откакто последното семейство бе намерило тук своя преждевременен край. Между другото, Торн още не бе проверил прозорците и другите възможности за проникване в мазето — някои от старите къщи имаха тайни изходи още от Гражданската война. Беше напълно възможно да има и друг начин да се влезе тук.

Торн беше дълбоко смутен. Къщата му се стори огромна, по-голяма отпреди, и той се зачуди какви ли други тайни крие. В търсене на отпечатъци насочи светлината към прахта и присви очи.

Странни очертания в прахоляка водеха право навън от гробницата.

Той се наведе, претърсвайки прахта за други следи, и намери потвърждение на своите подозрения. Навън от мястото, където бе открил костите, водеха само тези следи. Освен тях и отпечатъците от неговите ботуши други нямаше. Той ги проучи внимателно. Беше придобил това умение в многото тренировъчни курсове за детективите в Лос Анджелис.

Отпечатъците започваха колебливо, издължени, а после постепенно ставаха по-дълбоки. Когато стигаха до отвора, разкрачът им вече беше нормален, значи и походката — по-уверена.

През главата на Торн минаха хиляди мисли, включително тази, че тристагодишният скелет се е изправил и е излязъл от къщата.

Да, беше смешно, но Торн бе обучен да обмисля всичко, включително смешното. Той бавно погледна към Тейлър, който още стоеше вкаменен, впил очи в отвора.

— Тейлър, добре ли си?

Той не отговори.

— Тейлър?

Главата на заместник-шерифа рязко се завъртя и Торн се изненада от ужаса, който видя на лицето му. Очите му бяха широко отворени, а устата раззината. Пистолетът трепереше в ръката му.

— Какво не е наред, човече? — попита го Торн. — Някой е планирал да влезе тук и да го вземе. При първа възможност. Просто не му е стигнало времето. Може да е бил тук, когато сме пристигнали. Всичко е възможно.

Торн си спомни единствените отпечатъци, които се отдалечаваха от мястото, където бе лежал скелетът. Но в момента предпочиташе да не обмисля сериозно крачещия скелет. Вероятно той просто не беше добър следотърсач, но сега това нямаше значение. Важното бе, че това нещо беше напуснало неговия дом.

Той чу гласа на Ребека и бързо приближи до основата на стълбите. Те не бяха вдигнали шум, значи нещо друго я беше събудило.

— Няма нищо, скъпа — подвикна Торн нагоре. — Просто се обадох на местната полиция за нещо, на което попаднах тук долу.

Вече знаеше какъв ще е следващият въпрос.

— Скъпи, какво намери?

— Нищо особено. Малко стари кости, май са праисторически. — Торн се насили да се засмее уж не принудено. — Кости от динозавър, поне така мисля.

Ребека започна да слиза по стълбите.

— Искам да видя.

Торн вдигна ръка.

— Не! Остани на място. Това може да се окаже важна археологическа находка! Ще позволим на децата да слязат и да разгледат веднага щом шерифът разреши.

— Звучи страхотно — засмя се тя и Торн се присъедини към смеха ѝ.

— Защо не се опиташ да поспиш? Аз ще остана още малко тук, но ще те събудя, ако се случи нещо важно.

Ребека обърна глава и се загледа зад гърба си.

— Здравей, шерифе! — каза тя мило.

— Добър вечер, госпожо. Как си?

— Добре, благодаря. И ти ли си дошъл заради динозавърските кости?

След известно колебание полицаят отговори:

— Може да си сигурна. Ако нямаш нищо против, ще остана, за да се уверя, че всичко е наред и онези от Харвард няма да се разбеснеят, защото сме попилели умрелия им завър.

Ребека отново се засмя.

— Няма да ти се бъркаме.

— Благодаря, госпожо.

Шерифът на Есекс Каунти пристигна и Торн по навик започна да го преценява.

Шериф Кейхил бе в началото на петдесетте и облеклото му беше елегантно като това на Тейлър. Торн се сети, че ченгетата от източното крайбрежие винаги се обличат спретнато.

Кейхил беше с черна шапка с плоска периферия, светлосиня риза, тъмносини полиестерни панталони и сива вратовръзка със златна игла. Носеше бадж с името си, закачен на видно място, лъскави черни обувки, в които можеше да се огледа, и съвършено поддържани кобур и колан. По него нямаше нищо, което да не си е на мястото. Човек можеше да помисли, че им провеждаха изненадващи проверки по тази част, но Торн се съмняваше в това.

Кейхил бе висок около метър и деветдесет, имаше едри като на горила рамене и ръце и малко коремче. Лицето му бе обветрено и кораво и дири от разстояние Торн различи достатъчно белези, които доказваха, че е участвал в много акции. Той погледна към кобура му и видя един „Колт 1911А2“, полуавтоматичен пистолет с единично действащ спусък — мощно оръжие. Изборът на оръжието подсказа на Торн две неща: Кейхил бе старомоден и предпочиташе простите неща.

Тейлър обаче беше със „Смит & Уесън“ модел 19 и това подсказа на Торн, че на заместник-шерифите в Есекс Каунти им бе разрешено да носят колкото искат оръжия, стига да са от списъка на разрешените. Не беше за чудене. В много полицейски управления беше така. Повечето градове предпочитаха да разполагат с уверени полицаи, отлични стрелци със свое любимо оръжие, отколкото с кисели служители, които да създават проблеми със стрелбата си.

Но това, което предизвикваше сериозен размисъл, беше, че Кейхил носеше и пушка помпа, един „Ремингтън“ 870, 12-и калибър с

разширен магазин за осем патрона. Сериозна работа.

Необичайно е правоохранителят с най-висок чин в областта да носи пушка. Началниците оставят черната работа на другите. Двойно по-необичайно бе, че я носеше на някакво стогодишно местопрестъпление.

Кейхил слезе спокойно по стълбите, сякаш влизаше в рибен ресторант — без да показва вълнение. Гледаше право в Торн, когато стигна долу и кимна отсечено:

— Шериф Кейхил.

— Шерифе — кимна той в отговор.

— Какво имаш?

— В момента нищо.

Кейхил се спря.

— Мислех, че си намерил останки на мъртвец?

— Така е — отговори Торн почти извинително и посочи към дупката в стената. — Беше там вътре.

Кейхил си даде време да осмисли чутото, после бавно тръгна към отвора. Извади фенерче и надникна вътре, но не прекрачи. Проучва пещерата известно време и после се обърна към Тейлър:

— Джек, какво става тук?

Тейлър вдигна рамене, свали шапката с плоска периферия и плъзна ръка през косата си. — Този човек...

— Торн.

— Точно така, господин Торн... Господин Торн казва, че е видял там вътре скелет.

Тейлър сдържано махна с шапка към дупката в стената.

— Каза, че изглеждал така, сякаш е на неколкостотин години. — Той отново вдигна рамене. Торн видя, че младокът ставаше все по-неспокоен.

При нужда Кейхил явно можеше да бъде и груб. Той погледна твърдо Торн.

— Казваш, че там вътре е имало мъртвец?

Торн наклони глава.

— В Лос Анджелис работих доста години като...

— Да, знам — изръмжа Кейхил. — Проверих миналото ти. — Той отмести очи от възмутения поглед на Торн. — Нищо лично, приятел. Правя го с всички. Просто искам да знам кой влиза в моята

община. И между другото, синко, точно в момента екипът ми е все от млади момчета. Ако случайно имаш нужда от работа...

— Благодаря, Кейхил, но нямам нужда. Свърших с това. — Торн въздъхна. — Както и да е, този тип беше мъртъв от дълго време. Може би неколкостотин години. Костите бяха започнали да се вкаменяват. Смъртта му е била насилствена. Мъчителна.

— Откъде знаеш, че е била насилствена?

Торн махна неопределено с ръка.

— Имаше строшени ребра, големи поражения от куршуми или сачми в тялото, но никакви увреждания по черепа. Изглежда, първо са го погребали жив, а после са почнали да гърмят по него. Не смятам, че е живял дълго след това, но може и да са минали няколко часа. Във всеки случай е живял достатъчно, за да изпише онова на стената.

Кейхил го гледаше втренчено.

— Тогава къде е? Станал е и си е тръгнал?

Мълчанието беше неприятно плътно.

Кейхил огледа внимателно гроба, вкара патрон в пушката помпа и пристъпи към входа. Спря и започна да претърсва с фенерчето. Видя следите и главата му остана приведена дълго време. Торн го чу как мърмори:

— Мъртъвците не стават и не си тръгват.

Нямаше нужда да отговаря, но се чу да казва:

— Това означава, че някой се е промъкнал тук и е взел тялото, докато аз чаках Тейлър отвън.

— Да — бързо се съгласи Тейлър, — сигурно се е случило точно така.

Кейхил плъзна лъча на фенерчето по белезниците и долови проблясването на среброто.

— Това сребро ли е?

— Така мисля.

Кейхил не отмести очите от белезниците.

— Кой глупак ще вземе безполезните кости на някакъв мъртвец, а ще остави такова количество сребро?

— Добър въпрос — кимна Торн и погледна право в Кейхил. — Какво става тук, шерифе?

— Не знам — вдигна рамене Кейхил. — Помня последното семейство, което живя тук. Родителите полудяха, убиха трите си деца и

после се самоубиха. Никой не знае защо. — Той направи пауза. — Изглеждаха напълно нормални, разбира се, докато не извършиха масово убийство. Бащата беше в градския съвет. Последовател на Котън Матър^[4]. Съпругата му членуваше в Асоциацията на родителите и учителите, в Търговската камара, в хора на първа баптистка черква, в това, в онова... Настина беше много дейна. Имаха цял куп деца и... вече казах, на мен ми изглеждаха, наред.

— Никой ли няма представа защо са го направили?

Кейхил мрачно поклати глава.

— Ни най-малка. Просто превъртяха. Толкоз.

Добре, помисли си Торн уморено, тук долу няма какво повече да се прави. Не му пречеше да слуша за убийства. Току-що бе напуснал работа, в която те се обсъждаха и анализираха по двадесет и четири часа на ден.

Торн реши, че скелетът е по-раншна жертва на семейството и той не е преценил добре възрастта на костите. В края на краищата, не беше същото като да прецениш възрастта на разлагащо се тяло, в което беше доста добър.

Костите си бяха просто кости, освен ако нямаш докторат по съдебна медицина. Торн се усъмни в по-раншния си анализ. Затворени в гроб без въздух, костите можеха да са както на сто години, така и на хиляда. Може да са станали на прах, защото ги беше изложил на въздух.

А и какво значение имаше това? Сто години, шестстотин, хиляда. Нямахше значение. Мъртвият си е мъртъв и Торн бе сигурен, че е умрял много отдавна. Който и да беше виновен за убийството, също вече беше мъртъв.

Разследването на убийство отпреди век беше безсмислено. Скелетът бе изчезнал и Торн не го беше грижа кой го бе отнесъл. Вероятно роднините на виновния не искаха убийството да бъде разкрито. Единственият му проблем беше, че на сутринта трябваше да измисли нещо, за да не се притесни Ребека. Защото със сигурност нямаше да ѝ каже, че е открил мъртвец в мазето. Трябваше да рискува с нейния детектор на лъжата.

Въздъхна дълбоко и погледна Кейхил.

— Шерифе, съжалявам; че те измъкнах от леглото.

Втреченият поглед на Кейхил даде известна представа на Торн защо помощниците му се страхуваха от него. Черните му очи бяха безизразни, неумолими, безпристрастни. Очи на човек, който можеше да те измъкне от канавката, да те застреля като куче и без да трепне да гледа как умираш от загуба на кръв.

И Торн беше способен на същото. Той не отмести очи от тези на шерифа.

Накрая Кейхил осъзна, че Торн не беше уплашен и бавно кимна:

— Това, че някакъв глупак е избягал със скелета, няма голямо значение. Човекът е мъртъв, няма го вече. Който и да го е убил, вероятно също е мъртъв. Не са останали и кой знае колко следи на местопрестъплението. Можем да го зарежем.

Той погледна към веригите и махна с ръка.

— Какво ще ги правиш? Къщата е твоя, значи ти принадлежат. Може да изкараш някоя пара.

Торн се замисли по въпроса.

Обикновено сребро, стопено на кюлчета, може би струваше доста. Но надписите вероятно го правеха много по-ценно за някой музей. Те вероятно имаха специално, свещено значение.

— Предполагам, че ще проверя дали някой ги иска — вдигна рамене той.

Кейхил тръгна към отвора и докато минаваше покрай Торн, промърмори:

— На твое място щях да иззидам стената отново.

Торн наблюдаваше внимателно как Кейхил прекрачи стената и влезе в гроба. Едрият шериф огледа вдлъбнатините, оставени от скелета, и наклони глава към Тейлър.

— Джак, не се тревожи за бумацината. Ще го отбележа при „разни“. — Кейхил замълча продължително.

— Просто се радвам, че това... каквото и да е било... си е отишло.

Торн си спомни за усещането за зло, което го бе обзело по-рано. Пое си дълбоко дъх и бавно го изпусна. Разтревожи се, дланите му се изпотиха. Вгледа се в гробницата.

— Ако си е отишло.

[1] Гран = 0,065 г. — Б.пр. ↑

[2] Древна мерна единица, равна на дължината на подлакътницата. — Б.пр. ↑

[3] Битие 6:4 — Б.пр. ↑

[4] Известен пуритански свещеник, писател и проповедник, свързан с процесите срещу вещиците в Салем. — Б.пр. ↑

5.

Кашони, кашони и пак кашони. Ребека режеше тиксото на надписаните кашони със стандартно джобно ножче, а Торн ръководеше хамалите. За преместването бяха наели фирма. Не беше възможно да пренесе всичко сам.

Да наблюдаваш как товарят камионите се оказа удивително преживяване. Торн никога не бе предполагал, че масите, столовете и другите мебели могат да се разглобят по толкова много начини. Хамалите натовариха камионите много рационално. Не беше за чудене, че печелеха толкова пари. Заслужаваха ги.

Торн продължаваше да мисли за снощи. Беше казал на Ребека, че след като разбрал за костите на динозавъра, шерифът решил да провери за какво става дума, да им каже „добре дошли“ в Сидър Ридж, да ги подкани по-бързо да пуснат стационарния си телефон, да разкаже на Торн колко заместници има и къде патрулират. После Кейхил попита имат ли някакви специални нужди и направи дискретен комплимент на Ребека, която според Торн на четиридесет и три беше по-хубава, отколкото на двадесет.

Но накрая Кейхил, може би наистина впечатлен от Ребека, за нещастие се изпусна:

— Отишъл си е... ааа, искам да кажа, само някакви стари конски кокали. По-добре да се връщам на работа.

Торн затвори очи. Знаеше, че Ребека ще поиска обяснение за тази забележка.

И тя го направи веднага:

— Майк, какво искаше да каже шерифът?

Торн вдигна рамене.

— Мисля, че най-вече искаше да ни провери, да види в какво състояние е къщата, да запомни децата. Той е шериф от старата школа. Трябва да познава своето паство.

— Не можеш да видиш нещо подобно в Лос Анджелис — Ребека примигна и замълча. — Стори ми се малко неспокоен.

— Работата му е сериозна.

Тя се замисли над думите, а може би и над тона му.

— Майкъл, липсва ли ти тръпката?

— Липсва ми усещането, когато вкарвах бандити в затвора — отговори той. — Никога не ми е пукало за екшъна. Знаеш това.

— Да, зная. Сега получи възможност да се отпуснеш и да заживееш като нормален човек. Край на битката с чудовищата.

Торн беше прекарал целия си живот първо в армията, а после в полицейското управление на Лос Анджелис и се отнасяше сериозно към работата си. До детектив се издига един от двадесет полицаи, тогава той обикновено е в началото на петдесетте. Повишението на Торн беше заслужено, но бързо и предизвика известно напрежение, завист и враждебност. Но щом другите детективи видяха, че работи не за слава или пари, а заради удовлетворението, го приеха напълно в екипа. Всички заедно бяха наистина силен отбор. Задейства се и друг фактор.

Торн беше толкова надарен и отдаден на професията, че включването му в отдела предизвика конкуренция. Внезапно всички станаха по-добри в работата, защото вече никой не караше рутинно. Бяха настроени на вълната на Колombo — съсредоточени, отдадени на работата, внимателни, непропускащи и най-малката подробност, за да стигнат и до най-дребната следа. Самото присъствие на Торн направи отдела по-добър.

Той се обърна, за да види кой приближава към къщата.

Беше свещеник.

Католически пастор.

— О, малко е рано за посещение — промърмори Ребека.

Торн се намръщи и внимателно разгледа свещенослужителя. Беше на средна възраст и пълен, което не бе изненадващо. Изглежда му беше малко трудно да се изкачва по лекия наклон на хълма. Оставаха му още около петдесетина метра, но Торн виждаше, че вече здраво се е задъхал.

Носеше традиционния костюм с бяла якичка, който свещениците слагаха главно по време на литургия или погребение. Когато се приближи повече, Торн прецени, че отчето гони петдесетака. Косата му все още бе гъста и черна, сресана гладко назад от челото му. Под дясната си мишница стискаше Библия.

Когато видя, че Торн го е забелязал, помахна любезно с ръка и продължи да се изкачва.

Торн се обърна към хамалите.

— Момчета, всичко наред ли е?

Те кимнаха, да, ще се справят без него. Тогава Торн насочи вниманието си към свещеника. По някакъв начин усети, че това е нещо повече от „добре дошли“ в паството. Спусна се насреща му по хълма, за да избегне усещането за драматичност. Пресрещна го на половината път.

— Добро утро, отче.

— Добро утро, сине мой. Аз съм отец Кевънау. Как се чувствате? Как върви настаняването?

— Благодаря, добре сме.

— Чудесно.

Торн бегло кимна към къщата.

— Защо не влезем, да поседнем?

— Добра идея — изскрибуца Кевънау.

Торн внимаваше да не прави твърде големи крачки, докато се изкачваха по хълма, съобразявайки се с лошата физическа форма на отчето.

— Кажете ми, отче — попита кратко, съзнавайки, че трябва да даде на свещеника възможност да си поеме дъх, — на всички ли новопристигнали отиваш да кажеш „добре дошли“?

— Да. Но идването при теб и семейството ти е по-особена мисия заради... тревожната история на тази стара къща. За вашето душевно спокойствие исках да благословя всички, които са се настанили в нея. И разбира се, да ви поканя да посещавате службите.

— Да, разбира се — отговори небрежно Торн. — Обаче, отче, много исторически места като това имат странни истории. Ще бъде много трудно да намериш някое, което няма такава.

— Да — съгласи се пасторът, — и това е вярно. Но местните легенди, които може още да не сте чули, са в състояние, да измъчат съзнанието. Или се поддавам на интелектуален грях, като им обръщам толкова голямо внимание. — Той махна с ръка към заобикалящите ги хълмове. — Вероятно не знаеш, но и хълмовете са обвити с легенди. Предполага се, че в тях се намира древно, все още неоткрито индианско гробище.

— В тази част на страната има много легенди — отбеляза Торн.

— О, да, и се боя, че често легендите силно се разминават с истината. Въпреки това много се радвам на възможността да изляза на въздух за малко. Обичам природата, а това със сигурност е едно прекрасно място.

Торн помълча известно време и после каза:

— Намерих нещо необичайно...

— О? И какво е то?

— Само някакъв надпис в мазето — отговори той. — Искаш ли да му хвърлиш едно око?

— Ако мога да помогна — кимна Кевънау.

Торн отново се замисли за стената в гроба и се запита как този странен език се е появил в градче, където най-вълнуващото събитие рядко представлява нещо повече от грабеж.

Докато размишляваше, той изведнъж се усъмни, че посещението на свещеника е много по-целенасочено, отколкото беше признал.

— Отче, да не би случайно полицията да ти е съобщила?

— Да — честно отговори Кевънау. — Бях третият или четвъртият, на когото се обадиха, след като бяха подсигурили местопрестъплението. — Той се усмихна. — Не се обиждай, господин Торн. Хората в тази енория са много чувствителни към своите суеверия. Да живееш толкова близо до Салем, не е същото като да си в Лос Анджелис.

Забелязвайки изненадата на Торн, той се засмя.

— О, всички знаят за теб, господин Торн. В малка община като нашата всички знаят всичко.

Торн поклати глава и се усмихна.

— Е, като се има предвид черно-бялата история на това място, не съм твърде изненадан. Но я ми кажи, при последните убийства Кейхил ли беше шериф?

— О, да. Мисля, че Бил Кейхил е шериф от двадесет и няколко години. И най-вероятно ще бъде такъв до края на дните си. След като се върна от войната, мнозина предпочитат неговия модел справедливост — справедливостта на Дивия запад, пред дългата присъда в окръжния затвор. Той работи по твърде неформален начин.

Кевънау размисли и каза:

— Ако питаш конкретно — да, господин Торн, Бил Кейхил работи по всички предишни убийства. И мисля, че те още са трън в очите му. Той не успя да намери никакви следи и мотиви, дори и намек за предишно насилие в семейството на жертвите. Не откри нищо необичайно. Единствено... тази къща.

— Слизал ли си някога в мазето? — най-накрая попита Торн.

Свещеникът се забави с отговора си.

— Не, не бих казал. Но научих от заместник-шериф Тейлър, че там очевидно има нещо интересно. Чух, че било нещо като надпис?

— Да — измърмори Торн. — На мен ми прилича на йероглифи, но не съм сигурен. — Той вдигна рамене.

Отец Кевънау явно сметна това за толкова интересно, че дори спря да крачи. После предложи:

— Разбирам... Хайде да хвърлим едно око.

Внимаваха да не се пречат на хамалите, докато минаваха през къщата. Торн се усмихна на Ребека, която шеташе из кухнята. Беше окачила тиганите и тавите и изпразваше двата хладилни плика с храна, която Торн беше купил в Андоувър.

— Добре се справяш, скъпа — похвали я Торн.

Ребека се засмя.

— Утре вечер всичко ще е подредено.

— Чудесно.

Торн посочи отец Кевънау, който я поздрави с поклон.

— Да ти представя отец Кевънау. Дойде да ни поздрави с добре дошли. Отче, това е жена ми Ребека.

— Радвам се да се запознаем, отче — кимна тя. — Благодаря, че намина. Мога ли да ти предложа нещо?

Кевънау се засмя, изправи се и се поглади по страните.

— Благодаря, госпожо, но едва ли. Не страдам от липса на храна, даже напротив. Но ти благодаря.

— Е, отче, винаги си добре дошъл тук.

Торн се почувства странно щастлив, че присъствието на Кевънау не събуди никакви подозрения у Ребека, която продължи да подрежда кухнята си. Той се обърна към свещеника:

— Отче, сега ли ще ми помогнеш за котела?

— Разбира се! — отговори Кевънау, показвайки бърза реакция. — Тези стари машинарии си имат чалъм. Ще ти покажа как да го

пуснеш.

Торн тръгна надолу по стъпалата, но не чу стъпки зад себе си. Нямахше нужда да се обръща, но го направи. Доста хора бяха преминали във Великото отвъдно на това място. Даде време на свещеника да се съвземе.

— Сигурен ли си, че можеш да се справиш?

Кевънау бе придобил странно изражение.

— Казваш, че е надпис?

— Не съвсем, не. Казах, че са някакви думи. И намерих дупки от куршуми по стените и скелета.

— Какъв скелет?

— Това е друга история — отговори Торн и се прокле, че се е изпуснал. — Искам само да погледнеш думите, които са издълбани на стената.

— Издълбани?

— На мен ми приличат на издълбани — отговори той, без да отмества очи от свещеника. Нещо в неговата почти инстинктивна реакция засили бдителността му.

— Какво има?

— Покажи ми ги.

Продължиха бавно до края на стълбището, без да спират повече, Торн плъзна лъча на фенерчето из празното мазе. Дупката в стената изглеждаше същата. Нямахше промени нито в размерите ѝ, нито в положението на камъните. Всичко си беше както преди. Торн се изненада, че изпита облекчение. Нима очакваше, че камъните ще станат и също ще изчезнат?

Пасторът постоя малко в основата на стълбището, после тръгна бавно напред и застана пред отвора. Торн насочи лъча на фенерчето към стената и Кевънау се закова на място при гледката.

Загадъчната поредица символи сякаш заблестя под светлината на фенерчето. Торн видя устните на отец Кевънау да се движат в безмълвен превод.

Да, той можеше да ги разчете.

— Какво е това? — попита Торн.

— Йероглифи — измърмори свещеникът.

Торн наклони глава.

— Това прилича на конска глава — отбеляза разсеяно.

— Вярно е — отговори свещеникът. — Почти всички модерни езици произлизат от йероглифите. Тази конска глава, като я обърнеш малко, ще се превърне в „А“. Първоначално е била йероглиф, после са го откраднали месопотамците, не същинско племе, както се знае, а смесица от колонии. След тях го вземат гърците, които на свой ред били завладени от римляните, следователно те също го възприемат.

Кевънау продължи историческия преглед доста машинално:

— Преди римляните да завладеят Гърция, те дори нямали писменост. Но след като откраднали гръцките букви, започнали да обединяват думите и символите. Накрая зарязали окоето на коня и оставили само устата и главата. Другите букви се развили по същия начин. После първите британци усъвършенствали всичко, докато се получило това, което днес познаваме като английски език.

Торн се улови, че зяпа свещеника.

— Опитваш се да не ми кажеш нещо, нали?

Кевънау се поколеба.

Торн се подразни.

— Е? Какво пише там?

Кевънау си пое дълбоко дъх и заговори отчетливо:

— Пише, че който чете тези букви, е освободил онзи, който е видял лицето на най-могъщия слуга Господен и му се е противопоставил.

— Майчице мила — Торн вдигна ръце и после ги отпусна покрай тялото. — И кой е бил най-могъщият Божи слуга?

— Това трябва да е Мойсей.

— Откъде знаеш? Да не би да ги оценявате по точки?

Кевънау вдигна рамене.

— Повечето учени са съгласни, че е Мойсей. Но предполагам, че и той си има конкуренция. Например Йоан Кръстител или пророк Илия... Но лично аз смятам, че е Мойсей. Такава е традиционната оценка.

Торн обичаше мистериите, но тази не му се понрави. Имаше нужда от обяснение и започна:

— Добре, този град не е кой знае колко далеч от Салем. Да приемем, че преди триста години, когато е вилнял Котън Матър и психиясалите момиченца са обвинявали всички в магьосничество, тук е

имало гонение на вещици. Може би този надпис е оставен от вещици или просто от религиозни фанатици.

— Каза, че си намерил следи от куршуми по ребрата и черепа му?

— Да — вдигна рамене Торн.

— И той е написал тези думи, след като е бил застрелян и погребан?

— Отче, хората могат да оживеят и след като са били простреляни.

Свещеникът продължи да чете йероглифите.

— И макар Всемогъщият да притежава магия по-голяма от моята, аз все пак ще си отмъстя на Законодателя.

— Законодателя? — попита Торн.

— Това трябва да е Мойсей. — В този момент, изглежда, на свещеника за пръв път му хрумна да попита:

— Какво направи с останките?

— Нищо.

— Моля?

— Нищо не съм правил с тях. Те просто изчезнаха.

Пастор Кевънау се вторачи в празния гроб.

— Изчезнаха...

Торн въздъхна.

— Отче Кевънау, съборих тази стена и открих скелет. Свалих белезниците от едната му китка, за да проверя дали наистина са от сребро. Той със сигурност не беше опасен, но не ми се щеше да спя над мъртвец. Качих се горе, обадох се на местните, те дойдоха и ме попитаха къде е тялото.

— Какво значи това?

— Какво значи? Докато съм бил горе, за да звънна на полицията и да изчакам Тейлър отвън, да речем, половин час, някой се е промъкнал тук, напъхал е костите в торба и се е измъкнал. Трябва да е човек, който познава разположението на къщата. Някой местен. Някой, който е знаел, всичко и вероятно е имал план, но нашето пристигане е объркало намеренията му.

Настъпи дълго мълчание.

— Ако питаш мен — продължи Торн, — това, което се е случило тук, е било важно събитие за града. Всички са знаели какво става,

точно както в Салем, но сам човек не е могъл да стори нищо срещу цял град истерични врагове на вещиците. Но той, погребаният, е имал роднини, а те на свой ред — наследници, които все още живеят тук. Когато целият град е разбрал, че се нанасяме в тази къща, по някаква причина наследниците са решили да вземат костите на своя прародител. И по-странни неща са се случвали.

Челото на Кевънау се смръщи.

— Това е зло.

Торн застина в неловко мълчание.

— Не е ли възможно да е просто една стара къща с гроб в мазето?

— Този човек е мразил Мойсей. Но е бил част от по-голям план.

— Какъв план?

— Ужасен план — поклати глава пасторът. — Всемогъщият е запазил Илия и Енох, двамата пророци, които ще свидетелстват в Йерусалим и ще стоварят огъня върху враговете на Господ. Сатаната също е запазил своите войници, за да воюват срещу Божиите деца, когато дойде краят на света.

— Отче, мисля, че този тип е приключил веднъж завинаги със сраженията.

— Може би. Или...

Сега Торн се втренчи в пастора. Почувства се смешен.

— Забрави — каза той. — Ако роднините искат толкова много тялото му, да си го задържат.

Кевънау загледа Торн право в очите.

— Господин Торн, вярваш ли в дявола?

Торн въздъхна дълбоко.

— Виж, току-що пристигнах и не ми се ще да съм груб, но вече се уморих да слушам за дявола. Според мен злото у човека е напълно достатъчно. И не виждам защо стари кости и странни писания в някаква зазидана пещера трябва да означават, че дяволът е на прага. Защо просто не се занимаваме с това, което можем да видим?

— Това, което не можеш да видиш, е също толкова истинско, колкото видимото.

Торн се загледа в празната гробница и не можа да сдържи любопитството си.

— Каж ми кога беше Изход? Преди три хиляди години?

Пасторът вдигна рамене.

— Около 1492 г. преди Христа. Няма как да се определи със сигурност. Но мога да ти проведя курс по археологическите доказателства. Стига да искаш.

— Не искам.

— Не ми е лесно да го кажа — започна Кевънау, — но има хора, които ще се ядосат, че си осквернил този гроб.

— Кои? — присви очи Торн.

— Не зная имената им — отговори отчето, — но ще се свържа с по-големи познавачи на тази материя от мен. Те ще знаят как да осигурим твоята безопасност.

— От какво? Този тип е мъртъв от стотици години! Колко побеснели роднини може да има в този район?

— Господин Торн, най-добре ще е да предположим, че все още има такива. Доколкото знам, тези неща се предават от поколение на поколение. И неговото семейство или хората, които все още са му верни, може да имат лоши намерения срещу теб и семейството ти. Вие сте обезпокоили гроба му, а те вероятно го смятат за свещено място.

Той ядно поклати глава.

— Господин Торн, не подценявай силата на техните чувства.

Лицето на бившето ченге беше мрачно.

— Добре — най-накрая каза той, — ще видим какво можеш да научиш. Трябва ли ти нещо от гроба?

— По белезниците има ли надписи?

— Да, приличат на иврит.

— Дай ми ги. Но не съм сигурен, че ще мога да ти ги върна, когато всичко това свърши. Много е вероятно да се наложи да бъдат унищожени.

Торн пристъпи към ъгъла, където лежах стогодишните инструменти. Отне му известно време, но накрая намери двуостра брадва със синя пластмасова дръжка. Вероятно беше останала от последното семейство, което се бе самоунищожило под този покрив.

Той прекрачи смело през основата на разрушената стена и забеляза как фенерчето, което пасторът държеше, отразява неестествено отчетлив силует по мръсния под и здравите гранитни стени.

Сянката легна под ъгъл към тялото му, той зае устойчива поза и със своята тежест увеличи силата на удара. Улучи точното място. Безпогрешно.

Да, все още можеше.

Сребротото, макар и красиво, подобно на златото, имаше малко практически приложения и почти никаква якост. Една от сребърните брънки се скъса и веригата издрънча на пращия под. Торн повтори процедурата и с другата верига, но не улучи и острието откърти парче гранит. Без да се замисля, той намести брадвата в ръцете си и отново замахна. Този път ударът беше точен и веригата падна. Торн се огледа из помещението, за да реши второто затруднение.

Не искаше пасторът да мине покрай Ребека със сребърни вериги и белезници в ръцете. Беше му отнело цяла нощ да измисли достатъчно лъжи, за да прикрие всичко. Твърдо беше решил да не ѝ казва истината. Ребека не обичаше бдения, погребения и най-общо казано, мъртъвци. Бездруго беше изложена на голям стрес. Щеше да ѝ каже какво се беше случило в действителност едва когато нещата се успокоят.

Той се огледа и сред купчина стари мебели забеляза почти нова плетена кошница. Тя без съмнение също бе принадлежала на последното семейство, обитавало тази обречена къща. Той се изуми от себе си, че не е проучил по-внимателно това място, преди да налее парите си в него. Сега беше прекалено късно. Можеше да обяви къщата за продажба, но шансовете му бяха колкото да продаде лед на ескимос.

Наведе се и повлече веригите с белезниците към кошницата. Щеше да му е по-лесно да я отнесе при веригите, но не искаше да остава в гробницата по-дълго, отколкото беше нужно.

Сложи веригите в кошницата, хвърли отгоре парче изгнило одеяло и скри сребротото. После се изправи и се обърна към пастора:

— Чуй ме, отче. Не споменавай това пред жена ми. Разбрано?

— Напълно.

Тонът на Торн беше суров.

— Но ако надписите съдържат нещо тревожно, а това е почти сигурно, искам да се свържеш с мен още утре сутринта. С никого другиго. Не с ченгетата, нито с Кейхил, нито с жена ми. Само с мен.

Пасторът сякаш не го слушаше. Той напрегнато изучаваше надписите. Но Торн знаеше, че е чул всяка дума.

— А сега трябва да се качваме. Ако останем още малко, Ребека ще любопитства.

— Добре — кимна Кевъноу, — да тръгваме.

Торн посочи с ръка стената.

— Искаш ли да си препишеш това?

— Не, разбрах какво означава.

Торн го погледна изпитателно.

— И какво означава?

— Че още не си е отмъстил.

* * *

Денят мина спокойно и хамалите разтовариха последния камион. Получиха хубав бакшиш от Торн и изчезнаха в спускащия се сумрак.

Изтощено, семейството се задоволи със сандвичи и чипс. Торн се унесе преди още да се изтегне на леглото, тъй като не беше спал почти тридесет и шест часа. Децата се настаниха в своите стаи и къщата уютно утихна.

В полунощ Торн се събуди от внезапна студена вълна. Не помръдна — годините в армията и по улиците го бяха научили да изчаква, когато усети опасност. Това беше просто правило, но от време на време на човек му беше трудно да си го спомни. Никога не бързай, когато усетиш опасност.

Понякога Ребека се чувстваше засегната от реакциите на Торн, но десетилетията непрекъснати тренировки ги бяха закодирали прекалено дълбоко, за да реагира като обикновен човек.

Например докато някой друг би отговорил с насилие и емоции, Торн щеше да следи отблизо възможната опасност със сънливия поглед на лъв. Лишените му от емоция реакции бяха резултат от това, че рядко се чувстваше застрашен.

Но ако някой извадеше оръжие срещу него, просто щеше да го убие на мига. Не му харесваше да използва насилие. Мразеше го, но бе много добър в прилагането му. Знаеше, че това му се удава само защото иска всичко да свършва колкото може по-бързо.

Не размишляваше често за насилието и не прекаляваше с тренировките като мнозина от колегите си. И със сигурност не държеше пистолета си на нощното шкафче, както правеха много полицаи, в случай че бъдат нападнати през нощта.

Той с готовност признаваше, че вероятността да го нападнат у дома е меко казано малка, а тази да се объркаш и да стреляш, убивайки член на семейството си, е много по-голяма. Често беше виждал подобни неща да се случват дори на полицаи ветерани.

Държеше беретата си на кука във вградения гардероб на около седем фута от леглото. В случай на нужда можеше да бръкне вътре, за три секунди.

Торн лежеше в мрака и мислеше. Това, което го беше събудило, вероятно бе още един феномен на старата къща. А и той не спеше добре на нови места. Но студът не само се задържа, а дори се усили. Торн присви очи в мрака и погледна към Ребека. Тя беше изтощена и спеше дълбоко.

Коридорът бе осветен и всяка врата беше обрамчена със сянка. Ако Антъни или Малъри се събудеха през нощта, всичко, което трябваше да направят, бе да се довлекат със завивките през коридора и да се настанят в леглото при Торн и Ребека.

Той нямаше нищо против тези среднощни нахлувания, но Ребека често мърмореше, че децата са вече големи за кошмари и че не трябва да бъде прекалено отстъпчив с тях.

— На колко години беше, когато се научи да не ходиш на гърне?
— попита я веднъж Торн.

— Какво значение има? — попита тя. — Нямам представа.

— Точно така — отвърна той. — Какво значение има? И аз нямам представа. Така че, ако ги е страх да спят сами, голяма работа. А кога Антъни се научи да кара без помощните колела? Също няма значение, нали? Най-накрая се научи. Те ще си спомнят нашата любов, а не кога са започнали да карат без помощни колела. Повярвай ми.

Ребека се намръщи.

— Казваш това само защото всичко ти се удава лесно.

— Ти не ме улесни. Трябваше здраво да се потруди за теб.

— Заслужаваше ли си?

— Да, скъпа, заслужаваше си. Напълно.

Торн се върна в настоящето. Студът не беше престанал, напротив, продължаваше да се усилва.

Той внимателно отметна завивките и obu джинсите си. Нахлузи фланелката с изрязани ръкави. Увери се, че Ребека спи и отвори вратата на вградения гардероб. Тихо взе кобура и извади пистолета.

Без да вдига шум, излезе в коридора. Изобщо не се замисли дали там го очаква нещо. Не му пукаше, дори и да срещне в мрака скелет с кървящи очи, с кама в костеливия юмрук и с поглед, впит право в него.

Торн просто щеше да се прицели в торакалния гръбначен прешлен, мястото, където скелетът можеше да бъде разкъсан на две. Нямахше да хаби патроните по ребра, ключици, лопатки, черепи или крака.

Ако това не помогнеше — Торн се почувства смешен, че обмисля тактики срещу ходещ скелет — щеше да извади празния пълнител, да вкара нов и да изстреля още петнадесет куршума през шийните прешлени. Би било интересно да види дали безглавият скелет ще може да го намери.

Той тихичко отвори вратата на стаята на Антъни. Обгърна го топъл въздух. Това потвърди подозрението му. Студът изглежда беше насочен срещу него.

Добре.

Малъри също спеше дълбоко на топло, сгушена под одеялата в двойното легло, което Торн бе успял да сглоби тази вечер.

И той бе уморен като тях, но инстинктът му на защитник го беше събудил. Не сваляше гарда дори когато беше изтощен.

Добре, всички бяха в безопасност. Той още веднъж провери помещенията.

Чисто.

Но студът го преследваше.

В далечния край на коридора, близо до горната площадка на стълбището, беше най-студено и Торн се насочи право натам, премествайки беретата в другата си ръка. Не беше нужно да проверява дали в цевта има патрон. Знаеше, че няма. Той никога не вкарваше патрон в цевта, когато беше у дома, освен ако не се готви да тръгва на работа. Но тъй като вече не работеше, не го правеше.

Всъщност запази пистолета повече по навик. Трудно е да останеш без оръжие, когато повече от двадесет и пет години

правилникът е изисквал от теб да си въоръжен денем и нощем.

Торн не се поколеба, щом стигна до стълбището. Започна да слиза. Ако долу имаше нещо, добре. Ако то представляваше истинска заплаха, дори и съвсем малка, Торн щеше да забие в него куршуми, а ако те се окажеха безполезни, щеше да грабне ръжена от камината вместо тояга. Ако и това не свършеше работа, щеше да се хвърли в ръкопашна битка и да използва най-смъртоносните хватки, които знае.

В случай че успееше да надделее, щеше да изкара нападателя в градината и докато се търкалят по земята, щеше да опита да му извади очите. И да направи всичко възможно да му счупи врата. Щом битката свършеше, а врагът останеше потрошен, но все още жив на тревата, Торн щеше се върне обратно в къщата. Щеше да си вземе бутилка вода, но не преди да се обади на хората, които съблюдават за спазването на законите. Може би дори щеше да запали цигара, макар почти да ги беше отказал. Беше си скрил един пакет за извънредни случаи.

За секунда се зачуди какви ли формуляри се попълват за заклан скелет.

Той стигна до подножието на стълбището, погледна зад всяка купчина кашони, зад мебелите, които още не бяха сложили по местата им, и се намръщи. Това изобщо не му харесваше — тук долу нямаше нищо, а студът се засилваше все повече.

Погледна в кухнята.

— Да става каквото ще — каза си той, тръгна бързо напред и взе фенерчето от кухненския плот. Провери го по навик. Работеше.

Отвори вратата към мазето, отстъпи назад и се прицели във входа, готов да натисне спусъка.

Нищо.

Така или иначе, щеше да слезе долу.

Плъзна лъча на фенерчето по стъпалата. Той сякаш проникваше по-трудно и от предния път. Торн тръгна смело и леко надолу по стълбите. Светлината не му помагаше много, но все пак осветяваше на пет-шест фута във всички посоки. Най-накрая стигна подножието на стълбището и се насочи към гробницата.

Прекари основата на стената и искрено се изненада на изплъзвания му се несъзнателно въпрос:

— Къде си?

Тишина.

— Не си губи времето — продължи Торн, вече съвсем съзнателно. — Мисля, че онези вериги са те задържали по някакъв начин и аз направих грешка, че ги свалих от изгнилата ти ръка. — Той се намръщи. — Не се тревожи, ще те напъхам обратно в тях. И този път ще те погребат там, където никой няма да те намери.

Студът беше осезаем.

— За пръв път в живота се сблъскам с духове — прошепна Торн, — но започвам да вярвам в теб, каквото и да си...

Бавно се обърна в мрака с приведена глава. Не търсеше толкова с очите, по-скоро се вслушваше. Знаеше, че тук има нещо, точно както в Бейрут усети насочения в него АК-47. И когато снайперистът стреля, той се хвърли на земята. Просто така, без всякакво предупреждение.

Почти очакваше в ледения мрак да се разнесе призрачен глас. Но не се случи нищо. Царяха единствено студ и тишина.

Но в сърцето си Торн знаеше, че в тишината и мрака има и нещо друго, освен студа.

6.

Отец Кевънау се усамоти в свещеническото си жилище, като остави вечерната литургия на своя помощник-пастор отец Доминик. Той седна зад бюрото, свали от лавицата справочника за Библията и бързо откри бележката за магьосника на египетския фараон Аменхотеп II, който се бе изправил срещу силата на Мойсей — Ианий беше името, което той разчете на бележниците.

Започна да разплита брънките на веригата. Това беше нещо като алгоритъм. Там беше изписан тетраграматон^[1], представляващ името на юдейския Господ: ЯХВЕ. Там беше и името на Ианий, и отново тетраграматонът, и пак името на Ианий в повтарящ се шаблон.

Кевънау не очакваше лесни отговори, защото и въпросите не бяха лесни. Първо, защо върху гранитната стена на една пещера в Нова Англия беше издълбано името на Ианий, магьосника, предизвикал Мойсей? И още по-странно, как скелетът на Ианий, ако това е бил Ианий, е стигнал до Северна Америка?

Според археологическите доказателства Мойсей повел евреите от Египет около 1491 г. пр.Хр., тогава плаването с платна било невъзможно за египтяните. Нещо повече, нищо не подсказва, че те са обмисляли възможността за съществуването на други континенти. Кевънау откри изписани на веригата и имената на Тутмос III, Рамзес, Аменхотеп II...

— Дааа — промърмори Кевънау, — и така нататък, и така нататък...

Спомни си, че името на фараона по време на изселването на евреите винаги е било повод за спорове. Някои доказателства наистина сочеха към Аменхотеп II, но други бяха в полза на неговия наследник Тутмос III. Неомъжената му природена сестра пък била негов регент в продължение на двадесет години, защото той бил прекалено млад, за да управлява.

Според най-старите йероглифи тя се казвала Хатшепсут и образвала своя „осиновен син“, за да стане „законодател“ на всички

египтяни. Следователно той познавал законите, обичаите и езиците не само на Египет, но и на съседните нации, включително робския народ на Израил.

Времето около 1491 г. пр.Хр. и споменаването в Изход, че Мойсей е познавал всички закони и езици в Египет, насочва към бъдещия му ранг в Израел. Евреите също го наричали „Законодателя“.

Обаче накрая Кевънау реши, че няма значение кой е бил фараон по онова време, защото и Ианий, главният магьосник, и неговият майстор чирак Иамврий са служили и на двамата и никой от тях не е намерил смъртта си в Червено море.

Но как би могъл Ианий да пристигне на този континент хиляда години преди той да бъде открит от викингския изследовател Ерик Червения^[2]? Нали по това време цяла Месопотамия вярва, че земята е плоска и че да изгубиш сушата от очи, докато си в морето, си е чиста гибел.

У Кевънау бавно започна да се заражда теория.

Може би планът на египтяните е бил такъв? Страхували са се от Ианий и са решили да се отърват от него. Успели са да го хванат и са го вързали с белезници, изписани на древен иврит. Качили са го на кораб, предназначен за самоубийствена мисия, и са потеглили с него срещу слънцето.

Очевидно са възнамерявали да го закарат на края на света, защото по някаква причина не са могли да го убият. Да го изпратят сред дълбините на океана било най-доброто, което са могли да направят.

В това имаше смисъл...

Дааа...

Удивително беше, че египтяните са се страхували от Ианий толкова много, та цял екипаж с готовност да пожертва живота си. Но планът им не е дал желания резултат. Щом неочаквано са попаднали на мястото, което по-късно щяло да се нарича Америка, те вероятно са се досетили, че светът не е плосък, а кръгъл. Обаче, помисли си Кевънау с въздишка, да размишляваш толкова дълбоко върху мистерия, която няма отговор, си е чисто губене на време.

Мислите му се върнаха на дълбоките резки върху стената. Как би могъл човек да направи подобно нещо само с ноктите си? Трудно

можеше да се отговори дори на такива по-прости въпроси. Как би могъл човек да пише в пълен мрак?

Отговорът изглеждаше съвсем елементарен: не би могъл. Никой не може да пише четливо в мрака, а Кевънау не бе видял следи от източник на светлина, макар специално да ги беше търсил. Нито свещ, нито лампа, нито факла, нито въглени.

Обаче, помисли си той, Ианий е бил нещо повече от човек. Може би е знаел някоя древна магия за създаване на светлина. Това не беше в сферата на фантазиите, тъй като възможностите на египетската магия бяха напълно непознати.

Очевидно бе, че Ианий е бил могъщо създание. Знаел е как да превърне неживи предмети в живи създания. Със сигурност беше превърнал парче дърво в нещо, което английският превод на Библията нарича „змия“.

И когато Мойсей превръща целия Нил в кръв и принуждава египтяните да копаят кладенци, за да стигнат до прясна вода, Ианий постига същото, но в много по-малки размери. Той превръща вода в кръв. И нито един превод на Библията не подсказва, че е подправил чудото.

Не, Кевънау беше сигурен, че Ианий наистина бе превърнал дървото в змия и водата в кръв. А може би просто бе „транспортирал“ в залата змии от околностите на Нил? Може би Ианий изобщо не е бил способен да създаде някакъв вид живот, но е могъл да го заеме от друго място?

Повечето от колегите му твърдяха, че магията е манипулация на природните сили чрез неизвестни средства. Ианий очевидно е познавал тези средства.

Едва когато Мойсей превръща прахта в комари, Ианий не успява да повтори постижението на осемдесетгодишния патриарх на Израил. Значи очевидно природните закони можеха да се нарушават в някакви граници.

Едно беше сигурно — магьосникът е имал на разположение значителни сили и влияние, включително тайни, които милостиво са изгубени за модерния свят. Невъзможно бе да се установи какви други битки са се водили между Ианий и Мойсей през този деветмесечен период, но можеше с голяма доза сигурност, да се предположи, че Ианий не се е проснал на земята със смирението на победен.

Ианий признава пред Аменхотеп, че Богът на Мойсей е истинският Господ, но това не означава, че е приел своето лично поражение. За да запази репутацията си, магьосникът може да е продължил битката и по друг начин, за да спре Мойсей. Чрез тайни атаки срещу Аарон, семейството на Мойсей, срещу самия Израил или други люде, които все още е държал под свой контрол.

Кевънау не пропусна да забележи, че Библията не споменава Господ да е отделил Ианий от духа, който му дава сила. Но и светът днес не е ставал свидетел на подобна изключителна магия. Това караше Кевънау да вярва, че Ианий е владеел магьосническите тайни на отдавна забравени стародавни времена.

Какво е постигнал благодарение на магията, беше пълна мистерия както сега, така и тогава. Може би тази сила му е позволила да стигне до Северна Америка. Което водеше до най-тревожния въпрос: може ли Ианий да е използвал някоя тайна сила на своята магия, за да се предпази от естествена смърт?

Библията заявява, че Сатаната е господар на смъртта до идването на Иисус. Възможно ли е тази най-голяма от сатанинските сили да е била достъпна за най-великия от всички магьосници? Ако беше така, Ианий със сигурност не би позволил други хора да разберат това.

Наистина, тайнствеността дава сила на магията и предизвиква преданост. Тя губи своето влияние, ако прекалено много хора я знаят. Осведомеността ражда презрение, това е самата истина, и демоните изгубват предимството на страха, ако хората познават лицата им. Защото човек е предопределен да се интересува от нереалното, привлекателността на мистерията е истинският източник на сила за демоните.

Кевънау прошепна:

— Значи това е твоята слабост...

Това, че Ианий изобщо е успял да бъде достоен съперник на Мойсей, превръща тяхното състезание в най-голямото мерене на сили, състояло се някога на планетата. И само Бог знаеше какъв е краят на магьосника.

Кевънау се загледа в телефона. Може би трябваше да звънне на монсеньора^[3]? Започна да обмисля това. Не, не тази вечер. Тази вечер трябва да проучи всичко напълно. Ще изучи този древен магьосник или онова, което е останало от документите, писмата и наръчниците,

запазени в Александрийската библиотека, преди арабските нашественици да я изравнят със земята през 641 г. сл.Хр.

Кевънау знаеше, че магьосникът разполага с оръжия, много от които са описани в легендите.

Човек трябваше да има множество животи, за да научи тайните магии и заклинания... Но всички тези познания биха били нищо в сравнение с тайните, подвластни на Ианий. Кевънау бе изучил по-голямата част от онова, което църквата имаше да каже за духовната борба, но сега се притесняваше, че то не е достатъчно.

— *Какво правиш?*

Кевънау едва не падна назад от стола си. Ръцете му се стрелнаха в противоположни посоки, разпръсквайки документи и наръчници из цялата стая. За частица от секундата скочи на крака и се вторачи в разпятието, което висеше над леглото му. То потракваше като при земетресение. Кевънау почувства, че ще получи сърдечен пристъп, и забеляза, че е мокър от пот.

Огледа се много, много бавно.

Нищо... нищичко...

— *Какво правиш?*

Този път Кевънау посрещна думите малко по-спокоен. После почувства нечие присъствие и се завъртя като пумпал. Успя да зърне нещо човекоподобно, черновато, жива сянка, която се рееше на границата между това измерение и следващото.

Кевънау беше не само католик, но и йезуит. Обучението на йезуитите включва петнадесет години изучаване на теология и философия, а четири от тях в един от университетите от Бръшлянената лига се учи психология. Така се избягваше ненужният екзорцизъм и твърде остро реагиране на физически феномени, чийто произход лесно би могъл да бъде приписан на духовни причини, както в случаите със стигмата.

Задълбоченото йезуитско обучение позволи на Кевънау малко по малко да се успокои. Той започна да контролира дишането си, избърса потта от дланите и врата си. Знаеше, че напоследък работи прекалено много и че е нормално намереното в къщата на Торн да го обърка. Не се срамуваше да си признае почти греховната склонност към суеверия. Но грижливо я криеше от колегите си. Не беше чудно, че е напрегнат и чува гласове. В края на краищата и той беше човек.

Насили се да се отпусне. Погледна отново към бележките си — отново можеше да започне работа.

— Благодаря на Бога за обучението — промълви той.

Действително, без задължителната научна подготовка йезуитите постоянно щяха да бъркат диагнозите на психосоматичните прояви с чудесата. Бездушните, сурови процедури и ритуалите също имаха значение. Църквата използваше точни критерии, за да установи, наличие на демонска дейност. Още една пречка за онези, които прекалено бързо решават, че някъде има свръхестествена намеса.

От обучението си по физика Кевънау знаеше, че една демонична същност може да прекосява измерения, за да преследва някого на земята, но това изобщо не беше толкова просто за демона, както мнозина смятаха. Демоните можеха да крадат от земното измерение, но това беше деликатен и труден процес.

Математиката доказва съществуването на девет успоредни измерения, а теоретичната физика твърдеше, че има още едно, десето, което обгръща всички останали. А теорията за Омега точката изказваше предположението, че между тях могат да бъдат обменяни и „субстанции“, стига размяната да е едновременна и на равни количества.

Което означаваше, че нищо не може да бъде „откраднато“ от друго измерение, въпреки че ако човек владее черната наука, може да прави „размени“. Тайна, която Ианий със сигурност е знаел. Номерът беше в това размяната да бъде равна по количество, защото втори шанс нямаше да има. Една грешка и всички участници щяха да страдат. Демоничната същност не може да бъде убита, но човешкото същество лесно се унищожава физически.

Успоредните измерения вече бяха старомодна наука. Днес те вече не бяха интересни. Физиците просто махваха с ръка при споменаването им: да, да, разбира се, че има други измерения. Знаем това от години...

Много добре... Хайде отново на работа.

Той упорито се мъчеше да забрави, че е чул глас. Просто беше преуморен. Това беше всичко.

Не е било глас.

Кевънау усети, че стиска молитвената си броеница. Забеляза, че от долната страна на юмука му бавно капе кръв. Стискаше кръста

толкова силно, че ръбовете му се бяха забили в дланта. Но не му пукаше.

Ако нямаше обяснение за раната, можеше да прояви претенции за стигма. Но в случая ставаше, дума само за силна паника.

— Не — прошепна той и пот капна от челото му, — не е било глас.

— *Какво правиш?*

Този път Кевънау трябваше да отговори. Знаеше какво казва Книгата за общи молитви^[4] за разговорите с демони. Едно беше обаче да четеш в молитвеника неясен пасаж за положение, в което не е вероятно да изпаднеш, а съвсем друго — да се окажеш в него. И както казват хората, правилата са за това да бъдат нарушавани.

Когато мерна образа, той рязко се обърна. Движеше се от лявата му страна. Той вдигна кървав юмрук за защита, макар че стискаше в дланта си само разпятие. Протегна ръка докрай и молитвената броеница изплющя по врата му.

Стоеше разтреперан, потен и задъхан.

— *Ножът на бюрото ти...*

Кевънау не можеше да помръдне. Дори да мигне не можеше.

— *Вземи ножа от писалището.*

Очите на Кевънау бавно се плъзнаха към ножа за писма с формата на кинжал. Това беше един от малкото предмети, които не бяха пометени от бюрото му. Изпъкваше сребрист и остър на фона на черния, лъскав махагон.

Сянка зад него...

Кевънау се извъртя рязко със сърце в гърлото.

Беше изчезнала.

Надясно...

В главата му нахлуха толкова ужасни мисли, че той веднага ги отблъсна.

— *Вземи ножа от писалището...*

— Не! — извика Кевънау.

Зад гърба ми е!

Кевънау се извърна.

До мен!

Кевънау се чу да пищи.

— *С теб съм. Вземи ножа от бюрото...*

— Не!

— *Трябва...*

— НЕ!

Ако Кевънау извършеше самоубийство, единственият непростим грях според доктрината на св. Марко, той щеше да бъде прокълнат и целият му живот щеше да е минал напразно. Усети нещо нередно и вдигна ръка пред лицето си. Тя трепереше. Зъбите му тракаха.

Отново видя сянката. Този път беше от дясната му страна, после — отляво. Зад гърба му!

— *Не можеш да спечелиш... Взemi ножа от писалището...*

Кевънау чу някой да казва с неговия глас:

— Не!

— *Взemi ножа...*

Погледна надолу. Треперещата му ръка беше хванала ножа. Започна да го движи към подлакътницата му.

— *Аз... не мога...*

— *Можеш... Трябва, за да спасиш паството си... Трябва да се пожертваш... заради тях.*

— Не...

— *Да... За да ги спасиш, трябва да пожертваш себе си... Както направи Той... Това е единственият начин... Сложи острието на ножа върху сгъвката на лакътя си и срежи плътта до китката...*

Отец Кевънау не знаеше колко часа гласът кънтя хипнотично в него, но това продължаваше ли продължаваше, докато не се намери свит в ъгъла на стаята с одеяло в ръка. Имаше усещането, че се наблюдава отгоре — един свит, смазан, учудващо слаб човек, изгубил равновесие. Наблюдаваше се как върти глава, на крачка от пълното объркване и крайното безсилие. Той се бори, после се моли, след това седна в дъждовния мрак, докато не осъзна, че това са сълзи. Тогава разбра, че всички съжаления, които някога бе изпитвал, и всички страхове, които беше познал, го бяха настигнали... Замисли се за хората, които беше наранил, запита се как би могъл да поправи това...

Да, трябваше да се пожертва... за тях.

И тогава се случи невероятното. Той се втренчи в червения блясък на един нож. Ръката му не го държеше здраво, държеше го толкова хлабаво...

Бледа, потяща се длан стискаше острието... това беше неговата ръка. Да... беше се страхувал, че може да не успее...

Той го заби по-дълбоко и кръвта изцапа белия му ръкав. Затвори очи и прокара острието по дължината на ръката си без да изпитва нещо, освен тъпа болка, и кръвта шурна свободно. Това беше смъртоносно, но той не се замисли изобщо.

Бавно седна на писалището, подчини се на своята душа, която още не бе победена. Поне щеше да умре с достойнство.

Сграбчи молива пред себе си. На махагоновата повърхност лежеше бял лист пергамент. Той се наведе и взирайки се между морните премигвания заради потта, започна да пише.

„До монсеньор Де Марко.

Простете ми Ваше Превъзходителство, зная, че Вие щяхте да предотвратите това. За жалост не мога да живея със съзнанието, че съм се провалил напълно и страшно. Моля се за опрощение на греховете ми и ще си дам причастие, макар да зная границите на прошката.

В гардероба ми има една кошница и моят дневник ще ви осветли за причината, предизвикала това толкова катастрофално предателство на Вашето доверие. Моля се за Вашата прошка, че усилията Ви да ме въведете във Вашата святост завършиха толкова ужасно, но това е за добро. Ако остана в това, което ще настъпи тук, ще причиня повече загуба, отколкото победа.

Не жалете за мен. Зная, че решението ми е правилно, оставям битката на Вашата голяма сила и мъдрост и съм уверен, че Вие и нашата най-скъпа майка, Църквата, накрая ще победите.

Ваш слуга,
Отец Дейвид Кевънау“

Отец Кевънау почувства, че нещо докосва съзнанието му. Тръсна глава, за да проясни мислите си, и започна прощалната бележка, която щеше да остави на бюрото си. Знаеше, че лесно ще я намерят и не

искаше да опетнява своето сбогом с нещо толкова тъмно. Но мислите му бяха несвързани, усети как се носи в топло море, което го обгръща отвсякъде...

„... твоето непобедимо съзнание. Ти си стар, пълен с години, а семейство Торн откри онова, което трябваше да остане неоткрито. Молете се за спасението на душата ми. Оставям ви с най-нежни чувства и любов... Ваш син...“

Примигвайки, Кевънау се изправи и бавно закрачи към двойното си легло, като бегло забеляза дебелия червена следа след себе си. Спря за миг, погледна надолу и се изсмя тъжно.

„Значи се стигна дотук... След всички години служене да разочаровам дори и децата...“

Той се подпря на здравата си ръка и се отпусна на леглото учуден, че не изпитва по-силна болка. След това се изтегна, без да обръща внимание на растящата пурпурна сянка. Затвори очи и нищо повече не усети...

* * *

Торн стоеше в мрака на задния двор.

Когато, претърсваше, той винаги беше особено педантичен. Не оставяше нищо необърнато. Провери бараката за инструменти, под ръчната количка, под гумения басейн на Антъни. Погледна под колата и влезе в къщата. Провери още веднъж децата и Ребека. Те спяха дълбоко на топло.

Но него студът го следваше като невидимо наметало. Торн не се съмняваше, че този студ е неестествен. Беше скептик, а не глупак. Разпознаваше необичайното, щом се сблъскаше с него.

Ако го приближеше и заговореше розов слон, Торн нямаше да губи време да се съмнява в истинността на този факт. Щеше да признае, че той е неестествен, и после да каже „здраси“. Без изненада,

без емоции, без страх. Само едно обикновено „здрасти“ и признание, че случващото се е точно толкова странно, колкото изглежда.

Спусна се по стълбите и мина през мазето. Държеше беретата, защото имаше намерение да направи последна за тази вечер проверка на гробницата. Погледна зад инструментите, отломките и изхвърлените мебели. След това провери носещите греди.

Нарочи фенерчето към отвора в стената и тръгна бързо напред, прекривайки извадените камъни без никакво колебание. Не обърна внимание на издълбаното върху стената, после по-скоро усети, отколкото чу нещо зад гърба си и рязко се обърна.

Зърна образ, смътно човешки и същевременно демоничен. Беше на по-малко от четири фута, когато той се извърна, но щом светлината попадна върху него, изчезна.

Торн изръмжа.

Бойният му инстинкт се възпламени като ядрен взрив. Той не отстъпи, не падна върху стената. Направи това, за което беше обучен, това, което му нашепваше и инстинктът.

Тръгна право срещу заплахата.

Светкавично прекрачи основите на стената и стигна до средата на мазето. Онова нещо отново беше зад него и този път той се завъртя още по-бързо, за да успее да го види по-ясно.

Докато примигне и... беше изчезнало.

Беше заел стойката на Уивър^[5]: дясната му ръка бе протегната напред с пистолета, чийто предпазител беше свален, а лявата обгръщаше трите пръста на дясната върху ръкохватката, дърпаше я назад и му даваше устойчивост. Торн беше отличен стрелец, техниката му бе съвършена, а зрението отлично. Докато се взираше в мрака, той използваше всичките си умения.

Нещо се качваше по стълбището...

Торн знаеше, че то ще изчезне отново, затова просто извърна глава. Нямаше да му достави удоволствие и с най-малка проява на страх.

Каквото и да беше, нямаше да получи това, което...

— *Допри пистолета до главата си...*

Това не беше истински глас, нито нещо, което можеше да се чуе. Но въздействаше толкова силно, че можеше да се сбърка с човешко присъствие. Невероятно, но то не стресна Торн, той само задиша по-

тежко и свали пистолета. Разбра, че куршумите няма да помогнат много срещу това. Не още.

Взря се продължително и напрегнато в мрака и си помисли за Антъни, Малъри и за Ребека.

Думите му бяха хладни.

— Скоро ще се срещнем.

* * *

Монсеньор Де Марко бе втренчил любопитен поглед в тялото на любимото си протезе, отец Кевънау, което все още лежеше под бял чаршаф, когато фелдшерите от спешната помощ на Сидър Ридж се спуснаха към него.

Вече бяха залепили малки, кръгли монитори на гърдите му и бяха открили слабо биене на сърцето.

Той още не беше мъртъв.

Де Марко бе шокиран, когато разбра, че от непонятно отчаяние Кевънау е отнел своя живот. Но от спешната помощ му обясниха, че поради спадналото кръвно налягане сърцето не помпа с достатъчно сила, за да изхвърля кръв от дългия гладък срез на ръката. Ако свещеникът беше срязал и другата или и бедрената артерия, според тях със сигурност щеше да успее. Но той се бе оказал, както го нарекоха: „късметлия“.

Де Марко би избрал друго обяснение. Той би казал, че Кевънау е останал жив, защото само Всемогъщият решава кой да живее и кой да умре. Късметът нямаше нищо общо с това.

Докато фелдшерите вдигаха Кевънау на носилката и го подготвяха за транспортиране, Де Марко проучваше процалните му бележки, оплескани в кръв. Засега не опитваше да ги анализира. Нещата, които човек пише в последните мигове преди смъртта, рядко хвърлят светлина върху събитията. Те са по-скоро продукт на изтощение и на ужас. И са трудноразбираеми, защото се пишат в миг на съкрушителна празнота, а не на истинска тъга.

Имаше обаче нещо смуцаващо не в самото деяние, а във времето, избрано за него, затова бележките изглеждаха по-важни, отколкото можеше да се предположи.

Де Марко напълно разбираше сложната психология на силата и слабостта. Не беше станал епископ току-така. Освен това си спомняше добре всеки миг, прекаран с отец Кевънау.

А отецът не беше необичайно потиснат или предразположен към обсъждане на Страшния съд и живота след смъртта. Не беше раздал любимите си вещи, нито бе занемарил задълженията или външния си вид. Не беше показвал признаци на злоупотреба с алкохол или никотин, въпреки че при случай се наслаждаваше на лулата си. Около него нямаше нищо скандално. Липсваха всякакви признаци на човек, обмислящ самоубийство.

Де Марко проучи писмата му. Те определено разкриваха шок и уплаха и той се зачуди какво би могло да докара здравомислещия му приятел до такова състояние. Това не бе типично за неговия характер, който беше образец на постоянство.

Познаваше по-младия свещеник от двадесет години и не бе забелязал нищо, което да подсказва психическа слабост.

Де Марко беше безстрастен и опитен прагматик и не бе предразположен към зловеци теории. Вярваше, че всяко нещо си има причина, но имаше достатъчно опит, за да съзнава, че не всички причини са лесни за проумяване. Обикновено колкото по-странен е един случай, толкова по-голяма е нуждата от разследване и в момента Де Марко беше готов да го проведе. Той потисна импулса за отмъщение, защото беше наясно, че разследването може да доведе до неочаквани и нежелани разкрития.

Но едно вече знаеше със сигурност. Каквото и да беше накарало неговия най-обичан и доверен помощник да направи опит за самоубийство, то определено не беше на страната на това, в което Де Марко бе вярвал и на което бе служил през целия си живот. Но Църквата беше способна да се защити от тъмните сили на тази земя и да въздаде справедливост, щом е извършена неправда.

Като епископ, Де Марко носеше тежката отговорност, за живота и смъртта на безсилните да се защитават сами. Мисионерите и сираците от войните, служителите на църквата, застрашени от склонните да управляват чрез жестокост — тях беше длъжен да защитава.

Рим не го оставяше сам в тази задача. Рим разполагаше с армия, която можеше да призове.

Те бяха легенда, фолклор и молитва, прошепната в най-тъмната нощ в течение на седемстотин години, и Де Марко командваше тайно седмина от тях.

Да... Асасините бяха легенда. В действителност те бяха ръкоположени свещеници, специалисти по охрана, разследване, проникване, транспорт, ръкопашен бой, оръжия, комуникации и шпионски тактики.

Понякога Де Марко се чудеше какво ли си мислят хората за това, че Третият райх не нахлу във Ватикана в последните дни на Втората световна война. Или че сам Мусолини никога не посмя да пресече площад „Св. Петър“?

Причината не беше в уважението на Хитлер и Мусолини към църковната власт, а във факта, че който опиташе да наруши светостта ѝ, умираше тайнствено и безшумно и изпращаше ясно послание към всички.

И всички знаеха, че зад свещените стени крачи неназована сила. Следваха смърт след смърт и дори най-безразсъдните започнаха да избягват портите на Ватикана, както биха избягвали чумата.

Де Марко си върна хладнокръвието и се съсредоточи върху бележката. Бавно, но постоянно у него се надигаха логични въпроси. Какво можеше да съкруши съзнанието на един от най-силните мъже, които някога бе срещал? И защо отец Кевънау не го беше предупредил?

Каква беше връзката му с този Торн? Защо точно той? Дали писмото искаше от него да му помогне? Да го защити? Или този човек представляваше заплаха?

Де Марко не се нуждаеше от много време, за да вземе трудното решение, защото беше уверен в своята правота. Първо трябваше да осигури физическата си сигурност по начин, какъвто правоохранителните органи не предлагаша.

Той бавно вдигна телефонната слушалка. Набра номера и някъде във Ватикана малко златисто лостче падна върху комплект кабели. Те водеха до един компютър в Тайния архив и той получи достъп до комуникационна система, в която малцина на този свят можеха да влязат.

— Да? — отговори на третото позвъняване един безстрастен глас.

Де Марко въздъхна. Рядко използваше властта си по този начин, но положението беше извънредно. Опитът за самоубийство на свещеник можеше да има тревожни последици.

— Имам нужда от теб и твоите хора.

— Къде?

— Тук.

— Ще пристигнем утре сутринта.

Де Марко затвори.

Асасините не казваха дочуване.

* * *

Торн не сметна за нужно да спомене на Ребека за случилото се миналата нощ. Колкото по-малко знаеше тя, толкова по-добре. Не му се искаше да ги оставя сами в къщата, а се нуждаеше от цимент, за да иззида отново стената на гробницата.

Не знаеше дали затварянето на гроба щеше да подобри положението, но не можеше и да навреди. Каза на децата, че могат да дойдат с него, за да изберат цвета на боята за своите стаи. Върнаха се след три часа с боя и материали за почти двеста долара, макар че Торн имаше нужда само от цимент за двадесетина долара.

Остави Ребека да надзирава боядисването на кухнята — кухнята винаги беше на първо място — и слезе с цимента в мазето. Там приготви сместа в ръчната количка и започна да я нанася върху камъните. Дупката, която направи, беше доста голяма. Ребека прояви интерес, но отговорите му бяха сдържани и скучни и тя се отказа.

— Вие мъжете сте странни същества — отбеляза, докато се качваше обратно по стълбите. — Ако къщата гореше, щеше да те е грижа само за топката, която улови миналата година на мача на „Доджърс“.

Торн се засмя, но по-добре беше тя да си мисли това, отколкото да знае истината. Щом Ребека се качи горе, той монтира мощните прожектори, които беше купил, така че всяко ъгълче на мазето да се освети като бял ден. Ако сянката оцелееше при тези условия, това щеше да означава, че тя принадлежи на живо същество.

Фактът, че действително смяташе някаква сянка за възможна заплаха срещу него и семейството му, наистина учудваше Торн. Не знаеше дали е бил омагьосан от отец Кевънау, дали причината бе в непонятното суеверие на Кейхил, или все още е разтърсен от онова, което беше видял тук миналата нощ... В края на краищата нямаше значение. Каквато и да беше причината, случилото се не му харесваше. И ако по някакъв каприз на съдбата излезеше, че сянката е нещо, от което трябва да се страхува, той бе готов да ѝ предложи последната тръпка в нейното съществуване.

Торн имаше твърде добра представа за това колко мъже е убил, но избягваше да мисли по въпроса. Работата му беше такава и в нея той бе използвал сила, за да оцелее. Освен това беше практичен — нямаше никаква полза от желанието да промени миналото. Случвало се е това, което е трябвало, и толкоз. Забрави и продължавай напред.

— Скъпи!

Ребека рядко го наричаше по име. Беше отрасла в Южна Джорджия и по навик използваше популярните обръщения, които бе чувала за самата себе си в детството. „Скъпи“, „мили“ и „сладурче“.

Торн намираше това за очарователно. За него тази промяна беше добре дошла в сравнение с армията, където бе известен само с „Г“ или Торн. Нещо повече, двете деца му казваха „тате“, макар Малъри да се смяташе за „твърде голяма“ за подобни глупости и все по-често използваше „татко“.

Торн смяташе всичко това за трогателно, тъй като не бе имал нормално семейство.

Детството му не беше щастливо. На две години го осиновиха баща алкохолик и обезверена до лудост майка. Двамата по най-глупашки начин се заблуждаваха, че ако вкарат дете в окаения си живот, той ще стане по-добър. Единственото хубаво, което успяха да постигнат, бе силното желание у Торн никога да не позволи собствените му деца да имат съдба като неговата. Често се питаше дали причината да се посвети на спасяването на хора не се крие в детството му.

— Скъпи!

Време беше да тръгва. Един бърз поглед към количката показва, че беше използвал почти целия първи чувал. Оставаше колкото за една

лопата. Трябваше да направи нова смес и да продължи работата докрай. И то днес.

Той бързо се качи по стълбите, влезе в кухнята и погледна въпросително към Ребека.

— Какво има, скъпа?

— Не знам, но е официално — посочи към предната врата тя.

„Свещеникът — помисли си Торн — сигурно е открил нещо“.

Отвори вратата и видя две неща. Първо, отпред не стоеше Кевънау, и второ, рангът на този свещеник беше много по-висок. Властта му издаваха червено-черните одежди и размерът на разпятието, което висеше на дебела сребърна верижка от врата му. Той беше в началото на шестдесетте, но имаше изправена и стегната стойка. Прошарената му коса беше изненадващо дълга и се спускаше гладка към раменете.

Държеше се приятелски и излъчваше онова спокойствие, което Торн си спомняше от Библията. Да, беше я прочел от кора до кора, за да се запознае с „плодовете на духа“.

— Добър ден, господин Торн. Аз съм монсеньор Де Марко.

С лека изненада Торн съзря сянка върху гребена на билото и едва не хукна. Но бързо разпозна, че е фигура на човек, а не онова, което бе зърнал снощи.

Ако не беше бивш професионален войник и ловец, добре обучен от иначе безполезния си баща, Торн изобщо нямаше да забележи човека. Но той бе научен да следи за движения, а мъжът беше помръднал, макар и съвсем леко. По навик Торн огледа околната гора.

Видя още две фигури, облечени като първата. Дълго черно кожено палто, черна жилетка, черни кожени панталони, черни ботуши. Без шапки и очила, за да не пречи нищо на наблюдението. Въпреки че отдалеч не можа да определи дали носят оръжие, Торн реши, че това са телохранителите на монсеньора, а те рядко се движеха невъоръжени.

Това не му хареса. Не беше толкова наивен да мисли, че един епископ ще пътува без охрана. Но истинският въпрос беше защо е в дома му?

— Какво мога да направя за вас? — попита Торн с някакво подобие на топлота. — Очаквах да видя отец Кевънау.

Монсеньорът вдигна ръце извинително.

— Добрият отец пострада и е в болница, затова аз дойдох вместо него. — Той направи пауза, за да даде време на Торн да възприеме новината. — Мога ли да вляза?

— Искате ли да поканите някого от хората си?

— А, значи сте забелязали. — Усмивката му беше свършена — усмивка на политик. — Заповед от Рим. Надявам се, че разбирате. В никакъв случай няма да ви навредят. Ще са доволни да останат по местата си. Основната им задача е да ми осигурят пътуване без произшествия.

Торн не му повярва. На път може да ти бъде бодигард и един шофьор с подходящо обучение — някой, който винаги е наблизо, не се натрапва и знае как да даде първа помощ. Това не му хареса, не повярва и на историята за Кевънау. Липсата на подробности за така нареченото му нараняване събуди подозренията на Торн.

След снощи не му трябваше много, за да повярва и в най-странния сценарий.

Но да чака още, беше лош ход, защото щеше да остави монсеньора да прикрие въпросите и намеренията си. По-добре да го накара да повярва, че не таи подозрения. Тогава може би щеше да има възможност да измъкне истината за случилото се.

— Разбира се — каза Торн небрежно, като хвърли и един поглед към телохранителите, — влезте.

Последва размяна на любезности и шеговити забележки с Ребека и децата, с които монсеньорът общуваше с лекота. После свещеникът помоли да разгледа къщата.

Тази къща била легендарна, обясни той, затова искал да види дали в архитектурата ѝ няма скрити символи, които Църквата би могла да освети, за да предпази семейство Торн от „метафизически елементи“.

Не, не, той не е екзорсист и това не е нещо обичайно за църквата. Но през последните десетилетия сред тези стени са се разиграли толкова много трагедии, че душевното му спокойствие изисква от него да освети къщата. Стига, разбира се, Торн и неговата прекрасна съпруга да не възразяват.

Торн нямаше нищо против монсеньора да освети къщата, но знаеше, че зад неговото желание се криеше нещо повече. В онова, което бе зърнал и чул снощи в главата си — също. Каквото и да

ставаше тук, то бързо набираше скорост и Торн предсещаше, че края няма да е приятен.

Той кимна.

— Моля, направете го.

— Много благодаря.

Възрастният епископ направи кръстния знак над Антъни, Малъри, Ребека и Торн.

Той кимна отсечено.

После без много приказки освети всекидневната и премина в трапезарията. Обиколиха долната част на къщата помещение след помещение. Торн погледна Ребека предупредително, за да престане да се извинява за бъркотията. Монсеньорът търсеше нещо определено и изобщо не се интересуваше от безредието в къщата. Качиха се на горния етаж и ритуалът беше повторен. Чак тогава се спуснаха по стълбите и влязоха в кухнята. Бяха я пропуснали, защото Ребека бе настояла да подреди „царството“ си, преди монсеньорът да влезе. Свещеникът прие любезно извинението и се качи горе.

Слязоха след по-малко от петнадесет минути, Торн получи разрешение от Ребека и монсеньорът влезе в кухнята с блажена усмивка, като я похвали за добрата организация. Сигурно ще стане произведение на изкуството, каза той. Кухнята е „сърцето на всяка къща“.

После, в мълчание и без да помръдва, монсеньорът се втренчи във вратата към мазето.

Торн знаеше, че това ще се случи. Зачуди се дали мъжете от края на гората са се приближили небрежно до прозореца, за да погледнат какво става. Не се изненада, когато видя един от тях на няколко метра от задната врата, но не се и разтревожи. Те бяха професионалисти — макар и близо, изобщо не се набиваха на очи.

— Пазят ви съвсем отблизо отбеляза той с безразличен глас.

Монсеньорът кимна.

— Те са верни служители на църквата, приятелю мой. И както споменах, пътуват с мен, за да осигурят безопасността ми. — Той вдигна ръка към дръжката на вратата за мазето. — Може ли?

Торн помисли малко. Не знаеше дали Кевънау наистина е ранен, или просто беше открил нещо ужасно. Каквото и да беше станало, не

му харесваше. Но имаше нужда от повече информация, а начинът да я получи беше само един.

— Разбира се — каза той и отвори вратата на монсеньора. После взе фенерчето от масата и му го подаде. — Ще имате нужда от това.

— Благодаря.

Със забележително присъствие на духа монсеньорът го провери дали свети и започна да слиза по стълбището. Торн намери второто фенерче и тръгна след него. Бързо стигнаха долу и монсеньорът спря.

Торн отново почувства странния студ от миналата нощ. Не беше нормално — мазето би трябвало да е по-топло от останалата част на къщата. Котелът беше тук и гореше с пълна мощност. Но ако човек не стоеше до обвития със стомана цилиндър, можеше спокойно да носи канадка.

Монсеньорът бавно и целенасочено обходи с лъча на фенерчето цялото мазе. Когато попадна на гробницата, пое натам без колебание. Но не прекрачи еднометровата стена, която Торн беше иззидал с бързо съхнещия цимент.

Обратно на популярното схващане, ниските температури карат цимента да съхне по-бързо, отколкото горещината, която го държи мек два пъти по-дълго време.

— Ето — промърмори Торн и здраво ритна стената. Камъните се посипаха с потракване и откриха проход.

Торн усети, че не е нужно да казва каквото и да било. Свещеникът, изглежда, напълно разбираше всичко. Няколко мига той остана безмълвен и неподвижен, после направи кръстния знак срещу входа... и прекрачи вътре.

Торн приближи до открилия се проход и погледна в него. Не изпитваше никаква нужда да влезе, а и вече не се интересуваше. Беше открил това, което криеше гробницата, и бе имал достатъчно неприятности с него. Затова наблюдаваше внимателно свещеника.

Монсеньор Де Марко се наведе и опипа земята, където беше лежал скелетът. На Торн му се стори, че той потрепери. После свещеникът се изправи и докосна сребърния клин, който приковаваше към гранита единствената сребърна брънка, останала от веригата. Огледа се и видя и другия. Торн знаеше, че е разбрал всичко, и не каза нищо.

Търпеливо — чакаше, докато свещеникът изучава вдлъбнатините от куршуми по стената. Тогава за изненада на Торн той извади джобно ножче и започна да дълбае едната. След минутка в протегнатата му длан падна парче олово. Огледа го, после протегна нетрепваща ръка към Торн и му го подаде.

— Били сте детектив? — попита той, без да опитва да скрие факта, че е провел необичайно проучване.

Торн лаконично попита:

— Всекиго ли проверявате така?

— Само когато едно от любимите ми чеда е тайнствено и почти смъртоносно ранено. Моите отговорности и грижи се простират далеч отвъд това, което предполагате, господин Торн. Той търкаляше куршума от мускет между пръстите си с протегнатата ръка. — Можете ли да ми кажете какво е това?

Торн мярна нещо наблизко и хвърли поглед към стълбището, където един от телохранителите стоеше и ги наблюдаваше в мълчание. Не се учуди, че Ребека го беше пуснала вътре. Те бяха професионалисти от висока класа и имаха предварително подготвени логични извинения да бъдат наблизко.

Торн имаше още въпроси и независимо от телохранителите възнамеряваше да получи някои отговори.

— Резките по куршума може да са от удара в стената, но не мисля така. Мисля, че са от нарезите в цевта. — Той го оглеждаше внимателно. — Прилича на стандартен 45.110 „Шарпс“. Доста разпространен в първата половина на миналия век. Тежък куршум за всякакви цели. Използвали са ги за лов на бизони.

Торн върна куршума на свещеника, който попита злокобно:

— Какво друго намерихте тук?

— Един мъртъв тип — простичко отговори Торн.

— Властите видяха ли останките? Шериф Кейхил?

— Не. Той... изчезна.

Де Марко се вторачи в него.

— Казвате, че е изчезнал?

— Аха.

— Моля... обяснете.

Торн му разказа историята с подробности, без да изпуска нищо, а когато свърши, монсеньорът изду устни и се загледа отново в

отпечатъка на скелета върху земята. После се обърна към човека на стълбата:

— Ако господин Торн не възразява, изкопай тези клинове от стената. Нищо да не остане от тях.

Торн махна с ръка и влезе в гробницата.

— С какво си имаме работа?

— Със зло не от този свят — отговори монсеньорът с учудваща откровеност. — Съветвам ви настоятелно да преместите семейството си отгук, докато Църквата се справи с проблема.

Единственото, което Торн може да направи в момента, бе да въздъхне уморено.

— Знаех си, че ще излезе нещо такова.

Монсеньорът излезе от гробницата, а човекът от стълбището се приближи. Обиграното око на Торн различи нелегално скъсена пушка помпа 12-и калибър, закачена под лявата му ръка, издутина на десния хълбок и редичка пълнители за полуавтоматичен пистолет отляво.

Дааа... той беше нещо повече от телохранител.

Монсеньорът застана пред Торн, но той вече не се нуждаеше от отговор. Всичко му се бе изяснило.

— Кевънау е опитал да се самоубие, нали?

След кратко колебание свещеникът потвърди:

— Да.

Торн дълго обмисля следващите си думи:

— Опитал е да се убие, защото е чул гласове и след като влезе в гробницата, прочете надписа и взе веригите, му се е явила една сянка.

— Очевидно е така, но не мога да потвърдя. Последните му думи не бяха завършени.

Торн разбра, че монсеньорът е разтревожен, но свещеникът бе получил своя църковен ранг, защото добре контролираше ума и чувствата си.

— Може ли това нещо да нарани семейството ми? — попита той.

— Не знам — отговори свещеникът и се изпъна — какво е...
Още не е ясно какво представлява.

Телохранителят излезе от гробницата безмълвен и делови и кимна отсечено на монсеньора, който сякаш не го забеляза. Върна се на мястото си на стълбището и застана там, неумолим и безразличен.

Някой можеше да го сметне за безобиден, но не и Торн, обучен да забелязва носенето на скрито оръжие.

Той погледна твърдо свещеника.

— Имате ли място, където да осигурите безопасността на моето семейство?

Монсеньорът пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Ако това, което подозирам, е вярно, господин Торн, никой от нас не е в безопасност... Никой на тази планета.

[1] Τετραράμματον (гр.) — четирибуквена дума. — Б.пр. ↑

[2] Ерик Торвалдсон (950–1003) — норвежки мореплавател, наричан Червения заради рижата си коса. — Б.ред. ↑

[3] Почетна титла в римокатолическата църква, давана от папата на свещеници със заслуги — Б.пр. ↑

[4] Book of Common Prayer — основният молитвеник на Англиканската църква — Б.пр. ↑

[5] Популярна техника за стрелба с пистолети и револвери, разработена от зам. шериф Джек Уивър през 50-те години — Б.пр. ↑

7.

Де Марко и неговата сянка си тръгнаха след една щедра благословия, а Торн влезе в къщата и разроши перчемите на Антъни и Мальри в случай, че произшествието ги е уплашило. После се обърна с любопитство към Ребека, която стоеше с ръце на кръста и наклонена глава. Той не позволи на дългата, кестенява коса и чувствената ѝ фигура да го разсеят. Знаеше много добре, че тя има важни въпроси и държи той да ѝ отговори.

— Какво ти каза мъжът с черното кожено яке, за да го пуснеш в къщата? — попита от чисто любопитство.

— Каза, че възрастният свещеник е сърдечноболен, а той носи нитроглицериновите хапчета, затова трябва да е наблизко през цялото време. Извини се за неудобството, а аз го пуснах да влезе и му обясних къде сте отишли. — Тя се загледа в Торн. — Скъпи, какво се опитваш да скриеш?

— Нищо — махна той с ръка.

— Не, има нещо — настоя тя. — Познавам този поглед, гледаше така, когато преследваше някой труден обект. Дори когато бяхме заедно, ти...

— ... не беше при нас. Да, зная.

Тя погледна към Антъни.

— Върви в твоята стая да разбъркаш латекса. След малко започваме да боядисваме. Съгласен?

— Яко! — Антъни хукна нагоре по стълбите, Торн го проследи с очи, докато стигне горната площадка, а щом го изгуби от поглед, се заслуша внимателно в шума от стъпките му.

— Имаме няколко минути. Разкажи ми.

Торн я гледаше право в очите.

— Намериха нещо в мазето.

— Кости от динозавър, нали така?

— Е... той е мъртъв.

Ребека се поколеба.

— Кой е мъртъв?

— Честно казано — започна Торн, — не съм сигурен. Но изглеждаше така, сякаш е умрял преди много, много, много време.

Торн никога не беше виждал очите на Ребека така ококорени, както когато попита:

— Той? Преди колко време е умрял? За нещо... праисторическо ли говорим?

— Не зная — отговори простиичко Торн. — На мен със сигурност ми изглеждаше стар, а Кейхил каза, че не се занимава с древни убийства.

— Бил е убит?

Въпросът налагаше малка пауза.

— Бих казал, че е много вероятно — най-накрая отговори Торн. — И очевидно това се е разчуло. Предполагам, че някой е казал на монсеньора и той е пожелал да освети и благослови къщата... просто за всеки случай.

— За какъв случай?

— Нали разбираш, в случай че е обитавана от духове — Торн вдигна рамене. — Не знам, но реших да се съглася.

Както винаги, Торн се изненада от способността на Ребека да навързва нещата. Познаваше детективи, които не можеха да използват логиката така добре като нея. Беше си сбъркала призванието. Тя бавно попита:

— Значи монсеньорът подозира, че този мъртвец има връзка с историята на това място?

— Предполагам, донякъде... иначе защо цяло семейство ще полудее едновременно. Това е необясним феномен и хората... е, хората търсят обяснения, колкото и да са отвлечени.

— Майкъл, какво искаш да ми кажеш? Не ги видях да изнасят останки от това мазе, а бях целия ден в кухнята. Да не искаш да кажеш, че мъртвецът още е долу?

Ребека използваше малкото име на Торн само когато беше на път да се ядоса. Беше лоша идея да ядосаш италианка. Той положи усилие да подбере внимателно думите си.

Не обичаше да се кара с Ребека, отчасти защото никога не печелеше, но най-вече защото мразеше да се разправя с тези, които

обича. Беше се карал с достатъчно началници и подчинени и наистина се бе навоювал за десет живота.

Торн сведе глава замислен и състави най-доброто обяснение, което можа:

— Мисля, че когато скелетът е влязъл в досег с въздуха, просто се е разпаднал. Беше толкова стар, че се е превърнал в прах. Нали разбираш? Не беше вкаменен... така че всичко е възможно.

Тя се вторачи в него.

— Значи вече го няма долу?

— Само малко прах.

— Тук съм.

Сърцето на Торн прескочи един удар. Удиви се, че успя да скрие от нея вулканичното изригване на тревогата. Съсредоточи се изцяло върху Ребека.

— Скъпа, чу ли нещо?

— Аха — отговори тя механично, защото Антъни я беше повикал отгоре и тя тръгна към стълбите, — чух те да казваш, че не е там.

Торн кимна стоически, а тя се заизкачва нагоре.

— *Винаги ще бъда тук...*

* * *

Торн реши да не губи време, грабна фенерчето и заслиза към мазето. По-раншните му страхове се бяха превърнали в ярост — имаше работа за довършване.

Внимателно остави фенерчето до стената и заговори в мрака.

— Не зная кой си или какво си, но ще те върна там, откъдето дойде.

— *Защо се страхуваш от мен?*

— Не се страхувам.

Торн изсипа торба цимент в ръчната количка и изля вътре тричетири литра вода от кофата, която бе донесъл от кухнята. Отне му две минути, за да постигне подходящата гъстота, и той продължи да зида стената.

През втория час беретата започна да му убива и той я остави на един камък. Беше достатъчно близо, ако му дотрябва, но и в безопасност от пръските цимент. Иззида един ред камъни, дълъг около метър, и точно бе стигнал до половината на втория, когато хвърли поглед на оръжието, за да се увери, че не го е изцапал. Така или иначе щеше по-късно да го изчисти, така, по навик, но не искаше да се занимава с пълно...

Беретата я нямаше.

Просто така.

Беше изчезнала. Наистина.

Всеки нормален човек би се стреснал и уплашил, но Торн дори не мигна. Едновременно му хрумнаха две вероятности, той вече крачеше забързано и ги анализираше.

Докато стигне до стълбището, бе готов с първото заключение. Щом онова можеше да премести пистолета, който тежеше почти килограм, значи можеше да забие и трийсет пъти по-лекия готварски нож в сърцето на жена му или децата.

Той излезе от мазето, повтаряйки си на глас телефона за извънредни случаи, който му беше дал монсеньор Де Марко.

* * *

— Да? — обади се хладен глас на третото позвъняване.

— Обажда се Торн. Дайте ми монсеньора.

Де Марко се обади след секунда. Гласът на Торн беше нетърпелив и той не криеше гнева си:

— Готова ли е вече безопасната квартира?

— Не, още не.

— Няма значение. Елате веднага тук. Веднага. Откарайте семейството ми в убежището. По-късно ще се оправяме с багажа и нещо за хапване.

— Какво се случи?

— Ще ти разкажа по-късно. Колко скоро можете да дойдете?

— След половин час.

— Доведи хората си и бъди готов за всичко. Това нещо може да премества предмети. Нещо като телекинеза. Може да те накара и да

чуваш разни работи.

Отсреща се чу въздишка.

— Да, точно от това се страхувах.

— От телекинезата?

— Не — отговори монсеньорът. — От нещо още по-лошо. — Той направи пауза, за да си поеме дъх. — Веднага тръгваме. Стой при семейството си, докато пристигнем.

Торн остави слушалката и потърси някакво оръжие. Щом онова можеше да разнася разни неща, сигурно приемаше някаква псевдотелесна форма, дори ако използваше телекинеза. Може би силата му все пак имаше някакви граници. Може би щом докосва, то самото можеше да бъде докосвано, а това значеше, че е уязвимо.

Да...

Може би.

Торн видя само едно възможно оръжие, но не бе сигурен ще може ли да го скрие. Щеше да каже всичко на Ребека, щом веднъж се измъкнат оттук живи и здрави и намерят убежище в светостта на Църквата. Но сега трябваше да бъде предпазлив. Той пъкна готварския нож под колана на кръста си.

* * *

Кейхил се бе излегнал назад в стола и вдигнал обувките в ботуши крака на бюрото си, разглеждаше внимателно малкия къс сребро, който Тейлър бе намерил в гробницата.

Парчето не беше по-голямо от пръста му. Вероятно се беше откъртило, когато Торн удари по веригата с брадвата. Но колкото и малко да беше, то притежаваше значителна стойност. Налагаше се въпросът: защо през деветнадесети век хората от една община ще разтопят по всяка вероятност цялото сребро, което са притежавали, за да изковат сребърни вериги и белезници?

За съжаление, докато Кейхил стигне до мястото, където отец Кевънау се бе опитал да отнеме живота си, веригите и белезниците вече бяха опаковани и изпратени по специален куриер на Светия престол в Рим. Поне така му казаха, но човек никога не можеше да

бъде сигурен. Критиката на Кейхил срещу това своеволие бе попаднала в съчувстващи, но глухи уши.

Той забеляза, че среброто е гладко полирано. Някой бе вложил доста умения и усилия, за да го изработи. Беше чисто, а не посребрена стомана, както си беше помислил в началото. Не, това бе наистина чисто сребро и количеството за изработката на веригите и белезниците беше безценно за онова време.

Ако всички членове на тази стара пуританска община са дали всеки сребърен бокал, чаша, монета и гривна, които са притежавали, количеството е било достатъчно. Но нямаше преки доказателства, че веригите наистина са изковани от жители на градчето. Те действително бяха тук, но можеше да са изработени къде ли не. Може през четиринадесети век да са били докарани с кораб от Англия. Може да са били оставени от французите или испанците. Кейхил не откри никакви отличителни следи, тъй като разполагаше само с малко парченце сребро.

Той прие тайнствения произход на веригите, но трудно можеше да разбере какво е подтикнало нормални, мирни хора да погребат този тип жив. Кейхил подозираше, че той е бил жив, когато са го зазидали. Само така можеше да се обясни използването на веригите. Защо са ти белезници, ако човекът е мъртъв?

Пуританите не са били нито насилници, нито пацифисти. Кейхил знаеше, че те са използвали и крайно насилие, за да се отърват от някой магьосник, вещица или просто луд.

Оливър Кромуел показва през седемнадесети век, че повечето пуритани са били добре обучени на различни бойни изкуства, като фехтовка и стрелба с лък. Някои дори са се радвали на международно признание като отлични фехтувачи, командири и дипломати. Изобщо не са били „сиви и безинтересни“, както предполагаша повечето хора днес.

Някои от тях били доста ярки личности, като сър Джейсън Бранд, който носел ален плащ, обкована със сребро рапира, нарязан пистолет с кремъчен затвор и пиел вино от сребърен бокал. Най-интересното беше, че той прекарал значителна част от живота си, като се сражавал за различни каузи по целия свят.

Кейхил беше страстен любител на историята и това му помагаше много в работата като шериф на Болдуин Каунти, защото настоящето

на това място бе тясно свързано с миналото. Трябваше да познаваш и двете, за да ги разбереш.

Миналия месец например го бяха повикали да потуши скандал на едно от местните гробища. Наели бригада озеленители да оправи стар гроб, но докато работели на него, те взели, че съборили част от квадратната му черна ограда.

Семейството на починалия, което наблюдавало работата отблизо, изпаднало в ярост и се втурнало да вдига оградата, излагайки всички на опасност, защото попаднало точно под стрелата на крана. Инженерът озеленител не могъл да разбере причината за тази яростна реакция и също проявил враждебност, която завършила със сбиване между него и собственика на парцела.

Кейхил пристигна на мястото и ги разтърва, като ги заплаши, че ще прекарат уикенда в затвора, ако не се успокоят.

Той, естествено, много добре знаеше защо реакцията на собственика на парцела беше толкова яростна. Не толкова отдавна тук издигаха черни огради около гроба на човек, подозиран, че е магьосник или вещица. Легендата гласеше, че ако част от оградата падне, злият дух ще се надигне от гроба и ще се всели в някой роднина.

Затова поддържането на оградата не беше акт на почит, а на самозащита, разпалвана от ужас. Във всеки случай Кейхил не се нуждаеше от обяснение. Причината за прекалената реакция му стана ясна още докато караше патрулката към местопроизшествието.

Роднините, излагайки се на риск да бъдат ударени от крана, вече бяха възстановили оградата. В противен случай щеше да го направи Кейхил, преди още да се опита да говори с тях.

Отдавна беше научил, че там, където властват дълбоко вкоренени суеверия, логиката е излишна. След като оградата беше вдигната отново с участието и на Кейхил, той спокойно помири двете страни и всички бяха доволни.

Безполезно беше да се опитва да обясни на озеленителя тези суеверия. Нямаше смисъл и да спори със семейството колко невероятно е някой, който е в гроба от петстотин години, да се надигне и да ги обсеби.

Кейхил беше наясно колко безполезно би било да опитва, затова и не го направи. Просто прие, че едната страна е затънала в семейни

суеверия, а другата е типичен представител на пресметливия бизнес.

А самият Кейхил? В какво вярваше той?

Докато изучаваше късчето сребро, си спомни какво бе изпитал онази вечер.

Благодарност, че имаше ограда.

* * *

Торн чакаше на стълбите, когато монсеньор Де Марко и хората му от тайното разклонение на Църквата пристигнаха.

Беше обяснил на Ребека, че за собственото му душевно спокойствие иска те да останат няколко дни при Де Марко, докато не се увери напълно, че това място е безопасно. Разбира се, тя възрази, но знаеше, че има една граница, отвъд която, италиански нрав или не, нещата се развиваха така, както Торн иска.

Това не се случваше често, защото той рядко се чувстваше заплашен. Не чувстваше и нужда да доказва мъжествеността или смелостта си. Но решише ли, че Ребека или децата са в опасност, действаше с такава целеустременост, че не оставяше място за съмнения кой командва и кой изпълнява.

Тъй като все още не бяха разопаковали напълно багажа, да го съберат се оказа проста работа и двама от облечените в черна кожа мъже започнаха да товарят куфарите в черните линкълни.

Други двама влязоха в къщата, за да придружат Ребека и децата до верандата. Десниците им стояха скрити под палтата. Петият отвори вратата на монсеньор Де Марко, а шестият зае позиция и започна да оглежда края на гората. Всичко се случваше, без да се чуват никакви нареждания. Торн забеляза в ушите им микровълнови слушалки — те наистина бяха обигран екип.

Де Марко се движеше с тържествено изящество, което беше в рязък контраст със сериозността на положението.

— Да тръгваме — каза той.

Нямаше благословии, формалности или поздравления от името на църквата. Само две прости думи, които означаваха, че той смята всеки миг в тази къща за заплаха. Торн погледна към човека, който наблюдаваше края на гората.

— Кажи ми кои са тези мъже.

— Трябва да тръгваме — настоя монсеньорът. — Но щом искаш да знаеш, те са асасини, защитници на църквата. Те до голяма степен са обучени като теб, Торн, но притежават също верността и отзивчивостта на свещеници.

— А ако Ребека и децата са в опасност?

— Ще ги защитават с живота си — заяви Де Марко. — Семейството ти никога няма да бъде само дори когато спи.

Торн кимна на Ребека и децата да се качват в колата. Антъни притисна дланта си към прозореца — таен знак, който означаваше: „Винаги ще бъда с теб!“

Торн вдигна длан с разперени пръсти. Почувства сълзи в очите си, но с ядно смръщване прогони прилива на чувства. Обърна се към Де Марко и тихо му каза:

— Пазете ги с цената на живота си!

Монсеньорът кимна леко.

— Тези мъже са ветерани в охраната и са силни не само в молитвите, но и с оръжията. Господин Торн, ти и децата ти сте в добри ръце.

— Аз няма да тръгна с тях — обясни Торн, пренебрегвайки погледа на най-близкия и като че ли най-хладен асасин. — Тази нощ оставам тук.

Де Марко остана с отворена уста.

— Разбирам раздразнението ти, господин Торн, но аз повиках един специален клон на йезуитите, обучени да се справят с подобни неща.

— Кевънау жив ли е?

— Да, Дейвид е жив.

— Разпита ли го?

— Няма нужда. Зная, че е срещнал демонична сила, която го е последвала до жилището му, атакувала е съзнанието му и го е съкрушила. Подробностите не са важни, защото демоничните сили винаги примесват достатъчно истина в лъжите, с което могат да объркат дори избраните. Всъщност най-безопасният начин да се справиш с демон е да не говориш с него и изобщо да не го слушаш. Затова използваме много строги ритуали. Не се отклоняваме от проверената във времето рутина.

Торн беше чул достатъчно.

— Добре — намеси се той. — Закарайте семейството ми в безопасната къща и го пазете грижливо.

Изречението на Де Марко стана напрегнато.

— Господин Торн, макар да си смел човек, мъж с кураж и обучен да разследва човешките дела, ти нямаш опит в работата с обекти от тази сфера.

Торн не обръщаше внимание на най-близкия асасин, гледаше как Ребека и Мальри се качват в линкълна. Те изглеждаха изплашени, докато Антъни сякаш се забавляваше — едно малко приключение в иначе скучния живот, състоящ се от училище, домашни, помощ в домакинството и задължителната ежедневна тренировка по бокс и борба с татко.

Торн се бе погрижил животът им да не стане твърде сериозен прекалено рано — за „сериозното“ имаше достатъчно време. Още когато бяха съвсем малки, той реши, че децата му няма да бъдат жертви и ще могат да се защитават, да оцелеят в гората, ако се загубят, да се оправят с огъня и студа, пустинята и снега.

Торн беше гледал сериозно на родителските си задължения и сега това се изплащаше. Двете деца бяха уверени, не се плашеха лесно и щяха да се приспособят към условията в убежището без излишен стрес. Но той не желаше това положение да се превърне в изпитание за тяхното търпение, затова щеше да остане тук през нощта.

— Защо настояваш да останеш? — попита отново Де Марко.

Торн погледна към асасина с мрачното изражение.

— Нищо не знам за духовете, но не искам да се притеснявам до края на живота си, че този ще изскочи отнякъде. Лично ще се погрижа да изчезне.

Ребека наблюдаваше внимателно от колата.

Де Марко пристъпи предпазливо напред.

— Господин Торн, без съмнение ти си бил много уважаван в своята област. Но тогава си имал работа с човешки сили, сили, които познаваш. А това е мощ, която дори аз не разбирам. Нямаме никаква представа колко силно е това същество и дали изобщо сме в състояние да се борим с него. Върховният генерал на йезуитите е изпратил цяла армия...

— Екзорцисти?

Де Марко стисна устни.

— Може и така да се каже — така ги наричат обикновените хора. Но това само потвърждава онова, което ти казах. Те имат опит в подобни ситуации и познават демонските тактики и методи. Не могат да бъдат хванати неподготвени.

В думите на свещеника имаше смисъл. Торн бе наясно с ползата от опита. Беше набивал в главите на полицаите новобранци, повтаряйки като мантра: „Липсата на опит те прави прекалено самоуверен, а това е причина за смъртта на много хора. Така че не бързайте и не забравяйте, че не знаете всичко. Гледайте бавно, говорете бавно, но мислете бързо“.

Торн трябваше да признае, че няма опит с такива неща, но пък мотивацията му бе силна: семейството беше всичко, което имаше, всичко, което искаше, и единственото, за което му пукаше. Не го беше грижа за собствения му живот и за това, че може да бъде ранен. Отношението му беше просто и естествено. И преди е бил раняван, а накрая всички ни чака смъртта. Щеше да си опита късмета.

Торн безстрастно и с клинична точност прецени уменията на асасините.

Бяха мълчаливи, движеха се с изкусна координация и демонстрираха уважение. Вън от Църквата всеки от тях можеше да печели по четвърт милион годишно, като охранява президенти, известни личности или бизнесмени. Торн реши, че те ще пазят Ребека и децата добре.

Беше видял достатъчно. Време беше да прекрати този разговор.

— Закарай семейството ми в безопасната къща, монсеньор, и накарай твоите хора да поемат физическата им охрана. С духовната ще се заемеш ти.

— Значи още искаш да останеш?

— Оставам.

Де Марко се обърна бавно с наведена глава. Тръгна, но скоро спря и се обърна отново към Торн:

— Ще ми направиш ли една отстъпка? Йезуитите няма да се организират до утре сутринта.

— Какво да направя?

Монсеньорът протегна ръка към най-близкия асасин. Мъжът беше облечен изцяло в черни кожени дрехи, имаше къса черна коса,

мургава кожа — очевидно първо поколение американец от италиански произход. Беше кръстосал ръце на гърдите, дланите му се криеха под полите на палтото. Имаше широки рамене, тежки ръце и дебели бедра. По гърлото му като верижка минаваше тънък белег. Лицето му не изразяваше никакви чувства.

По необходимост Торн отдавна беше развил способността да преценява на кого може да повери живота си. Реши, че този мъж заслужава доверие.

— Това е моят най-умел и доверен служител — каза Де Марко и леко кимна. — Казва се Артемис.

Без никаква промяна в изражението си Артемис се поклони на Торн.

— Направи ми тази услуга — продължи Де Марко, — позволи на Артемис да остане тази нощ с теб... Само той и никой друг.

— Защо?

— Стар библейски принцип, господин Торн. „И Той изпрати учениците си по двама“.

— Аз не съм ученик — изръмжа Торн.

— Въпреки това — монсеньорът плесна с ръце, сякаш бе благодарен за мъдростта в тази мисъл — принципът е разумен. Нали и уважаваното полицейско управление на Лос Анджелис го използва?

Торн трябваше да признае, че свещеникът отново беше прав. Новобранеът трябва да работи в двойка с ветеран месеци преди да го пуснат сам на улицата.

— Добре — отговори той. — Но само той. Другите трябва да бъдат с Ребека и децата. А ти знаеш какво да правиш.

— Никой от нас не бива да спи, докато не дойдат йезуитите — отговори монсеньорът. — Тогава можем да си починем, те ще сменят моите хора.

Торн посочи към Артемис.

— Колко още ще дойдат?

— Нямам представа. Не повече от пет-шест. Първо, те не са много. И предполагам, разбираш, че Рим не обича да ги използва прекалено много от страх да не би орденът им да бъде унищожен.

— Можеш ли да защитиш жена ми и децата в духовен план? Да ги предпазиш от гласовете, мислите?

— Мястото, където ще ги скрием, е защитено от молитвите на свещеници, монахини и други членове на църквата, много по-святи от мен. Нашите молитви няма да спрат, а в тях се крие истинска сила.

— Молитви — бавно повтори Торн. — Все още ли вярваш в тях? Свещеникът изсумтя.

— Молитвата може да победи там, където оръжието се проваля.

* * *

След като монсеньор Де Марко си замина, Торн влезе в къщата, а Артемис го последва.

Съвсем несприлюдено мургавият асасин извади нещо, което Торн веднага разпозна като осемзарядна пушка помпа „Мосберг“, 12-и калибър, идеална за борба с безредици. Мощно, просто и ефективно оръжие.

Асасинът му го предложи безмълвно.

Торн примигна, но после го взе. Той счупи леко цевта, за да се увери, че в нея няма патрон, провери дали предпазителят е сложен и праметна пушката през рамо.

— Благодаря — промърмори, докато влизаше във всекидневната. Артемис вървеше с гръб към него, като държеше под око останалата част от къщата.

Торн отключи стоманения сандък и извади бронезилетка, натъпкана със заредени пълнители. Взе един „Колт 1911А1“, калибър .45, и вкара патрон в цевта. Сложи го на предпазител с взведен ударник. Единственото, което трябваше да направи за първия изстрел, бе да свали предпазителя. Накрая препаса брезентов колан с още пълнители. После извади и една КАР–15.

КАР–15 представлява скъсено изпълнение на карабина М–16 със съгваем приклад и четирийсетсантиметрова цев. Тя стреля с патрони .223 калибър със скорост 500 метра в секунда. Пълнителят ѝ побира тридесет патрона. Но докато я държеше, Торн обмисли наново възможното разстояние и някои все още неизвестни обстоятелства. Не знаеше с каква бързина се движи това нещо. Можеше да се наложи да стреля от хълбок, затова праметна карабината през рамо и остави помпата на удобно разстояние за бързо грабване. Измъкна кухненския

нож изпод колана си, остави го на пода, извади от сандъка ловджийски нож и го пъкна в канията, закачена на колана с пълнителите.

Оръжията бяха останали от годините в армията и в полицейското управление на Лос Анджелис. Торн погледна към Артемис, но знаеше отговора на въпроса си още преди да го зададе.

— Искаш ли нещо от тези?

Асасинът поклати глава.

Този войник, асасин, или както там го наричаха, беше толкова тежко въоръжен под палтото си дори без пушката помпа, колкото изобщо беше възможно. Торн подозираше, че носи най-скъпата и модерна бронезилетка. Професионалистите винаги носят жилетка. Така живеят достатъчно дълго, за да станат професионалисти.

Торн смяташе, че дори дрехите на Артемис, които правеха странно корави гънки, също бяха някакъв вид защита. Чувал беше за някакъв японски защитен материал, който приличал на обикновено облекло. И бил много, много скъп. Каквито и да бяха Артемис и другите от екипа, те очевидно не страдаха от липса на средства.

Торн се изправи.

— А сега какво?

— Ще чакаме.

— Какво?

— Него.

— И когато дойде?

— Ще се опитаме да го унищожим.

— Колко трудно ще бъде?

Асасинът замълча.

— Не знам. Но ние го предизвикахме и той ще дойде. Не мога да кажа как ще нападне. Знам само, че ще изчака до вечерта, когато силата му е най-голяма.

Торн внимателно огледа асасина.

— Какво точно правиш за църквата?

Артемис добре обмисли отговора си, преди да започне.

— Господин Торн, трябва да разберете, че аз съм свещеник. Аз служа на моя Бог. Но също така защитавам Църквата от злото и от лошите хора. Понякога трябва да я защитавам и от самата нея.

Торн махна неопределено към помпата.

— Както сега ли?

— Не — хладно отговори Артемис. — Смятам, че сега сме изправени срещу нещо, което не е било предизвиквано от три хиляди години. А тогава, за да го победи, е бил нужен най-великият от Божиите пророци.

Начинът, по който се изрази Артемис, направи впечатление на Торн. Той познаваше Библията. Разбра, че Артемис има предвид Стария завет и Мойсей.

— Да, ясно — смръщи се Торн и вкара патрон в цевта. — Обаче Мойсей не е имал „Мосберг“.

8.

Монсеньорът бе олицетворение на обаянието. Ребека никога не се беше чувствала така защитена и обгрижвана в отсъствието на Торн.

Когато беше с Торн, тя никога не бе изпитвала страх. Той беше като голямо и способно куче пазач, което никога не спи. Тя си спомни как веднъж с децата бяха изненадани от снежна буря под връх Вашингтон.

По това време Малъри беше на четири, прекалено слаба дори да бъде носена в този студ, така че трябваше да изчакат до сутринта. Тя добре помнеше непоколебимата увереност на Торн и деловия му подход към проблема.

Той бързо намери завет до една стръмна скала и за десет минути изгради водонепроницаем заслон срещу бурята. После за по-малко от половин час запали силен огън до входа на заслона и им сготви сушена храна на малката печка. Отиде до близкия поток и час по късно се върна с шест големи пъстърви, които опече в жарта.

Тя и децата прекараха чудесно и спаха на топло и сухо легло от борови иглички. Цялото преживяване затвърди у нея това, което непрекъснато виждаше: тя и децата бяха най-важното нещо в живота на Торн и той по-скоро би умрял, отколкото да допусне да им се случи нещо.

Възхищаваше я това, че той винаги беше подготвен и никога не се предаваше, независимо колко лошо е положението. Торн беше живото доказателство за верността на старата поговорка: „Колкото по-зле, толкова по-добре“.

Разбира се, от време на време неговият стремеж да я защити предизвикваше и малки търкания. Торн трябваше да бъде подготвен за всяко възможно произшествие — „за всеки случай“. Това й изглеждаше странно и понякога не успяваше да се сдържи да не подхвърли:

— Майкъл, отиваме на едnodневна екскурзия, не на сафари.

Накъдето и да поемеха, на екскурзия, на къмпинг или просто на разходка, Торн винаги беше готов.

Носеше сушена храна за един ден, комплект чинии и пластмасови вилици, малка газова печка, аптечка за първа помощ, едно пончо, което за секунди можеше да превърне в палатка, запалка „Бик“, карта, компас и сигнални ракети. Независимо колко кратко беше пътуването, Торн винаги бе готов да ги предпази от неочакваното.

Тя не беше срещала мъж, който гледа толкова сериозно на задължението си да защитава с такова неотклонно себеотдаване.

Първото, което Торн правеше, след като ги е настанил удобно в някой къмпинг, беше да купи топографски карти на местността и да проучи заслоните, хижите, пътеките, клисурите и мостовете. Недоволен от кратката информация в картата, разговаряше и с рейнджърите, за да научи дали климатът е предразположен към рязка смяна на времето, има ли свлачища, наводнения, лоши мостове и кои са опасностите по рядко използваните пътища.

Торн беше планинар. И можеше сам да разбере всичко, което го интересува просто като проучи терена. Той дори притежаваше способност да „усеща“ времето и можеше доста точно да предположи дали ще вали дъжд или сняг.

Благодарение на обучението си в извънредни случаи той винаги беше изобретателен и спокоен и бе научил Ребека и децата също да се справят добре.

Торн я беше научил какво да прави, ако се изгуби по време на излет с децата. Има много начини да намериш пътя в планината, обясни ѝ той, но спускането надолу е най-добрият. Просто следвай водата, малкият поток води до по-голям, той към реката, тя пък до мост, който е част от някакъв път.

Щом вече си на пътя, си избери посока или просто изчакай някой да мине. Това е въпрос само на време. Ако е студено, използвай пончото, за да направиш заслон, запали огън и раздели порциите. След това единственото, от което имате нужда, е тесте карти.

Ребека огледа къщата, която приличаше на жилище на свещеник. Религиозни символи украсяваха всички стени. Св. Михаил, св. Юда, имаше и портрет на Майка Тереза и нейните монахини в сини одежди. На едната стена имаше почтително рамкирана снимка на папа Йоан

Павел II, който раздаваше причастие на вярващите. Не се виждаха фотографии на Бенедикт XVI.

Тя с уважение прие причастиято, което монсеньор Де Марко предложи на нея и на децата. Ритуалът беше повторен с тихите, облечени в кожа мъже, които винаги бяха наблизко, но без да нарушават личното ѝ пространство.

Ребека знаеше достатъчно за телохранителите и легендите на църквата, за да се сети кои са тези хора. Никога не беше вярвала, че асасините наистина съществуват. Но не беше толкова невъзпитана да попита благия монсеньор за тяхното предназначение и самоличност.

Тя вдигна глава, когато монсеньорът спря пред нея с притиснати една в друга ръце.

— Добре ли сте? — Усмихна ѝ се любезно.

— Много добре — отговори Ребека и хвърли поглед към Антъни и Малъри, — но децата се нуждаят от някакво забавление, монсеньор, и от малко детска храна. Нали разбирате какво имам предвид? Може би малко сладолед, пица. Майкъл и аз се грижим те да се хранят здравословно, но предвид обстоятелствата смятам да им разреша малко отклонение.

Де Марко се засмя леко.

— Очаквах това. Мисис Торн, не се безпокойте, хората, които ще се грижат за вас, ще се върнат скоро с всякакви нездравословни и здравословни храни. Ще донесат и игри, но не мога да кажа какви, защото не съм запознат с най-новите модели. Но бъдете уверена, че децата няма да скучаят. Приготвяме ви и стая, където тримата можете да спите удобно и в пълна безопасност.

Главата на Ребека беше наведена, когато тихо попита:

— А моят съпруг?

Монсеньорът на секундата се превърна в образец на увереността.

— Зад него стоят всички сили на църквата.

* * *

— Тейлър!

Кейхил знаеше, че гласът му има неестествената способност да прониква през тухли и камъни, и се възползваше често от този ефект.

Тейлър небрежно пъхна глава през отворената врата. Инстинктивно скри останалата част от тялото си от острия поглед на Кейхил. Първо опита с безразличен тон, но знаеше, че това няма да го спаси.

— Да, шефе?

— Каза ли на професор Как му беше името, че това е спешен случай?

— Да, шефе, със сигурност.

— И — продължи Кейхил — какво каза той?

Тейлър се увери, че не той е загазилият, и влезе в стаята. Вдигна рамене и отговори:

— Каза, че този следобед има часове в Бостън и...

— В Харвард?

— Да, сър.

Кейхил се смръщи.

— И че ще дойде веднага щом свърши.

Кейхил се загледа през прозореца и кимна.

— Веднага щом свърши... Аз имам тук свещеник самоубиец, къща с духове, цяло семейство в опасност и някакъв ходещ скелет, а този професор ми се прави на гуру. Ще ми се появи чак когато свърши да преподава на групичка погражданени глупаци. Прекрасно, направо върхът!

Той изпусна тежка въздишка.

— Искам да се обадиш на диспечерната в Салем. Поговори с Шърли, тя знае всичко. Разбери дали през последните няколко дена е имало нещо необичайно. Но не обичайното необикновено... не деца, които правят секс в гробищата. Интересува ме само наистина странното.

Тейлър го гледа около минута.

— Какво например?

— Тейлър, и аз не знам! Откъде мога да знам колко странни могат да бъдат тези откаченияци?

Андоувър беше само на двадесет мили от Салем, Масачузетс, мястото на процесите срещу салемските вещици в началото на деветнадесети век. А къщата на Торн не беше под полицейската юрисдикция на града, така че ако не ставаше дума за спешен случай, полицията там нямаше да реагира, което връщаше топката у Кейхил.

Той покриваше територията на Есекс Каунти, а неговото управление въпреки всички молби за повече заместници си оставаше с недостатъчно хора. Повечето му колеги бяха принудени да работят сами, за да покрият двете хиляди квадратни мили планинска територия. Не помагаше и фактът, че целият щат се намира в северната част на Апалачите. За да бъдеш шериф, трябваше да познаваш планините толкова добре, колкото и града, а това означаваше да бъдеш едновременно следотърсач, ловец, полицаи и по възможност да си еднакво добър и в трите.

Кейхил беше израснал в планините и разбираше от лов и следотърсачество, бе получил и скъпоструващо образование в армията, така че се чувстваше у дома си и в двата свята. Знаеше как да измери ъгъла на отклонението при стрелба на петстотин ярда с пушка калибър 30.06, но знаеше също и коя вилица за какво да използва. И макар да не беше особено тактичен и дипломатичен, когато обстоятелствата налагаха умееше да се оправя с градските съвети и кметовете, да бъде обаятелен и убедителен. По естествено предположение той беше обидно откровен, но знаеше кога да използва груба сила и кога увещания.

На практика Есекс Каунти беше област без престъпност, макар да си имаше една заспала италианска мафия. Но тя се занимаваше само с дребна контрабанда и на Кейхил изобщо не му пукаше.

Когато ставаше дума за престъпления, шерифът беше привърженик на нулевата търпимост. Щом усетеше, че някоя ситуация може да докара неприятности, той се справяше с нея бързо и безмилостно. Не вярваше в теорията, че е по-добре ситуацията да „узрее“.

Наскоро го подразни нарастващият брой младежи, които си устройваха улични състезания с тунинговани чуждестранни таратайки. Залавянето им изискваше рисковани преследвания, но той направи друго. Започна да ги глобява и за най-невинни нарушения на правилника, докато родителите не им прибраха ключовете. Това реши проблема: няма коли, няма състезания.

Може би това беше злоупотреба с власт, но Кейхил не беше от хората, които ще оставят малкия проблем да се превърне в голям. Само един проблем още не беше успял да реши: варварските тълпи от подрастващи и сатанисти, които се изсипваха в Салем по Все светии.

Разбира се, деветдесет на сто от тях бяха напълно безвредни, но оставаха онези десет процента, които вярваха в това, което говореха, и го практикуваха. И всяка година туристи и местни жители затрупваха Кейхил с оплаквания, че в горите има „някакви луди, които нравят жертвоприношения!“.

Той не вярваше, че в гората има сборища, на които се принасят човешки жертви, но сигналите трябваше да се разследват, а това означаваше дълго и мъчително пътуване през гъстите храсталаци и гори на запад от Салем. С течение на годините този участък с буйна растителност му стана омразно познат.

В повечето случаи Кейхил намираще там заблудени възрастни, които участваха в някакъв смахнат ритуал заради славата, парите, секса или известността.

Но случаят с Торн беше различен. Кейхил бе склонен да повярва, когато един от най-уважаваните детективи, работили някога в отдел „Убийства“ на полицейското управление в Лос Анджелис, свидетелства за ходещ скелет.

Ако съобщението беше от някой пияница от грила на Танкърсли, той, разбира се, нямаше да обърне внимание. Но не можеше да постъпи така с човек като Торн.

Грешки могат да си позволяват само тези, които не могат да бъдат убити. А Торн не само бе оцелявал двадесет и четири години в трудна обстановка, но и бе награждаван за върнатата си преценка, отдаденост и умения.

Въпреки всичко Кейхил усещаше, че бившият детектив от Лос Анджелис не му казва всичко. Беше сигурен, че Торн крие нещо важно, но не можеше да реши дали това е само подозрение, или ще може да го докаже. Затова се обади на стария професор, за когото беше чел толкова много във вестниците. Друг път би зарязал цялата работа и не би ѝ обърнал внимание, но сега имаше лошо предчувствие.

Освен всичко друго в къщата бяха извършени четиринадесет неразкрити убийства, които още му висяха на врата. И макар случаите да бяха приключени официално, той не беше доволен от резултатите. Знаеше... Знаеше, че нещо в тази къща не е наред и усещаше, че този скелет е част от уравнението.

— Факторът привидение — измърмори той в момента, в който един джентълмен с напълно бяла коса се появи в рамката на вратата.

Тейлър вдигна ръце към новодошлия, докато Кейхил се изправяше с втренчен в двамата поглед.

— Е-е-ето го — запелтечи Тейлър.

Кейхил поклати глава. Заместниците му се нуждаеха от доста шлифовка.

Възрастният мъж се поклони любезно.

— Аз съм професор Адлър — каза той с приятен глас. — Мисля, че сте търсили помощта ми?

Кейхил се наведе напред и се подпря на здравите си като на горила ръце.

— Чували ли сте някога за ходещи скелети? — попита направо, защото не беше в настроение да забавя неизбежното.

Професор Адлър се засмя:

— Шерифе, в интерес на истината, чувал съм.

* * *

Торн изучаваше внимателно Артемис. Нямахме много за гледане, но той беше опитен наблюдател.

Артемис изглеждаше толкова ненабиващ се на очи и незабележим, че би могъл да мине с РПГ^[1] през фойето на Белия дом, без да привлече каквото и да е внимание.

Той говореше малко, не показваше страх или нетърпение и сякаш едва забелязваше присъствието на Торн. Въпреки това от време на време, когато той си наливаше кафе или проверяваше прозорците и вратите, стрелваше поглед към него.

Въпреки че Торн не правеше излишни движения, той изобщо не можеше да се сравнява с неподвижния като статуя асасин. Артемис почти не помръдваше, облегал гръб на стената, откъдето имаше най-добра видимост към първия етаж.

Торн се настани недалеч от него, защото Артемис бе прав — от този ъгъл първият етаж се виждаше най-добре. Той се облегна назад и подпря цевта на мосберга на стената. С възглавница на гърба можеше да изкара достатъчно дълго.

Нямаше какво друго да правят, освен да чакат, но нещо глождеше подсъзнанието на Торн. Един инстинктивен страх, който хората

пренебрегват, но никога не погребват напълно.

Ходещ скелет?

Торн не се тревожеше от самата идея, а от факта, че я беше обмислял, макар и за кратко, като възможно обяснение.

Естествено, знаеше, че скелетът не се беше разпаднал от въздуха. Ребека се престори, че вярва на това обяснение, защото така ѝ се искаше, но дълбоко в себе си усещаше истината. Той също знаеше, че е невъзможно някой да се е промъкнал край него по стълбите, да е напъхал скелета в чувал и да се е измъкнал, без той да го усети. Торн се доверяваше на инстинктите и на опита си твърде много, за да приеме подобно обяснение. Оставаше само една възможност.

Ходещ скелет. И обяснението, че той се е изправил и си е тръгнал.

Ей така.

Просто се е надигнал и си е отишъл.

Със сигурност в Салем, Масачузетс, биха приели тази теория за възможна, но Торн щеше да се въздържа, докато не научи повече.

Във всеки случай имаше причина да не пренебрегва тази хипотеза — ако скелетът наистина беше прокълнат и владееше фантастична, още неизвестна енергия, той щеше да нападне Торн на собствената му територия, преди да потърси семейството му в убежището. Затова Торн щеше да се остави да бъде намерен лесно. Независимо дали това същество беше ходещ скелет или просто ненормален наследник на вещица или магьосник, Торн предпочиташе да преследва него, а не семейството му.

Чу тихо бучене или гръмотевица и вдигна глава, после хвърли поглед към масивния стенен часовник: девет часа. Размърда се, защото усети изтръпване в раменете и краката.

Часовникът продължаваше да тиктака, да тиктака...

„Хайде, хайде... давай да свършваме“.

Торн погледна към Артемис. Макар да изглеждаше напълно спокоен, едната ръка на асасина беше скрита под палтото.

Торн можеше само да предполага какво държи в нея. Вероятно беше нещо малко по размери, но с голяма скорострелност и мощен възпиращ ефект. Това съкращаваше списъка до „Узи“ или МАК–10. Реши, че вероятно става дума за МАК–10^[2]. Той беше по-доброто оръжие заради четиридесет и петия си калибър. Но при стрелба бягаше

над целта повече от узито, освен ако стрелецът не успееше да го държи надолу. Не че тази разлика беше кой знае колко важна. Торн не мислеше, че Артемис се затруднява да удържа автомата.

— Откога си на тази работа? — попита го той.

Дълго време Артемис не отговори, после каза тихо:

— Опасно е да говорим в търбуха на звяра.

Торн огледа празното помещение.

— Смяташ, че някой подслушва?

— Да, така смятам.

Торн обмисли това.

— Добре... можеш ли поне да ми кажеш с какво според теб си имаме работа? Не виждам как това би могло да ни навреди.

— Колкото по-малко знае какво мислим ние, толкова по-добре.

Торн стисна зъби и лицето му стана сурово.

— Виж, вече ми дойде до гуша от мистицизъм, от Църквата, тайните общества и екзорцизма. Това е моят дом и ако не получа съдействие, ти излизаш през предната врата с всичките си оръжия.

Той зачака, а Артемис бавно обърна глава и го погледна в лицето.

Торн остави мосберга до стената.

— Добре, решението си е твое — изправи се и тръгна към асасина.

— Чудовище — каза той с безизразен глас.

— Чудовище... — повтори Торн, без да му проличи дали вярва или не. — Какво чудовище? Искаш да кажеш, нещо като Дракула? Вампир?

— Нещо подобно — хладно отговори Артемис.

— Чудовище, подобно на Дракула — повтори Торн. — Чудовище като ходещ скелет? Това ли наричаш чудовище? — Той замълча. — Това са приказки за лагерния огън, човече.

— Така е — съгласи се Артемис. — Моят народ, италианските цигани, имат много истории за край лагерния огън. Но не всички са само истории.

Торн си мислеше, че е изпитал почти всичко на този свят, но в момента го изненада най-любопитна смесица от чувства. Преди да заживее в тази къща, той щеше да се изсмее дори на идеята за вампир. А сега претърсваше с поглед сенките.

Съсредоточи се върху предната врата. Къщата беше тиха като гроб. Артемис бе неподвижен като камък. Торн наклони глава към вратата на мазето.

Не му допаднаше това чакане. Предпочиташе това нещо да дойде с моторен трион, сатър, готварски нож, или каквото там носи безжалостният Изкормвач, така че да изиграят този танц най-сетне.

Не му помагаше и това, че Артемис не проявяваше никакви признаци на нетърпение. Той сякаш беше стоял в този ъгъл сто години и можеше да изкара още толкова.

— Какъв е твоят случай? — попита Торн.

Артемис го погледна с безизразно лице.

— Искам да кажа, каква е твоята история? — настоя Торн. — Никой не работи това, освен ако няма някаква мания. — Той почака. — Така че каква е причината при теб? Знам, че има такава.

— Защо питаш?

— Ами, да кажем, че искам да знам кой ми пази гърба. — Тонът на Торн беше неотстъпчив. — Поне толкова трябва да знам.

За първи път от часове Артемис смени позата си. Той вдигна очи към откритата част на горния коридор, сякаш си представяше, че скелетът ги зяпа оттам и преценява всяка негова дума. И тогава, колкото и да беше невероятно, май се засмя, но толкова бързо и кратко, че Торн се зачуди дали не му се е сторило.

— Нямам мания — най-накрая отговори Артемис. — Правя това от чувство за дълг.

Торн слушаше, без да помръдва.

— Преди около двадесет години група екстремисти нападнаха моята черква в Колумбия — продължи Артемис. — Помощник-свещениците и монахините се озоваха в капан в параклиса. Но аз бях под него в мазето... с децата. — Той въздъхна дълбоко. — Когато започнаха да убиват, хората ми, аз трябваше да крия децата и... ги накарах да пазят тишина. Не ни откриха, така че трябваше да седим и мълчим... и да слушаме писъците... докато горе убиваха другите.

Той прочисти гърлото си.

— Когато най-сетне всичко свърши и навън падна пълен мрак, изпълзахме през капака на пода... и видяхме кървавата баня. — Изражението му бе уморено. — Намерих убежища за децата, но знаех, че тази „армия“ ще се върне и ще избие още от нас, ако не бъде спряна.

Не ги интересуваше нито разум, нито милосърдие. Затова аз ги спрях... с техните собствени методи. — Той подсмръкна. — После Светият престол реши, че мога да бъда по-полезен за църквата... по друг начин.

— Изглежда ти иде отръки — подхвърли Торн.

— Приключвам тези неща бързо. Мразя насието и насилниците.

— Кой те обучи?

Той вдигна рамене.

— Както ти сам каза, изглежда имам дарба за това. Бях обучен от мои предшественици. Но истината е, че нямах нужда от много тренировки.

— Обзалагам се, че е било така.

— А ти, господин Торн, помниш ли защо се посвети на спасяването на хора?

Артемис се усмихна на учудения поглед на Торн.

После погледна отново към вратата и истински се засмя.

— Да, господин Торн, зная доста за теб. Никога не влизам в битка, докато не опозная и другите участници. — Усмивката му бавно избледня. — Детектив и войник, ти си спечелил Сребърната звезда, защото си изнесъл четиринадесет от твоите момчета под неприятелски огън. После, макар и ранен, си насочвал артилерийския огън, който накрая спасява целия ти полк. Бил си най-добрият патрулен полицай в Лос Анджелис, след това детектив по убийствата, получил осем похвали за храброст. — Той оглеждаше внимателно Торн. — Помниш ли какво те накара за пръв път да вземеш оръжие в ръка?

Този въпрос и Торн си беше задавал, но не бе стигнал до отговор.

Оръжията и насието май бяха единственото, което познаваше. Най-ранните му спомени бяха от тренировки по карате, бокс и борба. Вторият му баща го малтретираше и Торн отрано се научи да се защитава, сам да превързва раните си, да ги крие, да устоява на страданието без медицинска помощ, подкрепа или любов.

Не прекаляваше със самоанализата в търсене на причини. Знаеше, че между задаването на въпроса и получаването на отговора винаги има мъглива зона и се отказа да търси. А след известно време това престана да го интересува.

Беше посветил живота си на това да спасява своите другари войници, потиснатите, слабите, безпомощните и обречените. Изпитваше съчувствие към тях. Знаеше, че е постигнал нещо. Но наистина не разбираше откъде идва това съчувствие и не смяташе, че някога ще открие отговора.

Донякъде завиждаше и се възхищаваше на асасина. Сигурно беше умиротворяващо да си наясно защо си станал такъв.

Торн обаче много добре знаеше защо чака и другите тази вечер. Но ако те по някакъв начин застрашаваха неговото семейство... тогава възможностите не бяха особено привлекателни.

Той огледа първия етаж. Нищо. Часовникът продължаваше да тиктака.

Нищо.

С типичния тон на свещеник Артемис каза:

— Господин Торн, Бог не товари сърцето на човека повече, отколкото то може да понесе. Бог планира и всяка наша стъпка. Той не иска от нас да разбираме, а ние и не можем. Единственото, което иска от нас, е сърцата ни да останат чисти, а Той да ни води.

Торн въздъхна дълбоко. Присви очи и погледна нагоре към невидимата част от коридора.

— Ще дойде — промърмори Артемис, — само търпение...

Торн го погледна.

— А щом дойде?

— Тогава ще танцуваме с дявола.

* * *

— Това е всичко, Тейлър.

Рязко отдаване на чест, което щеше да го прати за десет години в карцера на всяко уважаващо себе си военно учебно заведение, беше единственият отговор и Тейлър си тръгна.

Кейхил се изненада, че професорът не го уплаши, макар че би трябвало.

Този човек имаше славата на титан дори сред най-изтъкнатите интелектуалци. Преподаваше в Принстън, Харвард и Йейл. Беше защитил докторати по антропология, египтология и теология. Преди

две години негова книга спечели „Пулицър“. Доколкото знаеше Кейхил, тя анализираше „приликите в страха от Бог“ между древните култури.

Да, Кейхил беше проверил Адлър, за да се увери, че той може да им помогне или че поне няма да влоши положението. Шерифът откри, че професорът е роден през двадесетте години в Плимут, Англия, и е израснал в Кеймбридж. Завършил Тринити Колидж с първия си докторат на петнадесет години, а по-късно получил и много други степени. Той беше учен с международна известност, смятан за един от най-големите мислители в своята област. Но в каква точно област работи Адлер, беше трудно да се определи.

Някои я наричаха революционен дял на психологията и социологията, който изследва човешките страхове от неизвестното, смъртта и Бога. Цял живот професорът се беше занимавал с изследването на феномена самота и скритите мотиви на политическите и религиозните институции. И макар да не ги осмиваше и осъждаше, той сваляше фалшивото лустро на благоприличието, което тези организации изграждат, за да оправдаят по-дълбоки и скрити, понякога дори неосъзнати мотиви.

Работата му представляваше опит за обединение. Разкриването на скритите мотиви на човека трябваше да води до солидарност, а не до разделение. Но за успехите си професорът беше платил висока цена. Непрекъснато го нападаха политически и религиозни групи, които яростно защитаваха предразсъдъците си. През последните години Адлър се занимаваше повече с окултното, отколкото с наука, макар Кейхил да смяташе, че професорът отдавна бе превърнал окултното в наука.

Шерифът беше почти сигурен, че може да се довери на възрастния мъж. Той имаше врагове навсякъде и не беше свързан специално с някой университет или научен институт. Освен това беше специалист по древните хора и праисторията, а интуицията на Кейхил му подсказваше, че си имат работа с нещо дори още по-старо. Така че професорът може би щеше да прояви личен интерес и да вземе работата присърце.

Докато го проучваше, Кейхил се отказа да чете списъка със степените му: докторат по това, докторат по онова, член на най-различни научни дружества по теология, антропология, психология и

така нататък, и така нататък. Странното беше, че Адлър нямаше постоянна катедра, въпреки че беше почетен професор в Йейл, Харвард, Кеймбридж и още няколко университета. Макар и пенсиониран, заради големите му способности като автор и редактор той си оставаше почетен председател на редколегиите на десетина научни списания. Кейхил стигна до извода, че никой не го държи на постоянно място, защото не можеха да си го позволят. Кое то беше още една причина да се спре на него.

Тъй като не принадлежеше към някой университет и не трябваше да разработва учебен курс, професорът нямаше и „екип“, който да документира изследванията и трудовете му. Това беше подробност, която много зарадва Кейхил. Последния път, когато в Салем бяха идвали изследователи, те сякаш бяха излезли от филма „Ловци на духове“.

Това се оказа едно злощастно приключение и Кейхил отпрати целия екип. Направи го, след като те започнаха да рушат стените на един стар санаториум от последните дни на Гражданската война.

Санаториумът беше известно място за срещи с духове и за него винаги се бяха носили ужасни истории. Самият Кейхил беше израснал край него, но никога не бе виждал нещо необикновено. Затова реши, че някои хора, за разлика от него, просто си падат по истории за привидения.

Но четиринадесетте човека, убити в къщата на Торн, не бяха измислица и Кейхил усещаше, че е дошло време да открие някои твърде закъснели отговори. По-рано през деня бе изброил аргументите си: Торн беше корав мъж, на когото не му се привиждаха лесно призраци. Той знаеше как да запази спокойствие, как да защити семейството си, ако нещата с някой сатанински култ излязат извън релси. И очевидно нямаше намерение да напусне. Жена му изглеждаше достатъчно силна, а нейната религиозност можеше да ѝ даде допълнителна устойчивост срещу призраците. Включвайки професора, Кейхил можеше само да спечели. А и тайно се надяваше, че той може да открие по-задоволително обяснение на убийствата от досегашното.

Разбира се, Торн беше най-важният фактор. Той беше детектив от световна класа и разполагаше със съвършеното местопрестъпление — собствения му дом. С малко късмет можеше сам да разкрие всичко. Ако професорът можеше да му помогне — още по-добре,

размишляваше Кейхил. Нямахше нищо лошо в това да си наредиш добре картите. А ако накрая Кейхил останеше само с това, с което разполагаше и сега, поне щеше да знае, че е направил всичко възможно. Може би някои тайни трябваше да си останат неразгадани.

Професор Адлър се усмихна.

— Чувал съм за подобни неща в някои части на Африка и Източна Европа. Там те не са така необичайни, както може би си мислите. Всъщност балтийските страни и планинската част на Либия преливат от приказки за зомбита и ходещи мъртъвци.

— А вие какво мислите? — попита Кейхил. — За ходещите мъртъвци.

— О, има всякакви теории — отговори Адлър, без да се притесни от въпроса. — Някои смятат, че става въпрос за електрическо изместване.

Ако Кейхил беше шериф на Бонвил, Невада, вероятно нямаше да знае какво е „електромагнитно изместване“. Но като началник на правоохранителните сили в Салем, Масачузетс, той можеше да изнесе лекция на тема Теорията на относителността толкова добре, колкото и шофьорът на Айнщайн, който бил принуден да я слуша поне хиляда пъти. Кейхил не знаеше какво всъщност означава електромагнитно изместване, но терминът не му беше непознат. Той вдигна широката си длан, загрубяла и твърда като дъска.

— Професоре, хайде да си поприказваме малко.

Без много церемонии Адлър хвърли кашмиреното си палто на един стол, докато Кейхил гледаше през прозореца. Откакто Торн беше открил скелета, температурата бе паднала с тридесет градуса в пълен разрез с прогнозата за времето. Освен това навън беше невероятно тъмно. Ако времето се задържеше такова и дъждовният фронт стигнеше дотук, управлението щеше да има много по-големи проблеми от прекъснати електрически кабели. А последното, което му трябваше по време на сериозно разследване, бяха проблеми с пътищата.

— Професоре, извинете ме за минутка — каза той и натисна един бутон на телефона си. — Шърли?

Интеркомът замига.

— Да, шерифе?

— Звънни в метеорологичната служба и поискай последните данни. Ако ще вали сняг, звънни на Пити в гаража и му кажи да извади

веригите за колите. Искам да звънеш и на Том Хъмфри в Муус Лодж и да му кажеш, че може би ще имаме нужда от всъдеходи, за да карат лекарите и сестрите на работа и до вкъщи. Той знае за какво става дума. Има списък с доброволци.

— Разбрано.

Кейхил водеше един спокоен кораб и искаше да си остане така. Хората му се обличаха елегантно и спретнато — така се засилваха моралът и самоуважението. Той бе научил този психологически трик, докато беше в армията — ако се чувстваш добре, се биеш по-добре. За него това беше достатъчно основателна причина. Съобразяваше се обаче и с областната комисия, непрестанно загрижена за „доброто име“ на Есекс Каунти, с която трябваше да поддържа добри отношения, ако искаше да го финансира.

Щом приключи, Кейхил се облегна назад в стола си и огледа професора по-внимателно.

Адлър седеше удобно и спокойно с кръстосани крака и триеше в коляното си кафява мека шапка в стила на 40-те години. Той се усмихна любезно.

— Е, с какво мога да ви помогна?

— Ами — започна Кейхил и спря. — Наистина не знам откъде да започна.

— Просто опитайте.

Шерифът кимна.

— Добре. Имам един изчезнал скелет, обитавана от духове къща, дузина мъртъвци и други, които скоро също може да умрат. Тук суеверията са във война с религията. Не съм сигурен, че хората ще действат разумно. Може... да се развълнуват и да убият някого, просто защото не вярва в същото като тях.

— Това се случва много по-често, отколкото си мислите, шерифе. Проучвам го през целия си живот.

— Знам. И аз смятам, че се случва често, професоре. Но не искам да се случва тук. — Кейхил присви очи. — Казахте, че сте чували за ходещи скелети. От някой нормален човек ли?

Адлър си пое дълбоко дъх и бавно издиша. Остана втренчен в пода пред себе си. После погледна Кейхил право в очите.

— О, съвсем нормален — заяви той. — А и съвсем умрял.

[1] Ръчен противотанков гранатомет. — Б.пр ↑

[2] Автомат, конструиран от Гордън Инграм, който става много популярен в престъпния свят заради голямата си огнева мощ: 1000 изстр./ мин. — Б.пр. ↑

9.

Бен Джонсън не вярваше, че над този стар път виси проклетие само защото от нямане какво друго да правят хората от градчето са решили да си измислят една хубава, старомодна история на ужасите.

„Завоят на мъртвеца“ не беше кой знае колко находчиво и страховито название и Бен действително се срамуваше, че това е най-доброто, което хората тук могат да измислят. Но най-смешното беше, че по тъпия стар път дори нямаше завой като хората, а само лека извивка надолу към Андоувър по нещо, което дори не беше достатъчно високо, за да мине за хълм.

Истинската причина да свързват този завой със смъртта беше, че той минаваше близо до старата господарска къща, където бяха убити всички онези хора. Последният, който беше достатъчно тъп да я купи, полудя в навечерието на Все светии и изби всичките си деца. Намериха бабата мъртва в килера, а майката да виси на полилея. Местната легенда твърдеше, че бабата била бяла като платно, с изражение на безпределен ужас.

Разбира се, съдебният лекар постави диагноза сърдечен удар и това, помисли си иронично Бен, пасваше на обстоятелствата. Той също би получил инфаркт, ако някой луд го погне из къщи с готварски нож. Но само в случай, че не успее да стигне до шкафа с пушките. Тогава щеше да му даде да разбере.

— Никога не носи нож, когато очакваш стрелба промърмори Бен, докато мързеливо въртеше волана. — А аз имам пушка, партньоре.

Когато излезе от завоя по-бързо от обикновено, изобщо не му мина през ума, че в новия асфалт може да има дупка. А щом я видя, вече беше късно да завие, за да я избегне. Трябваше да продължи направо.

Влезе в дупката с около осемдесет километра в час и предната гума се спуска. Бързо губеше контрол, но все пак успя да спре със силно стържене. Тогава видя, че джантата се е изкривила, и измъкна крика и кръстатия ключ.

Бен беше фермер и да смени гумата по средата на този ураган, за него беше фасулска работа. Той обичаше да се хваща на бас с жена си, че ще смени гума за три минути, ако тя успее да му направи шоколадов пай за същото време.

Работеше от минута по гумата, когато се сети за дупката и хвърли поглед към нея.

Беше странно такава дупка да се появи толкова скоро на прясно асфалтирания път. Бен отбеляза наум, че първата му работа другата седмица ще е да поговори с хората от общината. Все старият проблем: пак са използвали погрешен размер чакъл.

Бен не беше новобранец. Беше работил какво ли не и знаеше какъв размер чакъл в какви случаи е най-подходящ. Знаеше, че тук е нужен дванадесети размер, който да легне в основата на платното. Трябваше да бъде колкото може по-дребен и стегнато валиран. Неопитните пътни строители сигурно бяха използвали шести размер, а неговото предназначение беше главно за септични системи, тъй като с времето големите камъни щяха да се разместят.

Бен беше казвал хиляди пъти на своите работници:

— Основите са главното и в пътя, и в къщата. Ако изтървете основите, няма значение какво има отгоре. Няма значение колко добре е построено то. Защото ще падне. Може би не днес, нито утре, но достатъчно скоро. И нищо няма да може да се направи.

Нямаше нужда Бен да оглежда пътя внимателно. Знаеше какво бяха направили и го приписа на тяхната неопитност. Щеше да изнесе случая пред областната комисия, когато Регина, репортерката от вестника, също е там. Тя щеше да се погрижи за това, бяха приятели. Той едва не се изсмя, когато завъртя кръстатия ключ. Тия от комисията много се страхуваха от лоша реклама. Тя беше почти толкова неприятна, колкото данъчна проверка и...

Пук.

Когато чу звука, Бен обърна глава и ръцете му спряха да въртят ключа. Със затаен дъх осъзна, че се е втренчил в края на гората. Тя се издигаше на четиридесет метра зад него, потънала в мастилен мрак. Пълен мрак.

Никой не можеше да вижда в толкова непрогледно черно.

Включително Бен.

Беше почти пълнолуние, но облаци забулваха бледата луна. Бен се огледа наоколо: нямаше фарове, стопове, дори светулки не се виждаха. Докъдето погледът му можеше да стигне. От завоя нямаше и къщи, но той го знаеше и без да гледа, защото познаваше всяка колиба и бунице чак до Андоувър.

В далечината чу дърварски камион, но той беше на кръстовището, на 7–8 километра от него и не идваше насам. Трупите не тръгнаха от Андоувър, а отиваха в града.

Беше сам в мрака.

За миг това го обезпокои, но той се засмя на собствената си глупост. В кабината си държеше стара 12-калиброва пушка за лисици, ранени елени и малко вероятни срещи със злосторници. И макар да не му харесваше, щеше да ги просне с нея, ако се стигнеше дотам. Беше го правил във войната, можеше да го направи и сега.

„Сигурно е някой койот... Или в историята за дявола от Джърси все пак имаше нещо вярно... Възможно, ли беше такова същество да живее в гората, без да го открият... Човек никога не знае.“

— Смени гумата, старче.

Бен чу собствения си шепот и не се поколеба да повтори съвета.

— Просто я смени.

Той постави ключа върху гайката, когато почувства... по-скоро почувства, отколкото чу... някого от дясната си страна.

Бен беше ветеран от Корея и знаеше как да се справи. Дланта му започна да се поти и той стисна по-здраво кръстатия ключ, когато започна да се изправя. Не искаше да нарани някой глупак, който смята, че лесно може да отмъкне нещо...

Бен спря да се движи, преди да се бе изправил напълно.

То се влачеше срещу него.

Беше облечено в провиснали черни дрипи. Мръсни... толкова мръсни, сякаш е било изкопано от гроба. Бен забеляза, че костите на пръстите му са бели като лицето.

Чу се да стене и вдигна очи.

Не... това не беше лице.

Нащърбени челюсти, неестествено остри и удължени, се хилеха под кръвясалите очи. То приближаваше с протегнатата ръка, а от нея върху черния асфалт на пътя капеше плът. Крачките му бяха спънати,

но целеустремени, а за посоката им не можеше да има съмнение, тъй като то приближаваше към него.

Бен изпусна ключа и вдигна ръце пред лицето си, когато то го сграбчи за ръката и тръгна неумолимо към гората, дърпайки го за китката. Беше с трийсетина сантиметра по-високо от Бен и се извисяваше над главата му.

Пръстите му бяха студени и силни като челюстите на стоманено менгеме, макар да бяха само кървава плът. Странно, в яркостта на този невероятен миг Бен осъзна, че онези приказки не са верни. Човек не вижда живота си да преминава като филм пред очите му. Единственото, което усещаше в този момент, бяха облаци, мрак, огънати клони и огромен натиск върху ръката.

Паниката изригна в него като вулкан, той се опита да запази равновесие, но нещото не искаше да го пусне. Тогава Бен се хвърли срещу него, надавайки диви викове. Беше смятал себе си за прекалено горд, че да вика от истински ужас. До този момент.

То само се изсмя. После стигнаха до края на гората и мастилената чернота ги обгърна като планина от мръсотия.

Бен почувства как нещо го удря по рамото и се хвана за него, но не можа да го задържи, защото изгуби равновесие. Безмилостното движение напред продължаваше. Чу други тихи звуци в гората, докато нещото крачеше бавно през клоните, които се протягаха към него като сенки на скелети.

Нещо пак удари Бен, този път в гърдите. Той успя да го хване и го вдигна до очите си... Разбра...

Мъртва птица.

То убиваше всичко, край което минаваше.

* * *

След като изслуша цял рецитал за племената в Северна Африка, за Египет и забележителните им митове за ходещи скелети, Кейхил седна върху бюрото. Това беше поза, която обикновено използваше при разпити, но атмосферата сега беше по-приятелска.

Той не искаше да плаши професора, всъщност едва ли би могъл, но все пак малък риск съществуваше. Не, не, просто трябваше да заеме

познатата поза, за да възприеме по-лесно непознатото.

Беше предложил кафе на професора, като побърза да се извини за качеството му, но възрастният мъж похвали Кейхил, че то е по-добро от онова, което сервират в преподавателския стол в Харвард.

Кейхил не се изненада особено.

Нямаше намерение да започва разговора с „чувал ли си някога за ходещ скелет?“, но го направи и не съжаляваше. — Всъщност това се оказа добро начало.

Старецът сякаш беше видял всичко с очите си, но това не бе изненадващо. Докато слушаше, Кейхил си помисли, че професорът много му прилича на свещеник.

Беше се посветил на духовни изследвания и на различни дисциплини от областта на литературата и науката. Теориите му вървяха в коловоза на науката, но той имаше собствени разбирания, основани на вярата, които науката нито можеше да докаже, нито да опровергае. Маниерите му много напомняха тези на монсеньор Де Марко — спокоен, без да бърза, търпелив, никога изненадан или шокиран, винаги готов да предложи дружелюбен съвет или просто приятелство.

След смъртта на жена си Кейхил беше намерил опора в монсеньора. Противно на очакванията му свещеникът никога не направи опит да го утешава с изтъркани фрази или мъдри съвети как да се справи със загубата. Не му четеше пасажи от Библията не му предложи да се причести или да се помолят заедно.

Не, той просто го покани на ежедневните си разходки около голямото езеро. Вървяха и обсъждаха градския съвет, спорта, хобитата си, изкуството и проблемите с църковния бус. Накрая Кейхил почти несъзнателно започна да говори за жена си, а монсеньорът мълчеше и слушаше.

След няколко месеца Кейхил забеляза, че вече е способен да говори за загубата си, както и да си спомня с удоволствие добрите времена. А монсеньорът небрежно споделяше собствените си мисли за смъртта, за болката и за вечната любов.

Едва в края на разходките им в летните горещини Кейхил осъзна, че свещеникът никога не му беше задавал въпроси. Просто му беше предложил компания и търпение.

Професор Адлър се прокашля.

— Както виждаш, шерифе, идеята за крачещия скелет не е уникална.

— Да кажем, че е уникална само за моята юрисдикция — направи опит да се пошегува Кейхил.

Професорът се засмя развеселен и се облегна назад.

— Шерифе, разбрах, че си интелигентен човек, и моля те, не ме разбирай погрешно, но това не е толкова шокиращо, колкото ти се струва. Получавам и по-странни съобщения от психиатри, които се смятат за титани на мисълта.

Кейхил откри в това известна забава и дори облекчение. Ако целта на професора беше да го накара да се поуспокои, той я бе постигнал.

— Предполагам, че не съм единственият, нали?

— О, съвсем не, шерифе. Не и в тази част на страната и по това време на годината. Все светии е само след седмица и из въздуха витаят привидения, демони, вещици, заклинания, сборища на вещици и поличби. Между научните и метафизичните факултети във всички университети бушуват дебати. Вандализмът и ограбването на гробове са в своя апогей и...

— Разкажи ми за това — прекъсна го Кейхил. — Миналата седмица трябваше да озеленя наново три гроба. — Той се замисли, както винаги, щом станеше дума за обир на гробове. — Какво искат тия хора от мъртвеца? Та той е мъртъв.

— О — махна с ръка професорът, — искат обичайните реликви на властта: талисмани, амулети, кичур коса или нокът. Може да търсят и книга със заклинания. Сред тайните сборища има традиция — починалият отнася тайните си в гроба. А тайните, както знаеш, са власт.

Кейхил дълго мълча, втренчен в една точка.

— Какво ще кажеш за този скелет?

Професорът изду устни и внимателно събра връхчетата на пръстите си пред удивително гладкото си и загоряло лице.

— Преди да кажа нещо, искам да знам — започна той, — беше ли ранен някой при това произшествие със... скелета?

Кейхил изпита голямо облекчение. Очакваше от професора множество странни погледи и въпроси като: „Какво, за Бога, те кара да мислиш за ходещи скелети? Това не звучи ли малко параноично? Да не

си луд? Настина ли мислиш, че един скелет може да стане просто така и да тръгне?“.

— Не — чу се да отговаря Кейхил, — никой не беше ранен.

— Добре.

— Професоре, извинявай, но ти изобщо не изглеждаш смутен — Кейхил поклати глава. — Разбирам, че очакваш да откриеш нещо такова в Северна Африка, в Трансилвания или на някое друго странно място. Но мисля, че такива неща не се случват често отсам Атлантика.

Професорът тихичко изсумтя.

— Не си мисли, че най-образованият човек не споделя страховете на най-примитивния. Хората са си хора. Образованието не те откъсва от твоя инстинкт. Много често, колкото повече знае човек за тези неща, толкова по-склонен е да приеме невъзможното. Познанията, приятелю мой, са родители на скромността. Най-голямото интелектуално престъпление е да не осъзнаваш, че не знаеш почти нищо.

Кейхил разбра подтекста много добре, но се надяваше, че бърка.

— Искаш да кажеш, че това е възможно?

— Всичко е възможно, приятелю.

Кейхил стана и закрачи из помещението. Почувства подтик да провери дали оръжието му е заредено, но успя да му устои.

— Как може това да се обясни научно?

— Точно това ти казах. Не подлежи на научно обяснение — отговори професорът. — Във вселената има необясними същества и сили. Те не могат да бъдат предмет на науката. Например магията не се смята за наука. И независимо дали я наричат бяла или черна, вещерство или шаманизъм, става дума за едно и също нещо. Това е практиката да се манипулират природните и дори свръхестествените сили. Няма свободна воля... Няма място за волята Божия.

Замълча и после допълни:

— Или поне така се смята.

Кейхил стоеше мрачно замислен до прозореца и поглъщаше думите на професора с известна готовност, защото му имаше доверие. Но нямаше никакъв опит със свръхестествени феномени.

Когато Адлър заговори отново, шерифът осъзна, че от доста време стои неподвижен.

— Да, истинският магьосник не вярва, че има неща извън неговия контрол. Това го кара да се мисли за Бог, а не за подвластен на Господа, точно както Сатаната избра да издигне трона си над Най-висшето. И макар някои да се възхищават на такива самохвални амбиции, лично аз смятам, че мястото на Бога е вече заето.

В съзнанието на Кейхил бавно започна да се оформя цял калейдоскоп от въпроси, сякаш Самсон въртеше мелничния камък върху житото. Безкрайни кръгове с безкрайни въпроси — задънената улица на надеждата.

Професорът очевидно усети това, защото бавно погледна първо часовника си, а после към прозореца. Навън беше черно като в рог.

— Защо не отидем там, където се е случило всичко това? Много ми се ще да видя мястото.

Кейхил се загледа във възрастния човек и се зачуди дали Торн ще ги пусне да влязат отново без заповед за обиск. После се сети, че още сега можеше да покаже нещо на професора. Той отиде до бюрото, отвори чекмеджето и извади парчето сребро. Протегна ръка и професорът се надигна да го вземе.

Приблужи се до лампата, за да може да го проучи на светло.

— Не — прошепна той, — не може да бъде...

— Какво? — намеси се Кейхил. — Какво?

Професорът стоеше втренчен в парчето сребро и не отговори. Устните му се движеха тихичко, вероятно говореше нещо, и любопитството на шерифа се превърна в страх. Въпреки репутацията му, че винаги успява да се контролира, той почувства лек трепет в гласа си:

— Професоре, за какво става дума?

— Казваш, че това е било открито при скелета?

— Точно така.

— Невероятно. Не... не е възможно.

Очите на Кейхил се разшириха.

— Не каза ли, че всичко е възможно?

Адлър се обърна към него. Изглеждаше подмладен.

— Трябва да ме заведеш там.

— Защо е това бързане?

— Предполагам, че някой детектив като теб, шерифе, би го нарекъл предчувствие.

Кейхил хвърли поглед на часовника си: 9:15. Не беше прекалено късно да намине приятелски, за да се увери, че семейството е в безопасност. Това беше оправданието, което щеше да използва. Той се протегна за шапката и куртката си, а професорът го последва.

— Шърли! — провикна се Кейхил.

— Кажу ми, шефе — обади се тя, без да нарушава ритъма, с който пилеше ноктите си.

— Запази стая за професора в „Холидей Ин“ в Андоувър. Пиши я на наша сметка.

— Вече е направено.

— Ако имаш нужда от мен, можеш да ме търсиш по радиото до полунощ. След това ще съм у дома. Ще трябва да звъниш, докато вдигна, или да изпратиш някого да ме събуди.

— Знам процедурата.

Кейхил погледна към професора, той отвори вратата и навън ги връхлетя изненадващо студеният вятър.

— Температурата падна с тридесет градуса, откакто Торн изкопа онова нещо!

Професор Адлър не отговори, защото вдигаше яката на кашмиреното си палто и се бореше с ръкавиците си.

— Не смяташ ли, че това е малко необичайно? — Кейхил крещеше заради вятъра и това го ядоса, защото би могло да се сметне за паника.

Професорът не отговори веднага. Двамата бързо затръшнаха вратите на автомобила и оставиха отвън омразния студ. Адлър огледа предната седалка, сякаш никога досега не се бе качвал на патрулка. Но на Кейхил не му беше до връзки с обществеността.

— Е? Не мислиш ли, че това е малко странно? Торн изкопава този скелет и температурата пада с тридесет градуса?

Адлър си сложи колана и поклати глава.

— Прекалено рано е за някаква теория — отговори отсечено той. — Хайде да огледаме наличните доказателства.

Кейхил включи на скорост и след секунди излезе от паркинга под луната, която изглеждаше като изпит череп.

* * *

Торн чуваше натрапчивия звук от капещ кран от пет минути. Да, шумът беше същият, но той някак усещаше, че не идва от чешмата. Погледна към спокойния асасин.

— Така ли започва?

Артемис му се усмихна.

— Понякога.

— Колко може да продължи?

Той вдигна рамене.

— Различно... дни, седмици. То те изучава, за да види дали си разтревожен или уплашен. — Отново се усмихна. — Всичко е психология. Опит да изтощи твоя кураж, вяра, самоувереност и самоконтрол. Атаката е психологическа.

— Психологическа — повтори глухо Торн и поклати глава.

— Иска да се разтревожиш — каза Артемис и се облегна назад. — Иска да се ядосаш и накрая да се объркаш. Тогава ще започнеш да се молиш, но Сатаната още не е унищожен. Запазил е сили, за да се бори с Всемогъщия. Ти продължаваш да се молиш, но звукът не спира и започваш да се съмняваш във вярата си или в самия Бог. И когато се убеди, че съмнението ти е победило, то ще състави тактиката си.

— Как го спирате?

— Само Всемогъщият може да го спре.

Торн дълго и задълбочено обмисли това.

— Не зная какво да мисля, човече. Вярата ми не е като тази на жена ми, нито като твоята.

Асасинът бръкна под палтото си, за да оправи закачения под мишницата му кобур, и Торн хвърли едно око, за да види какво носи там. Леко се изненада, когато видя един деветмилиметров „Глок“ с уголемен пълнител за петдесет патрона, заглушител и торбичка с четири разширени пълнителя. Кобурът и торбичката общо побираха двеста патрона плюс заглушителя и Торн бе готов да се обзаложи, че пистолетът е модифициран в автоматичен — страховито оръжие.

— Прекалено изпитан арсенал за свещеник — отбеляза той. — Е, предполагам, че това не е най-глупавият начин да издухаш три хилядарки. — Тук направи пауза. — Нали сте се клели да бъдете бедни?

— Да.

Торн почака малко, но Артемис не се впусна в обяснения. Капенето продължаваше.

Свещеникът се размърда.

— Трябва да призная... този е лесно предвидим. Сигурно е в много отслабено състояние.

— Това нещо е сериозно отслабено?

Артемис обърна глава и го погледна в лицето.

— Приятелю, ти не си открил просто скелет. Открил си магьосник, изхабен от дългите години в гроба. Но чрез черната сила той все пак е успял да си възвърне някакво подобие на живот. И със съответните ритуали може да укрепне.

Торн дори не мигна.

— Малко ми е трудно да повярвам — заяви той накрая.

— Трудно ли ти е да повярваш в шума от капещия кран? — попита асасинът. — Върви и огледай всички кранове в къщата си, господин Торн. Звукът ще спре. А щом се върнеш, ще започне отново. — Той махна неопределено с ръка. — Но това са детски работи. Този е слаб засега. Дори още не е започнал както трябва.

Торн направи гримаса.

Капещи кранове. Странни звуци. Ходещ скелет. Зъл магьосник. Свят асасин. Нервен монсеньор. Уплашен шериф. А собственото му семейство се крие.

В него се надигаше нещо, което го бе съпровождало цял живот, но сега беше по-силно и по-дълбоко. Никога не бе устоявал на подтика да защитава беззащитните. Хиляди пъти бе рискувал живота си за жертви на тирания с пълното съзнание, че никога повече няма да ги срещне. Бе воювал ожесточено като войник и полицай. Но никога не му се беше налагало да се сражава за собственото си семейство.

Заради силната му загриженост семейството му никога не беше излагано на опасност. Ребека я наричаше параноя, а той — дълг. И не вярваше, че човек може да си осигури безопасност, като бяга от заплахата.

Можеше да отиде до жилището на Де Марко, да вземе семейството си и да изчезнат някъде. Можеше да нареди на транспортната фирма да натовари всичко, което бе разтоварила, и да си купи друга къща.

В тези доводи имаше смисъл, ако изключеше един факт: това същество застрашаваше неговото семейство и заплахата беше трайна. А това Торн нямаше да търпи.

Ако скелетът не беше изчезнал тайнствено под носа му и не беше отнесъл неговата „Берета“, Торн щеше да зареже цялата работа. Но то беше взело оръжието, а това означаваше, че има някакъв план. Знаеше много добре какво прави.

После в бърза последователност се заредиха тежко раненият свещеник, странното нахлуване на монсеньора, на тайнствения асасин и на един шериф, изпълнен с уважение или страх от черната тайна на тази къща.

На Торн не му пукаше от това. Решаващ фактор за него беше заплахата срещу неговото семейство.

Той дори не се замисли за отстъпление. Щеше да доведе тази работа докрай, и то сега. Щеше да открие какво предизвиква тези събития и да се погрижи то да бъде унищожено. Дори ако залогът беше собственият му живот. В този момент нямаше по-малка грижа от този дали ще живее, или ще умре.

Не, нямаше да прекара остатъка от живота си в опасения, че това нещо преследва него или децата му.

В момента всичко, с което разполагаше, беше звукът на капещата вода. Но в собствената му къща този шум звучеше като стрелба. Анализът на Торн беше прост: нещо чуждо и враждебно е влязло в моята къща и заплашва жена ми и децата, затова аз ще го убия.

„Каквото и да е... ще го убия“.

Артемис изглежда усети мислите му или прочете всичко по мрачното му изражение.

— Детективе, какви са плановете ти?

— Наричай ме Торн или Майкъл. Което си избереш. — Торн помълча. — Аз се пенсионирах.

Артемис кимна бавно.

— Плановете ти?

Студеният поглед на Торн разкри всичко. Асасинът се изсмя, но смехът му приличаше повече на грухтене.

— Торн, някои създания са обитавани от сили, които не разбираме. Те не умират като хората. Ако този тук е това, което

монсенъорът подозира, то се е изправяло срещу милиони и винаги е побеждавало.

Торн не трепна. Гласът му прозвуча безизразно:

— Вие сте се борили срещу нещо такова и преди, нали?

Артемис кимна.

— И какво? — настоя Торн. Нямахте да остави асасина да се измъкне без отговор. Мина учудващо дълго време, преди Артемис да въздъхне дълбоко и още толкова, преди да се размърда неловко и да наведе глава; Гласът му беше по-тих от преди.

Торн седеше неподвижно и мълчаливо, когато асасинът заговори.

— Сблъскахме се с нещо подобно в Северна Африка... преди четири години. Да, борихме се. Църквата изпрати своите най-уважавани...

— Екзорцисти — довърши вместо него Торн.

Артемис въздъхна.

— Точно в това беше проблемът, господин Торн. То не беше обсебено. Не беше превзето от някаква демонична сила. То беше верен служител на подземното царство.

Торн се опули.

— И?

— Затова екзорцистите не можах да го унищожат — Артемис вдигна рамене. — Накрая аз и моите хора трябваше да го спрем. Но за да успеем, трябваше напълно да унищожим формата, която то обитаваше. Изгубих дузина много смели мъже. Градът загуби над сто невинни граждани. А църквата — мнозина свещеници. Накрая успяхме да го превърнем в прах. Аз взех прахта и я пръснах във водите на Нил близо до Александрия, а оттам тя се отправи към морето.

Торн се замисли.

— Ако е бил демон, не че лесно ще повярвам в такива неща, значи не сте го ликвидирали напълно. Унищожили сте само тялото, което е обитавал.

— Това беше достатъчно — измърмори асасинът. — Силата, която беше в него, може да оцелее, но без човешката форма, която да изпълнява заклинанията, тя е ограничена.

Торн размишлява известно време.

— Ако това е истина, тогава, независимо какво представлява, той може да се измъкне, да хване някого другото и да започне отначало?

— Не е толкова лесно — отговори Артемис. — Ако изобщо са останали демони, малцина са хората, които знаят как да поддържат връзка с тях. Те са от друго измерение и почти не могат да бъдат контролирани. Рядко се случва някой, обсебен от тяхната сила, да не изгуби разсъдъка си заради игричките, маските и тайните им планове. Другата опасност е, че те могат да атакуват мислите на хората около нас. Могат да накарат податливите на внушение да ни нападнат физически. Могат да манипулират правителства и правоохранителни органи, защото са в състояние да влияят на човешките мисли. — Той се вторачи право в Торн. — Мощта на магьосника е страховита, защото не е от това измерение. Само силата на молитвата ѝ вярата могат да те опазят от демона.

— Но ти каза, че сте унищожили един — промърмори Торн. — Как успяхте?

— След дълга битка. Но онова, което унищожих тогава, е нищо в сравнение с това, срещу което сме изправени сега.

Обгърна ги дълго мълчание.

— А срещу какво сме изправени сега? — тихо попита Торн.

Артемис го погледна в очите.

— Срещу онова, което въстана срещу самия Господ.

10.

Торн вече разбираше как звукът от капеща вода можеше да докара човека до лудост, която бързо се превръща в умопомрачение.

Сети се за японското изтезание с капеща вода и реши, че в началото човек вероятно не усеща нищо. Но след няколко дни ударът на една-едничка капка със сигурност действа като промушване с нож. Запита се дали мъченията, предназначени за хората, са родени от човешки умове, или са вдъхновени от други сили... като тази тук.

Въпреки присъствието на асасина, заминаването на семейството му и останалите събития през този необикновен ден, Торн беше изненадващо спокоен. Според него причината бе в това, че се беше отказал от всяка надежда за почивка и сън и се бе подготвил за нощ, пълна с ужас и изненади. Затова нямаше как да бъде разочарован.

А може би всичко, което се бе случило, просто беше събудило бойния му инстинкт. Той не беше пенсионер достатъчно дълго, че да изгуби бойната си готовност. Това нещо в къщата малко го плашеше, но повече го ядосваше. Наум си пожела този... магьосник, или каквото там беше, най-сетне да започне представлението. И тогава се случи. Просто така.

В далечния край на всекидневната се отвори едно чекмедже.

Само.

„Внимавай какво си пожелаваш, защото...“

Торн насочи поглед към чекмеджето и внимателно го огледа. Увери се, че то не се беше отворило поради някаква обичайна причина.

„Не беше кой знае какъв ход“, помисли той.

— Не прави нищо — тихо каза Артемис. — Проверява ни.

— Защо?

— Изпитва нашата смелост.

— Ха — изръмжа Торн, — трябва да направи нещо впечатляващо от това.

— Ще направи.

Асасинът бръкна под палтото си и откопча кобура. Когато ръката му се появи, държеше глока, зареден с пълнител за петдесет патрона, както беше предположил Торн. Той никога не беше виждал такъв пистолет. Разбра, че тайните воители на църквата разполагат със собствена мрежа от оръжейници и специалисти и вероятно притежават няколко завода и оръжейни магазини. Така лесно можеха да купуват каквото искат, без да оставят документални следи и да уведомяват нагоре по командната верига.

По-вероятно е дори, размишляваше Торн, да нямат йерархична командна структура. Сигурно отговарят само пред един човек и толкоз. Не беше трудно да се проумее защо никой друг не ги контролира. Те бяха прекалено ефективни и опасни, за да се пренебрегне рискът да бъдат водени от неопитен командир. Самото им съществуване прекрачваше границата между религията и закона.

Рим разрешаваше да се използва сила само при крайна необходимост, папският престол бе издал и декрет срещу насието, с изключение на случаите, когато то е единствена и неизбежна възможност. Торн предположи, че по-голямата част от работата на асасините е да предпазват хора, един вид телохранители. Сигурно рядко ги използваха за нападателни операции.

Скръц... скръц... скръц, скръц, скръц, скръц...

Нямаше предупреждение, но Торн не бе и очаквал такова.

Всички чекмеджета на писалището започнаха да се отварят и затварят едновременно, като шумно се блъскаха обратно само за да излетят отново навън. Торн чу тихите думи на Арамис сред тряскаването на чекмеджетата.

— Не обръщай внимание — промърмори той. — То проверява нашата решимост.

— И как се справяме? — попита Торн.

— Повечето хора щяха да избягат с писъци от къщата. Няма съмнение, че то започва да се разочарова.

Торн изпръхтя и щракна предпазителя на помпата.

— Значи това плаши хората, а? — После се обърна към нищото. — Я се гръмни.

Най-горното чекмедже на бюрото полетя през стаята право към Торн. С всички неща в него то беше като тежък дървен снаряд. Не показваше никакви признаци, че ще се забави или отклони в своя

полет и Торн почти изръмжа, когато протегна ръка и го хвана. Моментално се извъртя и го разби на малки черни късове в рамката на вратата.

Вкара един 12-калибров патрон в цевта и отново се съсредоточи върху писалището. Чу трясъци и от кухнята и тръгна натам.

Артемис прошепна напрегнато:

— Близо е! Не може да прави такива неща, ако не е съвсем близо!

Торн не чу добре асасина. Беше в кухнята, където чекмеджетата се отваряха и затваряха с трясък. От подредения от Ребека бюфет се вдигнаха цяла редица готварски ножове и насочиха назъбените си остриета срещу Торн.

Той раздвижи пръсти и усети хладния въздух по изпотените си длани. Примигна и се опита да повярва на очите си. Ножовете бавно се обръщаха към него. После един по един полетяха към тялото му. Той изруга от изненада, блъсна вратата и я затвори в мига, когато ножовете започнаха да се забиват до дръжката в дъбовата ѝ облицовка. Останал без дъх, Торн рязко се обърна към асасина.

— Трябва да е наблизо, за да прави това, а?

— Да! — озъби се Артемис. — За да задвижи нещо, трябва да го вижда! Почти да го докосне! Силите му са ограничени!

Торн погледна към стъклените врати, които извеждаха на задната тераса, и забеляза нещо да се придвижва бързо към гората. Беше само едно бяло потрепване и той изобщо нямаше да го види, ако бе останало неподвижно, но то направи грешка.

Торн си спомни най-простото правило: стой неподвижен. Когато се криеш, никога не мърдай. Ако нещо може да издаде позицията ти, това е движението.

Той присви очи и се вгледа по-внимателно. Не се съмняваше, че е видял движение, колебаеше се какво се е движело.

— Хайде — каза той и тръгна към вратата. Нямаше нужда да поглежда назад, за да се увери, че асасинът е зад него. Той отвори вратата и пропускайки стъпалата, прескочи перилата и се приземи от метър и половина. Артемис направи същото малко по-встрани.

Торн приклепна и се взря внимателно в мрака.

— Видях го — прошепна той.

— Да — отговори Артемис. — Обсегът му е само десетина метра.

Стиснали здраво оръжията си, те потеглиха през полето към тъмната линия на гората.

* * *

Скрито зад тънките клони, то наблюдаваше двамата мъже от края на гората. После се обърна безшумно и навлезе по-дълбоко сред дърветата.

Не беше готово за пряк сблъсък. Още не се бе приспособило към този век и тези хора и реагираше дори по-бавно от последния път, когато го бяха събудили. А това бе много отдавна.

Да, вече беше освобождаван веднъж и почти беше успял, когато онзи проклет старец откри кой е. После се разбушува битка и старият последовател на юдейския Бог го вкара обратно в омразните вериги — единствения затвор на тази земя, който можеше да го задържи. Повече нямаше да бъде затварян. Вече бе призвал силите да обновят тази гнила плът, освен ако някой не го смаже напълно, не стрие костите му на прах и не я разпилее по вятъра.

Достатъчно голяма сила можеше да го убие. Подобно на всяка друга, и тази плът подлежеше на унищожение. Но техният страх го беше спасил.

Преди триста години, когато го освободиха за първи път, бяха усетили слабото му място и можеха да го унищожат, като го приковаха с вериги за стената. Стига да го бяха заровили достатъчно дълбоко, за да не бъде открит отново.

Не, той не беше неуязвим, както те погрешно повярваха, но бе използвал страха им, за да съхрани малкото останала кръв в този разложен саркофаг от плът и кости и да се запази жив.

Той винаги отдаваше дължимото уважение на тези, които го заслужават, и призна, че старият пуритан имаше свръхчовешка сила и смелост. Наистина, старецът притежаваше мрачната, предизвикателна смелост на „Законодателя“, който служеше на Бога на робите и ги поведе към тяхната Обетована земя.

В съзнанието му се появиха омразните образи на белобрадия Законодател и отвратителния му брат и той изръмжа, разтърсвайки глава, за да ги пропъди. Но споменът не избледня. Той още можеше да види как братът удря пустинята с тоягата си и превръща прахта в насекоми.

Чудесата на Мойсей воюваха срещу неговата черна магия, а той му отвръщаше деяние по деяние: змии, кръв и напаст от жаби. Но щом по-големият брат, Аарон, удари земята и превърна прахта в живи същества, изведнъж силите му отказаха. Той не можа да повтори това ново деяние. Силите не му бяха изневерявали никога преди.

Не... никога преди Мойсей.

Да... великият Мойсей, който побягна като престъпник и се завърна като скитащ овчар само за да замине отново с цял народ под пурпурния си плащ.

Никога не си беше представял, че някой може да е неподвластен на магията и да оцелее от яростта му, като презре неговите заклинания, фокуси и проклетия.

Преди да се появи Мойсей, той беше унищожавал всеки, който му се бе противопоставял. Изгубил им беше броя.

С мощни заклинания и проклетия опита да изтощи и него, но те нямаха никакво въздействие над пророка. Затова смени тактиката и нападна семейството му. Но и това се оказа безрезултатно и той осъзна, че Законодателя е издигнал около тях защитна преграда. Накрая опита да подбуди хората да се разбунтуват срещу своя Пророк, но магиите му предизвикаха само вяло мърморене.

Магическата му мощ се обезсили, щом се изправи лице в лице срещу Мойсей. Единствената му утеха беше, че Аменхотеп II, фараонът, който се противопостави на Законодателя, лесно се поддаваше на контрол. За негов късмет.

Ако в този черен час Аменхотеп по някакъв начин го бе подразнил, той просто щеше да убие Сина на Ра със същата лекота, с която го беше издигнал на трона. Но младият фараон беше покорен и прилежно изпълняваше заповедите му. За разлика от Рамзес, който едва-що качил се на трона, бързо се самозабрави и се наложи да бъде унищожен, преди да навърши двадесетата си година.

Докато мислеше за амбициозния, но заменим Рамзес, щракна с пръсти — той не беше загуба. Можеше да си направи фараон с

лекотата, с която превръщаше мъртвата материя в змия или изсмукваше жизнената енергия на горските обитатели само като минаваше покрай тях.

Той си спомняше хълмовете добре, защото при него всички физически сетива на човека — зрението, слухът, силата и паметта, бяха по-силни, за да може по-добре да боготвори своя бог — Сет, Върховния Бог на Мрака, Владетеля на Подземния свят. Човеците го наричаха Сатана, Белиал, Велзевул, Дявол... Толкова много имена...

Смешно му беше на какво се кланят египтяните. Той остави хората да боготворят Пта, Амон, Мут, Хор, Озирис или Тот. Те обожествяваха бика, кравата, чакала, ястреба, крокодила. Или си правеха идол от парче дърво или камък и го почитаха, макар той да не можеше да яде, да вижда, да ходи или дори да слуша.

Щеше да бъде забавно, ако не беше толкова трогателно.

Но нямаше съмнение: Богът на робите, Богът на Мойсей, бе най-могъщият от всички богове. Мойсей го доказа, когато три дни не позволи на Ра да се появи в небето и цялата страна потъна в толкова гъст мрак, че можеше да се усети физически. Въпреки това робите имаха светлина през деня и палеха свещи през нощта.

Да, тогава разбра, че Богът на Мойсей е по-силен от Сет, но няма полза от силата там, където побеждава невежеството.

Израилтяните бяха обречени, защото бяха слепи за силата, която беше на тяхно разположение. Точно както неговия собствен народ, египтяните, бяха обречени, защото не познаваха дълбоките сили на магията на Сет.

— Глупаци...

Гърленият му смях наподобяваше ръмжене.

— Бяхте обречени да бъдете победени от роби...

Нямаше нужда да се обръща, за да разбере, че мъжете не са го последвали в гората. Щеше да усети с лекота и най-внимателното преследване от хора, така както би чул носорог, втурнал се срещу него през изгорените от слънцето тръстики край Нил.

Но подчинявайки се на импулса за самосъхранение, се обърна да провери.

Нищо...

С презрителен поглед към къщата и мъжа, който още клечеше в края на полето — да, ще те запомня той се обърна към мрака, който се

бе превърнал в негов дом.

И изчезна.

* * *

Прегърнала Антъни през раменете, Ребека втрепенено гледаше сгряващия сърцето огън, който мъжете в черни одежди толкова любезно напалиха за нея и децата.

Не беше ги молила за това. Мъжът просто влезе в стаята, погледна ги, сгушени на дивана, наведе се и след минути стаята се окъпа в уютно кехлибарено сияние. Той се изправи, усмихна се кротко и каза:

— Нашият командир е с твоя съпруг. Уверявам те, че той е в безопасност.

Ребека наведе глава:

— Благодаря.

Мъжът си тръгна тихо, както беше дошъл. И тя се досети, че безшумното придвижване и постоянното усилие да не се набиваш на очи до такава степен бяха станали част от техния живот, че те го правеха дори когато не беше необходимо.

Този човек можеше да прекоси пълна с хора стая, без никой да го забележи. Останалите бяха същите. Просто идваха и си отиваха без шум и без да привличат внимание. Не я гледаха в очите, не я доближаваха, никога не се движеха бързо, не издаваха посока или намерение. Бяха безинтересни като закачалка за дрехи.

Изглеждаше лесно, но Ребека знаеше, че това е цяло изкуство. Беше виждала Торн да прави същото. Нахлупваше шапката над очите, слагаше слънчевите очила и просто... изчезваше. Внезапно ставаше толкова безинтересен и скучен, толкова безличен, че човек никога не би го погледнал втори път. Но ако пожелаеше, би могъл да поеме контрол и над най-заплетената ситуация със своя гръмлив глас и изражението „не взимам пленници“. Огънят бе започнал да я приспива, когато монсеньор Де Марко влезе тихо в стаята. Спря на прага с кръстосани на гърба ръце. Тя почувства погледа му и вдигнал очи с лека усмивка.

— Заспаха — прошепна. — Благодаря.

Монсеньорът се усмихна в отговор.

— Утре ще се чувстват още по-добре. Сигурен съм, че им осигурихме достатъчно занимания за отвличане на вниманието и няма да им остане време да се страхуват.

— Можеш ли... — Ребека направи пауза, защото не знаеше какво точно да попита — ... да ми кажеш какво става?

Свещеникът наведе глава и пристъпи по-близо до камината. После вдигна ръка и се опря на перваза.

— Госпожо Торн, честно казано, и аз не знам.

— Наричай ме Ребека.

Де Марко се усмихна и кимна отсечено.

— Ребека, не знам нищо със сигурност. Нямах да се тревожим толкова, ако знаехме защо нашият помощник-свещеник направи опит да се самоубие.

За Ребека това бе нова информация и проблясването в очите ѝ го показва.

— Да, шокиращо е — тихо продължи Де Марко. — Но ти имаш право да знаеш — за теб, за съпруга и за децата ти може би съществува заплаха. — Той вдигна очи към тавана. — Няма да ти направя услуга, ако скрия истината от теб. Ако бяхте останали в онази къща, щяхте да сте в сериозна опасност.

— Да, това и аз разбрах — отговори Ребека. — Монсеньор, забравяш, че съпругът ми беше полицаи. Свикнала съм да усещам опасността. — Тя замълча. — И страха.

Думите ѝ заинтригуваха монсеньора.

— Макар току-що да се запознах с твоя съпруг, той не ми прилича на човек, който лесно се плаши.

— За себе си не се плаши, но познава страха. — Тя замълча за момент. — Когато Антъни падна и клон прониза белия му дроб, Майкъл се изплаши, че можем да го изгубим. Закарахме го в болницата, лекарите казаха, че ще живее, но въпреки това Майкъл остана до леглото му пет дена, докато не се увери, че детето ще се оправи. — Тя въздъхна дълбоко от спомена. — Ако съпругът ми усети, че децата са в опасност... по-добре се махни от пътя му. Няма да го каже два пъти. И изобщо няма да моли... не и когато са замесени децата.

Де Марко кимна.

— Аз също имам смели мъже, които се заклеха да бранят теб и децата с цената на живота си.

Ребека погледна към вратата, през която бе изчезнал мъжът в черни одежди.

— Асасините?

Монсеньорът я гледа втренчено дълго време и накрая кимна едва забележимо.

— Така си и помислих — каза Ребека, докато се отпускаше под въздействието на топлината от огъня и успокоителното присъствие на монсеньора, който изглеждаше толкова... неофициален в тези мигове на близост. И докато се отпускаше, почувства една сълза, дошла сякаш от нищото, да се търкулва леко от окото ѝ. Тя не издаде звук и не направи движение, които да разкрият страх или болка, но монсеньорът разбра. Той заговори с глас, изпълнен със сила и увереност:

— Съпругът ти не е сам срещу това. В момента най-силният и смелият, най-умният от всички асасини е до него. А преди изгрев ще дойдат и други. Всички те са мъже с непоколебима решителност, въроръжени с умения. Едно древно зло се е събудило. — Монсеньорът се смръщи и се втренчи в пламъците. — Църквата се е сражавала с този демон и преди. Но това е последната битка, защото този път ще го премахнем напълно от лицето на земята. И капка кръв няма да остане от него. Ще го унищожим така, че дори спомен няма да остане.

Ребека избърса лявото си око с ръкава на ризата. После лекичко помилва чорлавата глава на Антъни с мокра от сълзите ръка.

— Сигурен ли си, че можете да го спрете? — попита с неравен глас.

Монсеньорът кимна мрачно.

— Ще го спрем. Битката ще е дълга и ще ни струва скъпо. Не всички от нас ще оцелеят. Но накрая то ще бъде победено, както е било побеждавано и преди.

— Откъде знаеш, че можете да го победите?

— Защото Господ, Съдник на цялата земя, няма вечно да страда от богохулството му срещу Светия Дух. — Изражението на Де Марко стана още по-мрачно. — Да... има глава, върху която трябва да падне наказанието... и час на избавлението... когато огромната му сила ще бъде недостатъчна, за да победи Божия гняв.

— Какво представлява то?

— Мерзост — отговори монсенъорът с неочаквано избликнал гняв. — Чудовищна останка от чудовищен век, същество с такава дяволска сила, че прояви неуважение дори към Мойсей, като копира чудесата на Всемогъщия. Вярно, някога е било човек, но чрез тайни, изгубени заедно с един отдавна мъртъв свят, се е превърнало в нещо много повече. Не знаем как призовава силите, които вика. Не знаем как постига тъмните си цели. Много неща не знаем. Но знаем едно — то може да бъде победено. Знаем, че мечът сече и в двете посоки и че може да изгубим мнозина от нашите храбри братя в тази битка, но накрая ще го победим.

Ребека примигна.

— Звучи... като някакъв демон.

— Някога е бил египетски магьосник — сбръчка чело Де Марко. — Но точната дума за това... това нещо е толкова ужасна, че е била изтрита от всички древни ръкописи на Египет и Израил. — Той замълча за малко. — Очевидно египтяните са се страхували от него дори повече от евреите.

Мълчание.

— Защо са се страхували от него? Не е ли бил египтянин?

Монсиньор Де Марко вдигна рамене.

— В интерес на истината не знаем със сигурност нито откъде е — дошъл, нито неговото име. Имаме подозрение... една стара църковна легенда, но няма начин човек да е сигурен. — Монсенъорът отново се загледа в пламъците и след малко се сепна.

— Извинявай, замислих се. Ще помоля майката игуменка да дойде и да се погрижи за вас. Ще се свържа и с моите хора, за да се уверя, че всичко в дома ти е наред. Утре семейството ви отново ще се събере.

— Благодаря ти — каза Ребека, усещайки как умората я обгръща. Не беше далеч от неспокойния сън. Но по-добре неспокоен, отколкото никакъв.

Майкъл не беше вярващ и макар да го беше подтиквала да се присъедини към църквата, но без да го тормози и мърмори, той просто отказа. Тя се почуди за миг дали, когато се изправи срещу истинско зло, сърцето му няма да се отвори за нещо по-голямо, но тази мисъл бързо беше засенчена от отчаяна надежда...

Надеждата, че той няма да загине в сблъсъка.

* * *

Торн бе приклеknал неподвижно в края на гората, а Артемис беше до него.

Рамо до рамо се взираха в черната полунощна тишина. Нищо не се виждаше. Не можеха да различат дори огромните стволоче на издигащите се в небето дъбове.

Торн не бързаше да се раздвижи. Предпочиташе да клечи тук, наблюдавайки, преди да излезе в непозната територия срещу враг, когото още не беше проумял. Сигурен бе, че асасинът разбираше природата на това нещо, но Артемис не беше от най-многословните. Той не отмести очи от края на гората, когато прошепна:

— Какво е това нещо?

Артемис не каза нищо.

— Стига игрички. Може ли помпата да го повали?

Шепотът на Артемис едва се долавяше:

— Не съм специалист по тези неща, но смятам, че е магьосник, оцелял през вековете чрез черна магия. Трябваше да е умрял преди векове, но знае стари тайни... тайни, изгубени за света от хиляди години. Неговият вид вече не съществува. — Настъпи малка пауза. — Сега сме само ние и той.

Асасинът хвърли едно око на пушката помпа на Торн.

— Не мога да кажа дали нашите оръжия ще го спрат. Когато е изморен, е по-уязвим. Но първо трябва да изтощим магията му. Торн, магията е действителна сила и ние не знаем нейните граници. Съществува и „лечебна магия“. С нея той може да ускори своето оздравяване, за да се спаси. Но все пак има някаква граница.

— Магьосник — промърмори Торн, докато се взираше в мрака с присвити очи. Той хвърли поглед към Артемис.

— Колко патрона имаш?

— Колкото мога да нося.

— Добре — отговори Торн, — но достатъчни ли са да убият онова нещо?

Вдигане на рамене.

Торн се намръщи.

— Бих почакал още, но така или иначе трябва да го направим. Да тръгнем след него и да си опитаме късмета.

Той се изправи.

Артемис го хвана за рамото.

— Нямаме светлина! — Той посочи към дърветата с глока. — Това е неговият свят! Там може да се случи всичко! Той манипулира материята! Видя го със собствените си очи!

— Имаш ли по-добър план? — изсъска Торн.

Асасинът се огледа. Наоколо нямаше нищо, освен клони и мъртви листа.

— Имаме малко предимство, но мисля да почакаме до сутринта. Може би силите му не са толкова големи на светло. Тогава ще...

Фаровете осветиха оградата и двамата се извърнаха едновременно.

Алеята за коли се спускаше надолу по хълма и представляваше дълга асфалтова лента, която завършваше в кръгъл павиран паркинг точно пред къщата. На Торн му трябваше секунда да разпознае марката на колата по фаровете. После зърна сребърната звезда на шофьорската врата.

— Това е Кейхил — промърмори той и погледна към гората. — По-добре да влезем вътре, защото ако не ни открие, ще почне да търси наоколо. Не искам нещата да излизат от контрол.

Артемис нямаше възражения и тръгна след Торн. Внимателно се промъкнаха до задния вход на къщата. Вече бяха вътре и Торн точно издърпа четирите ножа от вратата и ги хвърли на кухненския плот, когато нетърпеливото чукане на Кейхил заеча из къщата.

Един бърз поглед потвърди, че Артемис вече бе седнал в далечния ъгъл като стар приятел, който се е отбил на гости. Торн облегна помпата на стената и тръгна към предната врата, защото Кейхил вече почти блъскаше по нея.

— Добър вечер, Кейхил — каза Торн и забеляза високия мъж с вид на политик до него. Човекът се поклонил със старомодна любезност, стиснал меката си шапка в ръка.

Торн му отговори с кимване.

— Приятно ми е.

После се обърна и влезе вътре. Кейхил не се нуждаеше от покана. Влязоха. Шерифът затвори вратата и не само я заключи, но си

направи труда да пусне резето и да сложи веригата.

Влязоха заедно във всекидневната. Когато Торн се обърна, видя неподвижния Кейхил, втренчен в Артемис, който му кимна сдържано.

— Ха — изсумтя Кейхил, — тук става все по-весело. Кого още чакаме? Папата?

Лицето на Торн остана безизразно.

— Какво искаш, шерифе?

Кейхил оглеждаше разбитото чекмедже.

— Какво му се е случило на това?

— Заяде.

— Хъм — беше коментарът на Кейхил, който тръгна към възрастния мъж. — Показвах на професор Адлър областта, малко нещо като връзки с обществеността. Случайно му споменах какво, си открил в мазето си и той пожела да го види. Занимава се с археология, легенди и такива работи. Разбира се, ако нямаш нищо против.

Торн погледна Адлър. Възрастният мъж беше олицетворение на научното търпение и любезността. Съмняваше се, че Кейхил, а в интерес на истината и всички останали, осъзнават каква информация може да им предложи професорът. Торн реши, че възрастният човек ще им бъде полезен.

— От теб зависи — повтори небрежно шерифът. — Просто помислих, че може да се почувстваш по-добре, като разбереш колко е старо това нещо.

— То изчезна.

— Да, станало и си тръгнало. — Кейхил посочи към професора. — Казах му.

Адлър не се засмя. Внезапно на Торн му се прииска да го беше направил. Без да поглежда към Кейхил и без да го е грижа какво ще си помисли той, Торн взе пушката. Артемис каза от стола:

— Аз ще остана тук.

Торн се обърна към Кейхил:

— Готов ли си?

— За какво ти е помпата?

— Заради плъховете — измърмори Торн и погледна към учения.

— Готов ли сте, професоре?

— На вашите услуги.

— Тогава да тръгваме.

Торн бутна вратата към кухнята, като много добре знаеше, че Кейхил няма да пропусне дупките от ножовете.

— Да не си тренирал? — попита той.

Следата от нож си е следа от нож, размишляваше Торн. Няма смисъл човек да я отрича или представя за нещо друго. Кейхил не е глупак.

— Бяха си тук — отговори той, докато се насочваше към вратата за мазето. — Просто си пропуснал да ги забележиш преди. Аз също. Вероятно наследство от предишните собственици.

Торн отвори вратата към мазето и се вгледа в тъмнината. Прииска му се да вкара патрон в цевта, но дисциплинирано си напомни, че там вече има един. Посочи към масата. Върху нея стояха изправени шест фенерчета. Той положи усилие да звучи спокоен, както обикновено, и каза:

— Вземете си по едно. Светлината е доста слаба.

Миг по-късно се спускаха по стълбите и Торн усещаше как с всяко стъпало въздухът става все по-студен, а тъмнината още по-непрогледна и гъста. Имаше усещането, че може да я докосне.

Потната му ръка стисна по-здраво пушката помпа.

* * *

Беше се случвало и преди.

Много, много отдавна... и преди се беше случвало.

Не, това не беше първият път, когато временно го възпираха. Преди двеста години онзи амишки^[1] старец и безстрашният авантюрист пуритан се бяха изправили срещу него, въоръжени единствено с примитивната си вяра, саби, факли и пушки.

Ако беше предвидил истинските измерения на тяхната смелост и способността им да обединят обърканите жители на града, щеше да убие първо тях двамата.

Това беше първата му грешка. Но тя се превърна в последна.

Това, че беше погребан цели три хиляди години, бе притъпило бойните му инстинкти, затова не разбра веднага каква опасност представляват. Да, беше направил класическа грешка: започна да действа, преди да е опознал своя враг — грешка, която нямаше да

повтори. Този път щеше да открие най-силните и да ги премахне първи. Едва след това щеше да подчини робите.

Кръвта на фермера му беше дала достатъчно сили да призовава малки магии. Магии, които биха изглеждали смешни срещу Мойсей. Но сега поне беше достатъчно силен, за да проучи врага си.

Вече знаеше, че трябва да ги убие, но инстинктът му подсказваше, че ще се окажат трудна плячка.

Той си напомни, че всеки човек — наистина всеки човек, може да бъде пречупен. И Артемис, и онзи, когото наричаха Торн, можеха да бъдат пречупени.

Той искаше да осъществи плана си, като избегне дългата и болезнена борба.

Опознай врага си...

Артемис беше предвидим. Той беше свещеник и воин на еврейския Господ. Другият, Торн, представляваше известна загадка. Не изглеждаше кой знае колко сериозен противник, но и пуританът авантюрист преди двеста години не приличаше на такъв. Едва когато го прониза със сребърна сабя, той осъзна опасността.

Винаги използваша сребро, а той не знаеше защо силите му не действаха срещу този проклет метал.

В това нямаше никаква логика. Той можеше да превърне парче дърво в дракон. Можеше да преобрази водата в кръв. Можеше да обърне течението на Нил, да призовава армии, зверове и демони. Но не можеше да надвие силата на среброто.

Спомни си скинията^[2] на Мойсей. Колоните от ситим^[3] бяха покрити със злато, но имаха сребърни вдлъбнатини за прътите със златните куки, които държаха булото над Светая светих и Кивота на завета.

Колоните в палатката и скинията бяха върху основи, изковани от сребро. Нито една от тях, както и носещите греди, не бяха заровени направо в пясъка. Всички бяха вкарани в здраво изработени сребърни основи, въпреки че среброто не притежаваше величието на златото.

Бяха използвали само сребро за основите и за куките с булото, което символизираше Месията. И за да бъде посланието напълно ясно, булото се спускаше до земята. По този начин показваше, че Месията е мостът между небето и земята.

Познай своя враг? Да, той познаваше своя враг. Вероятно разбираше юдейския Бог по-добре от самите юдеи и признаваше, че ЯХВЕ е по същество непобедим.

Но народът му бе уязвим, защото не следваше изцяло Неговата сила и не владееше пълното познание. Това можеше да стане, стига да го бяха търсили така, както удавникът търси сламка.

Най-голямото му предимство бе това, че те нямаха представа за своите възможности. Затова той избягваше прекия сблъсък. Нека го мислят за привидение, таласъм, гном или друг жалък образ от смешната им космология. Защото, ако им разкриеше истинската си същност, той неизбежно щеше да потвърди и съществуването на техния Бог. Затова беше по-добре да минава за продукт на тяхното суеверие и самозаблуда.

Той се засмя.

Да, ще бъде всичко друго, но не и това, което е в действителност.

Опита се да не мисли за това, че юдейският Бог би могъл да отслаби силата му. Добре помнеше как не успя да изравни резултата с Мойсей, щом Аарон удари земята с тоягата си и прахта се превърна в комари. Той се опита да повтори чудото, но юдейският Господ му отне силата.

Яхве беше противник, когото трябваше да уважава и от когото трябваше да се страхува. Възможно е да уважаваш онова, което мразиш.

По непонятни причини определени предмети, реликви и хора бяха извън: обсега на неговата сила. Те бяха някак си „оградени“ от Стареца и толкова далеч от неговото влияние, колкото бяха звездите. Срещу тях той разполагаше само с човешка сила. А срещу онзи въоръжен със стомана пуритан, майстор фехтувач на своето време, тази сила се беше оказала недостатъчна.

Може би с времето щеше да се възстанови напълно, но трите хиляди години в гроба дадоха своето отражение. Беше се впуснал глупашки напред, пиян от възторг, че е свободен, и твърде късно разбра, че е възкръснал в странна и чужда страна.

Бързо научи езика им, докато ходеше невидим сред тях — беше си детска игра. После се появи нуждата и той започна да се храни с тях, взимайки кръвта им, за да се възстанови напълно.

Не бе очаквал бунта, който предизвика, но битката започна веднага.

Старият беше повел хората от града точно както Мойсей водеше робите — неумолимо, внушително и безстрашно. После пуританът обедини сили със стареца и в неговото отслабено състояние двамата заедно му дойдоха в повече.

Но сега можеше да започне отново.

Този път нямаше да направи същите грешки. Първо щеше да ги изпита, да проучи способностите им, дълбочината на вярата им. Щеше да опознае техните оръжия. Да проучи реакциите им. Щеше да ги подложи на изпитание и да разбере кой е мъдър и кой смел. А ако някой заподозреше кой е той в действителност, щеше да умре.

Стоеше прегърбен от слабост на края на гората. Дрехите на фермера едва му ставаха, но засега бяха достатъчни.

Хвърли поглед към господарската къща, не я помнеше същата отпреди триста години. Сигурно бяха построили тази модерна сграда върху могилата, в която го бяха погребали. Спомни си къде бяха заровени последователите му...

Входът към пещерата беше по-различен от преди. Беше малък и почти скрит зад ствола на непознато дърво, израсло на склона на планината. Въпреки това той различи в нощта абсолютния мрак на тунела зад стената и разбра, че той ще го отведе при съкровищата, оръжията и неговите хора...

Силата му се завръщаше малко по малко. Чувстваше как се разширява и как скелетът се покрива с плът. Косата му беше израсла до раменете, а вдигнеше ли ръце пред лицето си, виждаше как ръцете и пръстите се изпълват със слоеве влажни мускули.

Смъртоносната диря, която беше оставил в гората, показваше откъде бе получил храната, за да изгради наново плътта си. Само да протегнеше ръка, и животът на птицата или животното ставаха негови. Можеше да прави така с всички, беше го правил през вековете. Само човекът беше неподатлив, затова трябваше да бъде убит физически... като фермера.

Да, Стареца беше създал човека различен от всички зверове на земята. Само човекът съзнаваше, че е нещо повече от плът, че живее и че ще умре. Само човекът осъзнаваше Бога.

Той застана на пет-шест метра от дървото и протегна ръце. После затвори очи и осъществи контакт с... него...

Преди да реши да премести дървото или самата планина, бе поразен от странното чудо на силата, която действаше чрез него. Никога не беше я разбирал напълно, макар тя да бе с него вече пет хиляди години.

Някога, преди хилядолетие, беше видял лицето си. Но разбра, че то е само маска. Затова се вгледа по-надълбоко и откри у себе си друго лице.

Така беше от столетия. Годишите щяха да минават и най-накрая той щеше да зърне истинската си същност. Но с времето щеше да почувства, че лицето, което е видял, не е неговото истинско аз. И щеше да погледне по-дълбоко само за да започне цикъла отново... лице върху лице, маска върху маска. След толкова години най-после осъзна, че то никога няма да му позволи да разбере своята истинска същност.

Да... по някаква причина то беше решено да крие истинското му лице от него. Той не спори, не се оплака. То щеше да му дава сили, единствено ако му се подчинява. Той беше слугата, а то господарят.

Когато повтори чудесата на Мойсей, юдеите бяха потресени. На него му беше дадена сила, равна на тази на Законодателя, деяние по деяние, но накрая техният Бог просто го спря. Тогава, победен, той избра тактичeskото отстъпление, вместо да води обречена битка.

Но даде следната клетва: щом не може да победи проклетия слуга на юдейския Бог в открита битка, ще му отнеме народа, който Мойсей бе дошъл да спаси.

Той не можеше да повтори изумителните чудеса на Законодателя, но успя да спечели по-малки победи в пустинята. Малко по малко, със страх и объркване, бе изтощил Израил така, че нито един мъж или жена от това поколение не видя Обетованата земя, с изключение на Осия и Халев.

Те, като Мойсей, бяха непобедими, защото страхът им бе надвит от тяхната вяра. Вместо да се страхува, Мойсей се уповаваше на своята вяра. Отказваше се от страховете си, от хората, богатството, властта, от ужасяващите отговорности и се оставяше на Бог да го спаси. Господ никога не го подведе.

Магьосникът си напомняше, че страхът дава много добри резултати в съчетание с объркването. В собствената им Книга пишеше,

че „ще разберат само част“ и никога цялото. Но той ги порази с деяние, което ограниченото им познание не можеше да си обясни, и те скоро забравиха всичко научено за доброто и злото в света.

Бяха уплашени и объркани, той ги беше докарал дотам. Вече можеше да започне да смесва страх, ярост и горчивина в съзнанията им.

Всичко, което се искаше от него, бе просто, да показва сила. А те не можеха да я разберат. Тя не се вписваше в техните догми, баналности, красноречиви молитви, в думите на пророците им.

Докато се страхуваха, понеже не разбираха тайните на този свят, той щеше да властва над тях.

Мислите му се върнаха към предстоящата работа. С всеки миг ставаше все по-силен и осъзнаваше надигания се у него дух, който идваше от дълбините, където пространството и мракът не съществуват. Но той знаеше, че това е само още една маска. Нямаше нужда да разбира всичко, а и не искаше. Това беше неговата сила и не го беше грижа откъде идва, дали е нещо живо, или е просто изначална сила, която той се беше научил да впряга.

Дървото бързо започна да се накланя и нощта се изпълни със сухото пукане на изтръгващи се от земята корени. После то бавно рухна настрани с оглушителен тътен.

Той не изпита самодоволство и не се учуди, че си е върнал силата. Защото макар и затворен от векове, не си бе позволил да се отпусне.

Бе упражнявал способността си да се свързва със съзнанията на смъртните и причини смъртта на двете семейства, които неволно се бяха настанили над гроба му. При всяка смърт, независимо дали беше убийство или самоубийство, той поглъщаше част от енергията на хората — техните омрази, страхове, любови и желания.

Това беше достатъчно, за да поддържа остатъка от живот в неговите чезнещи форми.

Това, което беше направил, бе изключително постижение, той самият не бе и помислял, че ще изкара толкова време. Затова се подготви за онова, което можеше да намери в пещерата. Може би останалите не бяха имали такъв успех.

Това нямаше особено значение. Той беше създал своите последователи и ако те бяха загинали, щеше да си създаде нови.

Щеше да управлява невидим, както винаги. В Хетек, цивилизацията, която обитаваше пустинята преди възхода на Египет от морските племена на севера, народът боготвореше лъва, изобразен в първоначалната форма на сфинкса. Не минаха и хиляда години, и глупавият Рамзес настоя на мястото на лъвската муцуна да се изсече неговото младо лице, за да станел паметникът „египетски“!

Разбира се, хората започнаха да боготворят Рамзес. Но властта зад трона беше Ианий, винаги е било така. Фараоните, които забравяха, че той е над тях, не живееха достатъчно дълго, за да съжалят за своята наглост.

Плановите му се объркаха чак когато онзи, когото наричаха Александър Велики, нахлу в страната, без да срещне никаква съпротива от надебелялата и щастлива египетска армия. Той можеше да контролира фараона и народа, но не и такъв блестящ и решителен завоевател начело на милион войници.

Дааа, помнеше чашата червено вино, която му предложи красивият Александър като обещание за договор. А той отпи от нея с желание, радостен, че малкото оцелели от глупавите авантюри на Рамзес II срещу войнолюбивите хети няма да бъдат избити.

После не помнеше нищо.

В своята мъдрост, възпитана у него от Аристотел, Александър беше разбрал кой е истинската власт зад трона и умно заложи капана. Заклучиха китките му със сребърни белезници, върху които бе издълбано името на юдейския Бог, не можеше да се съпротивлява, защото беше в безсъзнание.

Беше безпомощен, защото силата го напусна в името на Бога на Авраам, Исак и Мойсей. Качиха го на борда на плавателен съд и поеха към края на света. Но не стигнаха до него, а се блъснаха в този континент.

Обезумял от треска и глад, готовият на самоубийство екипаж го — отнесе навътре в страната, зарови го в погребалната могила на тези непознати диваци и така... беше забравен.

Нямаше никакъв спомен от следващите 2500 години.

Спомни си поражението, което последва след първото му възкресение, и си напомни този път пръв да нанесе удар. Да удари, преди да са успели да се подготвят.

Трябваше да ги победи, преди да са разбрали достатъчно, за да повикат онези мъже, които го бяха победили по-рано. Той усещаше, че двамата в къщата притежават нещо от пуритана и че са яростни и безстрашни воители. Но живата плът нямаше да бъде достатъчна. Имаха нужда и от служител на живия Бог, Господа на Мойсей, Бога на Израил.

Нагазил до глезените във водата и облян от лунната светлина пред входа на пещерата, той се огледа сред вековни корени, дебели колкото ръцете му, и различи пет саркофага, полузаровени в калната пръст. Той кимна бавно и доволно. Можеше отново да започне...

Съсредоточи се и тържествено протегна ръце.

Печатите на саркофазите се строшиха и паднаха.

Той се изсмя.

— Събудете се, деца мои. Имаме свят да управляваме...

[1] Амиши — по името на основателя на християнската анабаптистка секта в САЩ Якоб Аман. Амишите са от швейцарско-немски произход, говорят диалект, известен като „пенсилвански немски“, и избягват достиженията на модерната цивилизация, като тока и автомобилите. — Б.пр. ↑

[2] Преносим юдейски храм. — Б.пр. ↑

[3] Вид дърво (вероятно черна акация), което почти не гние и от което Мойсей изработва Кивота на завета и скинията. — Б.пр. ↑

11.

Спускането в „подземието“, както Торн вече наричаше мазето, мина без произшествия и след няколко мига те бяха пред наново иззиданата стена.

Кейхил бе изненадан:

— Не си си губил времето, а?

Торн вдигна рамене и грабна кирката.

— Дръпнете се — промърмори и е три удара изкърти достатъчно голям отвор, през който да се промъкнат и да влязат в гробницата.

Професорът се наведе, бавно и много внимателно мина през отвора, светейки си с фенерчето. Отне му само миг, за да открие мястото, където беше лежал скелетът.

— Да — промълви той, докато внимателно разглеждаше клиновете, забити здраво в стената. — Естествена пещера, проядена във варовика от киселинните газове. Есекс Каунти не е далеч от голяма пукнатина в земната кора.

— Значи не е изкопана нарочно? — изсумтя Кейхил.

— Само са я разширили.

Професорът насочи светлината на фенерчето към стените и Торн за пръв път забеляза успоредните следи от кирките. Мина известно време. Торн нямаше нищо против да остави човек, който имаше някакви познания по въпроса, да огледа на спокойствие мястото.

Професор Адлър плъзна ръка по стената и спря. Не погледна Торн, когато попита:

— Само един скелет ли намерихте?

Торн примигна от изненада:

— Да. Защо?

Адлър започна да претърсва по-старателно. Той обиколи ъглите на помещението, като клякаше във всеки от тях, бръсвайки с ръка пръстта. Продължи да опипва стените и Торн започна да се досеща за причината. Старият учен се опитваше да открие други клинове и кости, някакъв знак, че скелетът не е бил сам.

Преди Торн да успее да каже нещо, професорът попита:

— Намерихте ли нещо друго?

— Не — с неудобство отговори Торн. — Само един скелет и вериги. Нищо друго.

Професор Адлър се изправи и излезе от гроба в мазето.

— Проверихте ли другите стени?

— Какво търсим? — попита Торн.

— Ако не греша — небрежно отговори Адлър, — тук трябва да има още.

Кейхил зина.

— Шегуваш се.

— Пет, за да бъдем точни — професорът заглежда другите стени. — Но май няма да ги намерим тук. Може би са някъде из околните хълмове.

— Защо трябва да има и други? — попита Торн. — Тези хора не са умрели от естествена смърт.

— Вероятно сте се досетили — каза възрастният човек, — че той не е бил мъртъв, когато са го погребали. Ще има и други. — Той сложи ръка под брадичката и се вторачи в стените. — Казвате, че скелетът просто е изчезнал, докато вие сте чакали заместник-шерифа?

Торн кимна.

— Да.

Професорът също кимна, сякаш беше очаквал това. Торн погледна към Кейхил, който отвърна на погледа му с отворена уста. И двамата не харесаха деловия начин, по който професорът прие идеята за скелета, крачещ по белия свят на собствен ход.

Торн опря приклада на пушката на хълбока си и се втренчи в професора.

— Защо са го погребали така? Вероятно имате някаква идея. Нали сте видели толкова много.

— Невъзможно е да се каже, докато не видя белезниците, господин Торн. Но ще рискувам с едно предположение въз основа на част от надписа върху парчето от веригата.

— Давайте.

— Да се качим горе. Там ще се чувстваме по-удобно.

Възрастният мъж тръгна напред.

— По-удобно за какво? — изръмжа Кейхил.

Адлър се спря на стълбите.
— За невероятното.

* * *

Ребека се събуди и видя цяла тълпа свещеници в черни раса и с мрачни изражения в стаята. Очевидно не очакваха да попаднат на нея, защото спряха на мига и се обърнаха, за да се оттеглят безшумно. Докато отгръщаше завивката, тя се провикна:

— Почакайте.

Те спряха като един и се вторачиха в нея.

— Да не сте дошли заради онова, което намериха в моята къща?
— попита тя.

Най-възрастният погледна останалите и измърмори нещо на латински. Те се изнизаха безшумно. Но един остана и се приближи към Ребека с протегнати ръце. Здрависа се любезно с нея и тя с учудване усети колко топла и утешителна беше дланта му въпреки хапещия студ навън.

— Мисис Торн? — усмихна се той.

— Да?

— Добър вечер. Аз съм отец Тревър.

В този миг в стаята влезе монсеньор Де Марко. Ребека направи крачка назад, отец Тревър коленичи, а монсеньорът учтиво протегна ръка.

— Ваше Превъзходителство — каза отец Тревър и целуна пръстена.

— Изправи се, стари приятелю — каза монсеньорът й постави ръка върху рамото на свещеника. — Радвам се да те видя отново. Съжалявам единствено, че този трагичен повод е причина за нашата среща.

— Това няма значение, монсеньор. Случайно се срещнах с мисис Торн, но вече вярвам, че каузата е справедлива и твоята загриженост е оправдана. Има ли някакви новини?

— Няма да научим нищо чак до сутринта. Поне така мисля. — Монсеньорът хвърли поглед към широкия портал. — С колко души пристигна?

— Седмина сме — отец Тревър отново се поклони на Ребека, но тя не разбра защо, докато той не заговори.

— С ваше позволение, госпожо, трябва да се присъединя към приятелите си. Пътуването ни беше дълго, а вече не сме така свежи, както преди четиридесет години.

Смехът му беше искрен и разоръжаващ.

На Ребека ѝ бе трудно да повярва, че това е страшният екзорцист, за когото монсеньорът спомена по-рано. Той приличаше просто на възрастен мъж, който търпеливо доживява дните си като свещеник в някоя тиха католическа енория, безобиден и незначителен.

— Заповядайте — обади се Де Марко, — има топла храна и стаите ви очакват. Ордена пази района.

Отец Тревър поклати глава с вродена любезност:

— Създание от този вид може да бъде накарано да се покаже само чрез молитви и постене, монсеньор. Няма да ядем, нито ще спим, а ще се молим до сутринта, когато ще преценим нашия враг.

— Не съобразих — извини се монсеньор. — Ще те заведа при братята.

— Благодаря. — Отец Тревър се обърна за последен път към Ребека. Той внимателно стисна ръката ѝ, докато отново свеждаше глава.

— Мисис Торн, знайте, че вие и децата сте в пълна безопасност тук. Нищо не може да ви се случи.

Ребека се взря в най-милите светлосини очи, които някога беше виждала.

— А моят съпруг?

Отец Тревър явно споделяше тревогата ѝ.

— Нашият най-смел воин е с него.

С кратко помахване старият свещеник се обърна и изчезна във вътрешността на къщата. Ребека остана сама с монсеньора, който я гледеше съчувствено.

— Не си мисли, че на въпросите, които могат да възникнат у теб, няма отговори — каза той благо. — Бог знае всички отговори. Ние получаваме частици от тях и се опитваме да се справим колкото може по-добре с тези оскъдни познания.

Ребека погледна към пустата врата.

— Той... прилича просто... на един стар свещеник.

Монсеньорът се засмя тихо.

— Сигурен съм, че и Мойсей е приличал на прост овчар.

* * *

Торн не си направи труда да помисли защо трима тежковъоръжени бойци, готови за битка с непознатото „нещо“, слушат толкова внимателно съветите на човек, който със сигурност не бе похващал оръжие през целия си живот.

Предусещайки тяхното нетърпение, професор Адлър зае място в средата на помещението. Кейхил и Торн не оставиха пушките помпи, но Артемис държеше оръжията си скрити. Това нямаше значение. Торн знаеше, че асасинът може да ги извади за десета от секундата и да започне да стреля във всички посоки.

— Няма да бъда многословен — започна професорът. — Аз съм най-вече антрополог. Занимавам се с онова, което е останало от праисторическите общества, главно в Средиземноморието около 2000 г. пр.Хр. — По навик закри из помещението. — За щастие езикът, който разпознах по брънката от веригата, е архаичен иврит и можах донякъде да го разшифровам.

— Донякъде? — повтори Кейхил. — Донякъде не ни върши работа!

— Кейхил, моля те — намеси се Торн.

Професорът вдигна ръка.

— Няма да мога да ви дам окончателен отговор, но ще ви кажа това, в което съм сигурен. — Той прочисти гърлото си. — Според обичая по онова време надписът на веригата трябва да бъде един и същ на всяка брънка. Написаното на белезниците е било ключ към... силата, която се предполага, че има това същество.

— Добре — обади се Торн и направи крачка напред. — Какво пише там?

Настъпи малка пауза.

— На брънката пише: „За да се окове змията на...“, но останалото липсва. Имаше и четири букви: Я-Х-В-Е. Има и нещо, което прилича на името „Ианий“. За съжаление останалите брънки и белезниците ги няма. Ако наистина сте ги дали на отец Кевънау и

моите подозрения излязат верни, всичко вече е скрито от Светата канцелария в Рим.

— Способни са да го направят — подхвърли Кейхил.

— Нямаме нужда от веригите, за да сме наясно за какво става въпрос, защото Рим вече изпрати цяла армия в нашия град. — Торн се приближи към Кейхил. — Утре градът ще гъмжи от свещеници и екзорцисти, а това... нещо още не е направило нищо.

— Така ли? — Кейхил хвърли поглед към кухненската врата.

Торн се намръщи на шерифа и се обърна към Артемис.

— Кажи нещо.

— Не му е тук мястото.

— Хайде, хайде — изръмжа Кейхил.

Артемис въздъхна.

— Има много по-вещи в тази област от мен. Те ще бъдат тук утре, ако вече не са пристигнали.

— Каква е ползата от теб, ако не ни помогнеш да разберем това?

Като голям черен прилеп, който изскача от най-тъмния ъгъл на пещерата, Артемис се изправи с едно-единствено плавно движение. Под дългата до глезените кожена дреха носеше броня, в която криеше няколко глока, пълнители и скъсен автомат МП-5^[1]. Скрит от дългото палто, под мишницата му висеше един танто^[2], дълъг трийсет сантиметра, който приличаше повече на катана^[3].

Той кимна.

— Сигурен съм, че мога да бъда от полза.

Кейхил неволно отстъпи назад, но Торн и не очакваше друго, така че просто избърса потта от челото си. Въпреки адския студ в мазето и смразяващия вятър, който проникваше през стените, той се потеше обилно.

За обща изненада професорът изобщо не реагира и продължи да говори:

— Какво знаем? Първо, основното: знаем, че става дума за скелет, окован в сребърни вериги, на които има надпис на древен иврит. После скелетът тайнствено изчезва. Знаем, че Ианий е магьосникът, който се противопоставя на Мойсей в седма и осма глава на Изход. Вероятно това са останките на същия Ианий. Но как е стигнал до този континент, е въпрос, напълно открит за догадки. Аз самият нямам теория.

Торн имаше лошо предчувствие.

— Какво знаете за този Ианий?

— Ако си спомням правилно, Ианий е бил единственият оцелял член на високоорганизирана раса, обитавала Северна Африка три хиляди години преди възхода на Египет. Предполага се, че е архитектът на сфинкса, изпреварил пирамидите в Гиза с три хилядолетия, независимо от твърденията на египетското правителство. Смятаме, че управлението на Ианий се е опирало на няколко мъдреци. Управлявал е по същия начин както по-късните египетски фараони. С тази разлика, че праисторическият Египет на Ианий, ако предпочитаме да го наречем така, бил управляван от Съвет на шестимата.

Торн направи физиономия.

— Защо шестима?

— За това има множество предположения. Седем и три са числа, свързани с юдейския Бог. Според юдейската митология седем е свършеното число. А шест е най-тясно свързвано с демоничните духове. В Библията те се споменават като главни сили, светоуправители. И накрая идва самият Сатана.

— В това няма никакъв смисъл — промърмори Кейхил.

— Напротив — обърна се към него професорът, — има. Шест е само с едно по-малко от седем. Според теорията на нумерологията и някои митологии Сатаната е само една стъпка по-ниско от Бог, както човекът е една стъпка по-ниско от ангелите. Нумерологията е намерила място в митологията на много нации и заслужава научно внимание. В този необикновен случай тя може да ни разкрие намеренията на възможния враг.

Торн го прекъсна:

— Професоре, ще бъда откровен. Не вярвам на нищо от това, което говорите.

— Не е нужно човек да вярва в митологиите на другите — отговори Адлър, без да се смути, — но понякога е полезно да разбереш в какво вярва другият, особено ако ти е враг. Дори апостол Павел е познавал многобройните богове на Акропола, когато възвестил новия юдейски Бог, наречен Иисус от Назарет.

Никой нямаше желание да каже нещо по този въпрос. Професорът почака малко, загледан в Артемис и Торн. Тонът му стана по-сдържан:

— Вие двамата явно сте решили да останете тук, в сградата, в случай че той се върне?

Торн кимна леко. Артемис не каза нищо, просто не виждаше нужда.

— Да — промърмори професорът и се съсредоточи върху търпеливия асасин. — Кажете на вашите началници, че и други могат да ви подкрепят срещу това създание. Може да имате нужда и от нашата помощ, за да победите. Защото, ако не бъркам, този магьосник няма да тръгне срещу нас сам.

— Откъде знаеш това? — изръмжа Кейхил.

— Според всичко, което знаем за това древно общество, ако можем да го наречем така, то е било управлявано от Съвета на шестимата. А щом обществото е пропъдило този магьосник чак на нашия континент, логиката подсказва, че е постъпило така и с останалите. Това е бил единственият начин да се освободи веднъж завинаги от тях.

— Защо? — попита Кейхил.

— Защото, ако се отърват само от единия, останалите ще го спасят. Който е направил това, никак не е бил глупав. Успял е да предвиди всяка случайност. — Професорът се замисли. — Да. Убеден съм. Той не е сам. Тук има и други и той ще събуди и тях. — Внезапно професорът стана нетърпелив и строг. — Независимо дали вярвате или не, Вселената съдържа тайни, които не знаем и никога няма да узнаем. И дори да сте убедени, че магията е само пушек, огледала, илюзии, номера и скрити врати и пружини, тя е действителна сила. Сила, с която трябва да се съобразяваме. Не познаваме възможностите на истинското магьосничество. Те лежат отвъд познанието, отвъд науката. Ако сте умни, оттук насетне ще действате особено внимателно.

Смръщеният поглед на Кейхил можеше да разтопи ледник.

С по-тих глас професорът завърши:

— Не знаем докъде се простират неговите сили, така че ще трябва да ги откриваме малко по малко. Което може да се окаже... скъпо.

Поведението на Артемис се промени и той загледа продължително професора. После бавно пристъпи напред.

— Утре вече няма да сме сами.

Тези думи накараха Кейхил да заговори:

— Надявам се, момчета, които и да сте... да имате някакъв опит в това. Имам екип от млади заместници, на които им е трудно и адрес да намерят. Само половината от тях имат опит на стрелбището, и то малък.

— Шегуваш ли се? — възкликна Торн.

— Ей — стрелна го с поглед Кейхил, — аз съм сам. Нужно е време, за да обучиш тия деца.

— А какво стана с по-възрастните?

Кейхил вдигна рамене.

— Съгласиха се да се пенсионират по-рано, Торн. Финансов въпрос. Спестява на бюджета четиридесет процента.

— С мен има и други — безстрастно обяви Артемис. Ние сме опитни... в случай че има нужда от нас.

— Ще има — обади се Торн.

Професорът сложи точка на срещата, като стана и взе палтото си.

— Добре, чака ме много работа. — Той погледна за последен път към Торн и Артемис. — Съветвам ви да не спите. Но ако се наложи, единият трябва винаги да е буден.

— Защо това нещо ми има зъб? — попита Торн с искрено любопитство. Не можеше да си представи защо то ще се връща тук заради него.

— Най-силното оръжие на това същество е анонимността — отговори професор Адлър с равен глас. — Не иска човечеството да повярва, че то наистина съществува. Исква да вярваме в духове, таласъми, гномове, върколаци, вампири, призраци, електромагнитни изправвания и незначителната психическа енергия на останалата без тяло душа. Не желае човечеството да повярва в него — демона, който може да обладае жив човек с такава сила, че да преобразува плътта, да премества предмети, да командва съзнания и нации и да управлява света чрез душите на своите слуги.

Никой не проговори.

— Коронният номер на Сатаната, господа, е да убеди света, че не съществува. И естествено няма никакво намерение да съсипе шест хиляди годишна внимателна стратегия. Така че единственият сигурен начин да скрие тайната си, е да ни накара да замълчим, като ни убие.

Професорът ги огледа.

— Приятели, убийствата едва започват.

* * *

Нощта се оказа крайно отегчителна, Торн обикаляше къщата от край до край.

За разлика от него Артемис не мръдна от мястото си в ъгъла. Не провери оръжието си, не се свърза със своите хора, нито се обади в дома на монсеньора, за да научи какво става.

Торн знаеше, че ако нещо с Ребека, децата или с другите асасини се обърка, той и Артемис нямаше да бъдат предупредени, за да не отвличат вниманието си. Срещу това създание вече бе изправена цяла армия. Кевънау сигурно беше оставил някакво писмо с достатъчно информация, за да предизвика бързата и решителна реакция на Църквата.

Макар вярата му в Бог да беше половинчата, Торн не можеше да не признае яростната целеустременост, която движеше някои от хората около него.

Бе свикнал с тази целеустременост у Ребека. И Малъри, на осем години, беше изненадващо посветена на Бога. Но никога не бе попадал сред толкова много интелигентни, изключително способни хора, споделящи пълна отдаденост на нещо, за чието съществуване нямаха нито едно доказателство.

Той се загледа през прозореца.

Далечната линия на дърветата изглеждаше различна в оранжевото сияние на ранната утрин. Лъскав лед обвиваше заскрежените клони, всичко бе неподвижно и тихо, сякаш мразовитият дъх бе убил целия живот в гората. Торн забеляза и нещо друго... много странно.

— Чуваш ли нещо? — попита той Артемис, без да отмества очи от гората.

Свещеникът воин, който никога не изглеждаше уморен, сънлив или загрижен, се вторачи в него.

— Какво?

— Попитах, чуваш ли нещо?

Артемис се заслуша за миг с наклонена глава.

— Не. Защо?

— Нито пък аз. Нищичко. — Торн тръгна към прозореца. — Няма птици, няма щурци, нищо. — Той замълча. — Забелязах го още снощи, но не обърнах внимание. Бях прекалено разтревожен.

Той отвори вратата, знаеше, че Артемис е станал и е извадил глока изпод палтото.

Въпросите бяха излишни.

Торн излезе на верандата, насочил помпата напред. Очите му пробягаха по линията на дърветата и той стигна до две заключения, смразяващи като вятъра, който ги връхлетя. Първо, никакъв звук не подсказваше присъствието на нещо неестествено. Второ, то се криеше.

Артемис застана до него и Торн забеляза, че е сбъркал. Асасинът бе извадил два пистолета. Във всяка ръка държеше по един „Глок“, а черните му очи претърсваха блестящата в бяло линия на дърветата. Гласът му беше тих:

— Нищо не виждам.

— Тук е — каза Торн и се смръщи. — Върнал се е.

Стояха в мълчание и Торн знаеше, че и Артемис подобно на него анализира различни тактики. Имаше дузина възможности, но първата бе да се обадят в дома на свещеника и да проверят как са Ребека и децата. Чак след това Торн щеше да е способен да се съсредоточи изцяло върху това, което предчувстваше, че ще се случи. Не искаше да се тревожи за семейството си, докато се бореше с него.

— Провери децата — каза той на Артемис.

За част от секундата Артемис прибра единия „Глок“ и в ръката му се появи мобилен телефон. Натисна един бутон и секунда по-късно попита:

— Положението?

Послуша петнадесетина секунди и нареди:

— Добре, продължавайте да охранявате госпожа Торн и децата.

— Пауза. — Разбирам. Тогава трябва да се справим с дванадесет. Остави шестима в дома на монсеньора. Прати останалите с отец Тревър. — Пауза. — Да, могат да дойдат. Ще ги чакаме.

В мига, когато затвори, Торн извика силно:

— О, не...

Артемис се обърна.

Изад дърветата се бе появила фигура в алена роба и стоеше на края на гората. Той беше висок над два метра и имаше масивното

телосложение на защитник ръгбист. Раменете му бяха широки, а край лицето с орлов нос се спускаше дълга, съвсем бяла коса.

Той излезе напред с усмивка и започна да приближава с големи, отмерени крачки, олицетворение на властна воля и изобилни сили. Лицето му говореше за многостранни познания, съчетани с крайна самоувереност. Торн дори съзря весела искрица в очите, които отдалеч му се сториха леденосини. Не се задълбочи върху осенилата го мисъл, че вчера то изобщо нямаше очи.

Артемис бързо прибра мобилния телефон и сграбчи втория „Глок“, когато Торн обърна глава и отново възкликна:

— О! Гледай!

Две фигури в сиви роби, стиснали дълги ножове със странна извита форма, стояха сред дърветата. Торн различи някакви гравюри по остриетата.

След като вече знаеше какво има отдясно, асасинът беше подготвен, когато погледна наляво:

— Аха. Още двама вляво. Вероятно и другата двойка се крие наблизо.

— Ако професорът е прав, значи се крие само един. Те трябва да са само шест, нали така?

— Да.

Торн вдигна пушката помпа, без да се прицелва, и я стисна поздравно, докато и двамата наблюдаваха командващия този легион. Ако свещениците, монсенъорът и професорът бяха прави, скелетът в мазето се беше превърнал в онзи с алената роба.

Усмихнат, той продължаваше да крачи напред.

Торн отстъпи към вратата, а Артемис вървеше до него. С бърз поглед Торн се увери, че и другите напредват.

— Е — измърмори Артемис, — вече вярваш ли, че е жив?

Торн погледна леденосините очи на магьосника.

— Щом живее... значи може и да умре.

[1] „Хеклер & Кох МП–5“ е автомат, разработен от фирмата през 60-те години и приет на въоръжение от полицията и граничните части на ФРГ. — Б.пр. ↑

[2] Къс японски меч с дължина между 15 и 30 см. Използван главно за мушкане. — Б.пр. ↑

[3] Извит едноостър японски меч, традиционното оръжие на самурая. — Б.пр. ↑

12.

Торн провери дали резето е спуснато и се извъртя към Артемис, който точно излизаше от кухнята, след като се бе уверил, че прозорците са обезопасени.

— Как атакуват тия?

Асасинът прибра глока в кобура и измъкна изпод палтото автомат МП–5. Тежката артилерия. От удобната си позиция видяха през двойната врата магьосника почти до задния двор.

— Вече прекоси полето — прошепна Торн. Той се обърна и огледа стените. — И останалите сигурно са отвън.

— Предполагам, че всяка атака ще бъде различна — провикна се асасинът в отговор.

— Могат ли да минават през стени?

— Не знам!

— Могат ли да стават невидими?

— Не знам!

— Не знаеш?!

Очите на Артемис се стрелкаха от врата на врата.

— Не знам какво могат да правят! Тези типове са били мъртви три хиляди години! Как мога да знам на какво са способни?

На втория етаж се строши прозорец и Торн насочи помпата срещу площадката още преди шумът от падащите стъкла да замре. С Артемис отстъпиха гръб до гръб в средата на всекидневната. Торн съсредоточи вниманието си върху предната врата и площадката на първия етаж. Артемис насочи автомата към верандата.

— Как убихте другия? — попита Торн, като му се прииска миналата вечер да беше настоял за повече информация.

— Нали ти казах!

— Каза ми единствено, че сте го убили.

— Стрелях по него, докато не рухна, после му отрязвах главата и я изгорих!

Образ, подобен на сива вихрушка, профуча през площадката на първия етаж, Торн се прицели и стреля от хълбок. Но още преди да дръпне спусъка, знаеше, че ще пропусне. Закъсня, онова се движеше прекалено бързо.

То вече беше извън полезрението му, когато се готвеше да стреля втори път, затова в последната частица от секундата се извърна и улучи стената. Все пак се надяваше рикошетът да го е уцелил. Стъклената врата беше издухана през парапета.

— Какво използват? — провикна се Торн.

— Какво?

— Оръжия! Как убиват? С ножове или с нещо друго?

Почувства, че Артемис променя прицела си. Беше се съсредоточил върху кухненската врата.

— Опитват се да те хванат, за да те убият ритуално. Абсорбират човешката енергия. Мисля, че това поддържа живота им. Поне такава е теорията.

Той наблюдаваше внимателно двойните врата. Не бе успял да различи ясен образ, но знаеше какво е видял. Беше един от двамата, които приближиха отдясно. Торн безуспешно се опита да не обръща внимание на вратна. Пушката помпа я беше унищожила. Сега нямаше нищо, което поне малко да забави влизането им.

По неясна причина облечените в сиво не тревожеха особено Торн. Той чувстваше, че те не са толкова смъртоносни, колкото онзи в алената роба. Не се запита защо. Сега се доверяваше на инстинктите си повече от всякога.

Запита се дали главният магьосник не иска да провери колко добре действа екипът му, преди сам да се намеси. Може би целта му беше да види как са се съхранили след дългото заточение.

Торн се намръщи. Щом всичко свършеше, щеше да се погрижи от тях да не оцелее и частица. Не смяташе това за прекалено.

— Тук.

Торн се извъртя като светкавица и стреля, съзнавайки, че Артемис също е чул гласа и стреля с него. Едновременните изстрели от пушката и МП-5 издухаха гардероба и огледалото, в което за един безумен миг Торн съзря отражението на фигура в сива роба. Той изстреля още един патрон, когато отново се чу:

— Тук.

Образ!

Торн схващаше бързо, затова не стреля по видението, а се извъртя в противоположната посока, търсейки в какво да се прицели...

Нищо...

Не видя нищо.

Той скръцна със зъби:

— Могат да проектират образа си!

— Може би само в огледало!

— Край.

С тази дума той небрежно се прицели в последното здраво огледало и дръпна спусъка. Изстрелът го отнесе заедно с рамката и част от шпакловката, изстрелвайки на талози облак бял прах към тавана. Трясъкът от изстрела бе последван от шума на презареждането на три патрона, които Торн бързо пхна в патронника.

Опрели гръб в гръб, те направиха малък кръг. Странно защо, Торн прошепна:

— Нападали ли са те лице в лице?

— Да. Онзи, срещу когото се бих в Африка, използваше специален нож, изкован с определен ритуал, който трябваше да му помогне да погълне жизнената ми сила.

— Как тия типове могат да погълнат някого?

— Става дума само за енергия — прошепна Артемис. — Така ми беше обяснено. Ние сме душа и физика. А има и част от нас, която е само електричество. Това е онази част от живота, която остава след нас, когато напуснем този свят.

— Смешна работа — изскърца със зъби Торн.

— Смешно или не, в това вярват.

Торн се обърна и насочи дулото към площадката.

— Няма повече огледала за тях. Какво чакат?

— Предполагам, че искат да ни подплашат. Торн се намръщи. После си спомни телефонния разговор на асасина.

— Свещениците идват ли?

— Да!

Торн вече се придвижваше към стълбището.

— Няма да позволя на тия дядковци да попаднат в престрелка!

Да приключваме с това!

Възражение не последва.

Артемис бе на крачка зад него, когато пое нагоре по стъпалата. Торн не беше в настроение да проявява изтънченост, затова затрополи направо към първата врата, стаята на Антъни, и я ритна да се отвори, насочвайки пушката.

Нищо.

— Каква е тази работа? — изръмжа Торн. — Тия типове ще ни нападат ли или не?

Артемис пазеше гърбовете им и МП-5 сочеше право към стълбището. От тази позиция не виждаха целия първи етаж и вратата на кухнята, затова Торн погледна в глобуса на полилея, който висеше от високия пет метра таван.

Не, нямаше пряка видимост към вътрешността на всекидневната, но глобусът отразяваше всичко, включително сивия силует на прага на кухнята!

Торн тръгна, като избута Артемис встрани, и насочи помпата право надолу към площадката. Нямаше пряка видимост към вратата, но прецени по памет местоположението ѝ и дръпна спусъка.

Експлозията бе страховита и разхвърля панели и изолация на всички страни. Торн рязко се завъртя, за да види отражението върху глобуса, и в този момент откъм кухнята изригна стенание на ранен човек.

— Това е! — провикна се Торн.

Той се спусна надолу по стълбите и на два метра от пода се прехвърли през перилата. Стовари се тежко в хола и с две крачки стигна вратата, осъзнавайки смътно, че горе избухва стрелба.

Влезе в кухнята и видя една фигура в алено да куцука през задната врата. Той насочи пушката за още един изстрел, но усети движение от лявата си страна и се обърна. Някаква сива вихрушка, която смътно разпозна като нож, се спусна върху него.

Торн се извъртя, отблъсна острието с приклада на пушката и видя как то потъна в дървото и откърти треска, която се завъртя из въздуха. Този магьосник, или какъвто там беше, се намираще прекалено близо, за да може да го простреля от упор.

Годините на опит и тренировки зареваха в съзнанието му: „Осигури дистанция!“.

Рефлексите диктуваха действията му. Вече бе направил крачка назад, за да спечели пространство за втори изстрел, когато едва не се

блъсна в нещо зад гърба си.

Изборът беше опасен, но той щеше да бъде направен от онази част у Торн, която беше центърът на съществуването му, онази част, която винаги се оказваше права. Нейната мощ помиташе всичко останало — страх, объркване или нещо друго. Тя вземаше решенията мълниеносно, а Торн изпълняваше, преди дори да осъзнае, че го прави.

Сега пред него имаше един магьосник, усети и втори зад гърба си. Не можеше да си позволи да се колебае и да се огледа, затова стреля от хълбок към очертанятията в рамката на вратата и същевременно се хвърли напред.

Те се сблъскаха тежко и фигурата падна назад с червени отворени гърди. Торн отново се хвърли напред, претърколи се през кухненския плот, за да падне на краката си — дистанция!

Успя!

Яростно зареди друг патрон, оглеждайки се като нападнат звяр, но не видя нищо...

Те бяха или твърде бързи, или много опитни.

Или и двете.

Торн бе абсолютно сигурен, че зад него имаше още един, но магьосникът се беше оттеглил, очаквайки, че той ще насочи пушката и ще стреля веднага.

Поне стана ясно, че не им харесва да стрелят по тях, макар да оздравяваха бързо. А щом не им харесваше да ги улучват, значи достатъчно много куршуми можеха да ги спрат. Дори изстрелът да не ги убие, той ги поваляше — това Торн вече го беше видял. А докато лежах на земята, той можеше да направи още нещо, нещо, което да ги остави там завинаги.

На Артемис му беше хрумнала добра идея. Интересно би било да се види дали могат да причинят някому зло без глави на раменете.

Магьосникът, когото беше улучил с пушката, лежеше на пода неподвижен. Изведнъж Торн чу, че Артемис изстрелва цял пълнител на горния етаж. Той тръгна напред през облак барутен дим с остър мирис от изстрелите с помпата. Зави покрай перилата и започна да взима стъпалата по три.

Двама магьосници изскочиха срещу него на горната площадка и Торн стреля от хълбок, без изобщо да се замисли, но не успя да презареди, защото единият се хвърли напред и тежко се сблъска с него.

Торн автоматично вдигна пушката, за да парира спускащото се острие.

И тогава преживя онзи ярък миг, в който времето сякаш забавя ход и дори спира и всяка гънка плат, всяко изражение, всеки дъх се възприемат с кристална яснота.

Магьосникът беше едър и мускулест и изглеждаше по-силен от всеки друг мъж, срещу когото Торн някога се беше изправял. Очите му имаха странен цвят, червеникавокафяв като пустинята, а скулите, носът и брадичката му бяха хищнически заострени.

Той беше по-силен от Торн, но пък със секунда по-бавен, затова Торн успя да отдръпне глава и острието профуча покрай него. Пропусна гърлото му с четвърт инч.

Торн знаеше, че физическата мощ често определя победителя в ръкопашен бой, независимо какво ти разправят разни кандидат-специалисти по бойни изкуства. А в едничкия удар, който отблъсна, почувства стоманената сила на тази ръка. Това му подсказа, че другият има сериозно преимущество. Трябваше да пренесе сражението на пода, за да изравни силите и да използва задушавача хватка или блок.

Без да поглежда, Торн бе наясно със здравината на парапета и прецени каква тежест е нужна, за да ги запрати надолу. Знаеше разстоянието до пода, усещаше и леко разколебаното равновесие на нападателя.

Хвърли се напред едновременно с мисълта.

Стрелна ръка, сграбчи магьосника за сивата роба и се извъртя обратно, запращайки го надолу по стълбите. Но не го пусна, когато залитна след него, и щом се стовариха на пода, му нанесе страхотен удар с лакът.

Магьосникът сякаш не почувства удара, а Торн не хареса това, което усети при съприкосновението. Сякаш беше блъснал лакътя си в телефонен стълб.

Магьосникът се надигна, но Торн му нанесе силен, нисък ритник и го улучи в гърдите. Може и да не беше успял да го нарани, но блокира дробовете му. После вдигна пушката и двамата се вкопчиха в ложата, борейки се кой да овладее оръжието. С рязко движение с всички си сили Торн се опита да го измъкне, но магьосникът беше отчайващо як.

„Лоша работа!“

Торн взе решение и го изпълни в същия миг.

Пусна пушката и светкавично измъкна — своя „Колт“ 45-и калибър. Полуавтоматичният пистолет беше с патрон в цевта, но на предпазител, така че само с едно бутване с палеца бе готов за стрелба. Торн държеше колта в дясната си ръка на височината на хълбока.

Реагира несъзнателно, защото беше обучен за бой отблизо. Вдигна лявата ръка и с длан заслони очите си от пръските кръв и заслепяващите пламъци на изстрелите. Дясната му ръка, стиснала 45-калибровия пистолет, се блъсна в ребрата, когато стреля два пъти за две десети от секундата. Изстрелите бяха толкова бързи, че звукът се сля в един.

И двата куршума удариха магьосника право в гърдите, отхвърляйки го на стълбището, което водеше към мазето. Той изгуби равновесие и с диво махащи ръце се изтърколи надолу в мрака.

Но това не беше достатъчно за Торн. Той скочи долу, проследи падането му по звука, насочи колта и изстреля останалите пет патрона, за да го довърши. Видя затворния блок да се заключва, извади празния пълнител и изстреля още седем патрона. Освободи и този пълнител, смени го и дръпна отново затворния блок, за да вкара патрон в цевта. Не обръщаше внимание нито на дима, виещ се на струйки от цевта на оръжието, нито на сгорещения въздух. Примигна, за да проясни поглед, замъглен от отблясъците на изстрелите.

Тежко дишащ, облян в студена пот, Торн се заслуша, без да се интересува дали не е ранен. Нищо не чу. Нямаше представа дали е улучил магьосника след падането му по стълбите, но от мазето имаше само един път за излизане.

Артемис стреляше на горния етаж.

„Вземи решение!“

Артемис можеше да е обкръжен и ранен, но Торн беше сгацил един от онези в мазето и не искаше да го изпусне. Беше толкова трудно някой от тях да им падне в ръцете, но...

Торн се намръщи, когато вдигна пушката помпа и прибра колта в кобура.

Докато стигне средата на стълбището, стрелбата на Артемис спря, но Торн знаеше, че тя идваше от стаята на Малъри. За четири секунди стигна вратата, поколеба се за миг, докато огледа помещението за мишена.

На пода Артемис се търкаляше ранен.

Торн блъсна вратата в стената и влезе в помещението, като местеше цевта на помпата от ляво на дясно. Не стреля, защото видя отворения прозорец.

Асасинът се изправи несигурно. Каза нещо на италиански и ядно тръсна кръв от лявата си ръка. После се наведе, вдигна МП-5 и бутна затвора с рязък удар на дясната. Въпреки че беше с гръб към Торн, той очевидно усещаше присъствието му. С няколко крачки двамата стигнаха до отворения прозорец.

— Няма го — смръщи се Артемис. — Не се оттеглят само защото са ранени. Има и друга причина.

След като регулира дишането си и набързо се огледа за рани, Торн се обърна и тръгна надолу по коридора.

— Докопах един в кухнята и един в мазето. Вкарах два куршума в него.

— Няма да е достатъчно.

— Не съм казал, че е.

Стигнаха едновременно първия етаж и докато Торн пъхаше още патрони в пушката, усети, че нещо не е както трябва. Щом влезе в кухнята, разбра какво е.

Магьосникът беше изчезнал.

Торн тръгна към задната врата.

— Не може да е стигнал далеч — промърмори той, плъзгайки патрони в магазина. Когато се обърна към вратата на мазето, видя широка кървава следа, която водеше нагоре по стълбите и после навън. Видя, че магьосникът бе залитнал до задната врата. Там имаше кървав отпечатък от ръка на стената.

— Е — каза Торн, — поне е ранен.

— Те не са като хората. — Артемис се беше успокоил. — Това, което би убило човек, почти не им се отразява.

— Да... видях.

— Майкъл, нужно е десет пъти по-голямо усилие, за да убиеш някой от тях.

Досега асасинът не беше използвал малкото му име и Торн неочаквано се развълнува. Той изгледа продължително и внимателно облечената в черно фигура и усети прилив на загриженост, какъвто повечето ченгета биха почувствали за своя дългогодишен партньор.

Артемис си поемаше накъсано дъх. Изглеждаше леко замаян.

— Тези умират по-трудно от всички останали. — Той стегна един турникет около левия си лакът. — Бързо ще се прегрупират.

— Няма нужда да се прегрупират — едно отбеляза Торн. — Не ги ударихме здраво. — Той се съсредоточи. — Ела.

Взеха оръжията си и през задната врата излязоха на верандата. Определи гръб в гръб, те претърсиха района. Торн беше готов на всичко. Съзнаваше, че дишането му е бавно и под контрол, но все още беше замаян. Съзнателно сдържаше дъха си, опитвайки се да намали равнището на кислород в кръвта и да избегне тунелното виждане.

Инстинктът му да убива беше разпален и всичко, което представляваше — обучение, рефлексии, тренирани навици, опит — всичко се смесваше без съзнателна мисъл в една машиналност, която много приличаше на танц. Съзнанието му беше четири крачки напред и той сякаш се движеше в забавен кадър.

Физически Торн се отдалечаваше от задната врата и претърсваше наоколо с очи. Но съзнанието му вече препускаше напред към четирите пристигащи откъм пътя коли. В съзнанието си той вече се срещаше с хората в тях, докато физически презареждаше пушката помпа. Като в шаха той пресмяташе всяко съчетание от думи и действия и отдели само миг, за да погледне ръката на Артемис.

— Добре ли си? — попита.

Асасинът беше достатъчно добър професионалист, за да си позволи да го заблуждава за раната, която беше сериозна. Животът и на двамата зависеше от това да знаят точно на какво да разчитат. Ако Артемис беше небоеспособен, Торн трябваше да знае това.

— Срязан мускул. Радиалната артерия не е засегната. — Лицето му се изкриви, докато стягаше втора превръзка върху раната. — Не съм изгубил силите си. Това е просто болка.

— Ще те заболи много по-силно, когато се разнесе адреналинът.

Асасинът изтръска кръвта от пръстите си.

— Добре съм.

И двамата не бяха от хората, които ще обърнат внимание на някоя рана, освен ако не е осакатяваща. В подобно положение Торн не би държал на вниманието или съчувствието на Артемис и предполагаше същото за него.

Не каза нищо повече и закрачи по верандата към предната врата, пред която вече паркираха четирите коли. Когато завиха зад ъгъла, ги посрещна удивителната процесия от черни линкълни. Вниманието на Торн беше привлечено от висок, слаб мъж, облечен в ослепително бяло.

Плешив и на вид доста възрастен, той гледаше с пронизващи сини очи право в Торн и се усмихваше мило. Не изглеждаше стреснат или прекалено загрижен, когато погледът му падна върху кървавата ръка на Артемис. Не изгуби присъствие на духа, нито усмивката си.

Преплел скромно ръце, той се поклони на Торн. След това погледна към една от другите фигури в черни раса и кимна. Мъжът излезе напред с голяма черна кутия в ръце и Артемис седна в едно кресло.

Когато другият асасин отвори кутията, Торн видя в нея първокласен комплект за първа помощ като онези, които фелдшерите в морската пехота носят на бойното поле. Торн беше виждал хиляди от тях и с един поглед установи, че този е снабден с всичко: от обезболяващи до етикети за сортиране на пациентите по спешност.

Артемис разтвори горната част на палтото си и разкри наистина страховит арсенал. Протегна лявата си ръка, а другият асасин вдигна малка пластмасова спринцовка, която съдържаше морфин. Артемис се намръщи и поклати глава, когато започнаха да промиват раната.

Торн отново насочи вниманието си към пристигащата група. Може би трябваше да каже нещо, но наистина нямаше какво. Цялата тази работа му дойде в повече и той се остави на течението. Изпитваше смътно желание да се появи и Кейхил, за да има поне още един объркан колкото него.

Монсеньор Де Марко се изкачи по предните стъпала и стъпи на верандата, вперил очи в предната врата. Тя беше все още заключена, но през стъклата виждаше касапницата във всекидневната. Той насочи вниманието си към Торн.

Все още леко еуфоричен от битката, Торн му кимна и погледна към Артемис. Знаеше, че въпросът е излишен, но се чу да пита:

— Сигурен ли си, че е пропуснал вената?

Артемис кимна бавно и се намръщи, когато колегата му вкара малка игла с копринен конец в раната и направи един шев.

И двамата знаеха, че магьосникът се беше целил в радиалната артерия от външната страна на двете подлакътници на 2–3 сантиметра от лакътя. Тази артерия беше основната цел на всички, които владеят боя с нож. Ако успеяха да я срежат, противникът им щеше да изпадне в безсъзнание след две минути поради загубата на кръв.

Освен това тя беше една от най-лесните за улучване части на тялото, тъй като всеки беше принуден да протегне ръка, за да удари противника си. Торн разбра защо толкова малко боеве с нож завършват с удар в сърцето или в друг важен орган. Причината за края им беше главно загубата на кръв или безразсъдството. Той се отърси от тези мисли. Беше му станало навик да прехвърля отново и отново различни ходове и тактики.

„Това ще отнеме доста време“, помисли си Торн, докато гледаше как шият Артемис. Важното беше, че асасинът е в добри ръце.

Торн по навик огледа дърветата наоколо. Не мислеше, че онези ще нападнат пак толкова скоро. Особено при всички хора тук. Но беше във войнствено настроение. Не оставяше нищо на случая, не се доверяваше на нищо.

— Страхливци — промърмори Торн. Де Марко го погледна.

— Не разбрах?

Торн изсумтя и направи жест с пушката.

— Нищо. Влезте вътре. Ще трябва да минем през кухненската врата. Предната е заключена.

Той поведе групата към вратата на кухнята. Бяха пристигнали общо дузина свещеници и асасини. Облеченият в бяло свещеник спря край кухненския плот и се втренчи в кървавия под. После огледа дупката в тавана.

— Да — измърмори той, — те умират трудно.

Две неща подсказаха на Торн, че този човек се отличава дори сред екзорцистите. Първо, той беше единственият облечен в бяло. Второ, неговото разпятие беше сребърно, а не златно като останалите. Скоро самият той даде още едно доказателство на Торн. Вдигна ръка и един от свещениците му подаде дълъг сребърен жезъл.

Приличаше на дълга около 2 метра тояга, със сребърна нишка, завита като въже от основата до върха, където се разширяваше в странно плоско изображение на три фигури, които приличаха на пламъци или змии. Торн не беше сигурен. Можеше да добие по-ясна

представа, ако го проучи, но не искаше да се вторачва или да изглежда впечатлен.

Посочи с ръка всекидневната.

— По-голямата част от схватката стана тук — започна той. После се замисли. — Всъщност действията се развиваха навсякъде. На горния етаж беше ранен Артемис. — Той посочи пода. — Аз повалих един от тях тук. Но той изчезна.

— Обикновено правят така — вметна старият свещеник. Той гледаше Торн с искрена благосклонност и любов. — Хубаво е, че си запазил главата си, когато мнозина са искали да ти я отрежат.

Торн се смръщи.

— Готов съм за реванш. — После се обърна към монсеньора. — Как са Ребека и децата?

— Мога да те уверя, че са в безопасност. — Торн се почувства по-добре от тази категоричност. — Тя се тревожи за теб, но това е нормално. Сестрите забавляват децата, а ги охраняват братята на Артемис. Зная, че не вярваш в молитвите толкова, колкото в пушката си, но ние сме ги обгърнали и с молитви.

— С времето започвам да вярвам все повече в молитвите — изръмжа Торн.

Той се загледа настойчиво в свещеника с белите одежди. Очакваше някакво обяснение, смяташе, че има право на такова. Но като всеки ветеран в битките познаваше добре прилива на адреналин след тях и усещаше, че в момента е прекалено възбуден, за да говори.

Свещеникът, който спокойно оглеждаше всекидневната, вдигна очи.

— Извини ме, господин Торн, аз съм отец Тревър.

— А не монсеньор?

Отецът се засмя.

— Не... Боя се, че съм твърде стар за енория, макар все още да помагам... от време на време. — Той вдигна ръка към вратата на хола. — Може ли?

Торн изръмжа в отговор:

— Затова сте тук.

— Така е.

Отец Тревър небрежно прекрачи мазилката, която Торн беше откъртил от тавана. Мосбергът беше пръснал бял килим от прах и

парчета мазилка по целия под. Свещеникът разгледа унищожената стъклена врата към верандата и се обърна към вратата на мазето.

Торн дори не помръдна, когато той застана в рамката на отворената врата. После се протегна и щракна ключа за осветлението. В основата на стълбището се виждаше слаба светлина и старият свещеник започна да слиза, без да попита за разрешение. Другите тръгнаха след него, но той вдигна ръка и те останаха на място.

— Може би трябва да вземеш фенерче — сухо отбеляза Торн. — Светлината долу е доста мижава.

Отец Тревър спря на четвъртото стъпало и се усмихна на Торн.

— Смятам, че те ще са по-склонни да общуват с мен в тъмното — обясни той.

После изчезна. Торн погледна към Де Марко.

— Няма ли да отидеш с него?

— Не — отговори той с равен глас.

— Предполагам, че често прави това. Нали?

Тонът на Де Марко беше недоверчив:

— Господин Торн, настина ли вярваш, че църквата често се сблъсква с „това“? — Изглежда намираше въпроса за зловец и забавен едновременно. — Служа на църквата от четиридесет и седем години. Познавам само една жертва на стигма, която в крайна сметка се оказва психосоматична реакция на сексуално малтретиране. Виждал съм свещеници да изчезват в лабиринтите на собствените си мозъци, убедени, че са Господ. Виждал съм много зло, но родено само от човешки мозък. На него зло не му липсва... Но досега не съм участвал в екзорцизъм.

Торн погледна кървавия под.

— Никога?

— Никога не съм срещал такова нещо. И не съм бил свидетел на истинско обсебване. Нито съм виждал истински магьосници.

Торн се загледа във вратата към мазето.

— А той?

— Чувал съм разкази за екзорцизъм, продължил с дни и седмици. Чувал съм и за екзорцизъм само от няколко часа. Чувал съм и за тежките изпитания на екзорцизъм, който продължил месеци. Но това нещо тук не е обсебване. Тук става дума за магия. Между тях има

разлика. Отец Тревър е експерт по тези неща. — Той помълча малко. — Няма друг като него.

— Затова ли слезе сам в мазето?

— Не, господин Торн. Слезе сам, за да им покаже, че не го е страх. Той знае, че те се хранят с нашите страхове. И им позволи да го нападнат, ако имат достатъчно смелост. — Той тихичко изсумтя. — Техните тактики няма да имат въздействие върху отец Тревър. Неговият ум е недосегаем за лъжите им и това ги подлудява. Мразят го толкова много, че знаят името му.

Торн се загледа в спускащото се в мрака стълбище. Не се виждаше нищо.

— Познават го по име? Трябва много да го мразят наистина.

— Сатаната може да ти разкаже за отец Тревър лично — отговори Де Марко. — Смятам това за голяма похвала.

— Похвала? — попита Торн с втренчен поглед. — Защо?

— Щом най-демоничната сила на ада те ненавижда толкова много, че те познава по име и превръща твоето унищожение в лично дело, можеш да си сигурен, че Бог е доволен от теб.

Торн се обърна, Артемис влизаше в кухнята. Асасинът масажираше ръката, която вече беше почистена от кръвта. Отново носеше маскировката си, но Торн не беше забравил какво криеше под черното си защитно палто. Артемис му кимна отсечено. Торн отговори със същото.

После от тъмнината на мазето се появи призрачна фигура. Тя се носеше нагоре без звук, с търпеливи, равни стъпки и... отец Тревър се озова сред тях с жезъл в ръка. Той изобщо не изглеждаше притеснен от слизането си в гробницата. Вдигна очи от стъпалата и погледна Торн.

— Хайде да седнем и да си поговорим — каза той с топъл, успокоителен глас. — Синко, ще бъдеш ли така добър да ми дадеш чаша чай?

Торн замига.

— Чай?

— Разбира се — засмя се отец Тревър. — Не сме в непосредствена опасност и можем да пийнем малко чай заедно и да си припомним чудото на нашата Сила.

Торн напълни механично чайника с вода и го сложи на плочата. Намери чашите и чинийките и след минутка се върна в хола, където

видя отец Тревър да седи в голямото шефско кресло с опора за краката. Останалите свещеници и самият монсеньор го бяха наобиколили, сякаш беше архиепископът на Рим.

Чак когато седна удобно на масата за кафе, Торн осъзна, че докато приготвяше чая, изобщо не беше мислил за магьосника.

— Жена ми обича този билков чай — промърмори той, леко объркан от безукорното държане на свещениците. — Това беше единственото, което можах да намеря.

Отец Тревър му се усмихна окуражаващо.

— Ще свърши работа.

Каза нещо на италиански, подаде жезъла на един от помощник-свещениците и се наведе леко напред.

— Сигурен ли си, че не си ранен?

Торн го гледа известно време.

— Отче, прости ми, че ще кажа това. Изглеждаш невероятно спокоен в тази къща, макар тя да е на парчета от стрелбата срещу някакви луди.

Тревър кимна.

— Господин Торн, бил съм свидетел и участник в много тежки ситуации. А тези, които нападнаха теб и брат Артемис, не са луди. Те наистина са магьосници, обсебили най-злонамерените сили на ада. — Той се усмихна. — Трябва да бъдем точни.

Торн не знаеше какво да отговори, но накрая каза:

— Значи... ти си специалист в тези неща?

Отецът се засмя.

— Е, бих казал, че имам известен опит с такива бегълци.

— Бегълци?

— Да, сине мой, те са такива — Отецът не бързаше и спокойно отпи от чая. После продължи:

— Господин Торн, трябва да знаеш, че те са били изгонени от първите си владения, лишени от кралско наследство и обречени да бродят из безлюдната празнота за вечни времена. Но каква точно форма са приели и какви са границите на тяхната сила, е още неизвестно. — Той поклати глава. — Това няма значение. Скоро ще разберем.

Торн бе поразен от това колко стоически свещеникът приема това неправдоподобно положение и от пълната липса на страх у него.

Точно се мъчеше да измисли подходящ отговор, когато чу по алеята да се приближава кола.

Погледна през прозореца и видя Кейхил да крачи към къщата с пушка помпа в ръката. След него вървеше професор Адлър. Кейхил знаеше, че тук е станало нещо, и стъпи внимателно на верандата. С пушката напред се обърна към вратата.

Торн излезе напред да го посрещне:

— Пропусна купона.

Кейхил влезе, като се оглеждаше на всички страни.

— Какво се случи?

— Нашият приятел се върна.

— Къде са жена ти и децата?

— Няма да повярваш, ако ти кажа.

Артемис търпеливо гледаше Кейхил, докато той проучи кървавото петно на пода и после се обърна към асасина:

— Твоя работа ли е това?

Артемис само поклати глава.

— Още ли си въоръжен?

Кимване.

— Остани си така.

Сега отношението на Кейхил беше безразлично на Торн. Знаеше, че нещата няма да се подобрят. А след днешната сутрин бе почти сигурно, че ще се влошат. Искаше само няколко откровени отговора от единствения човек, който, изглежда, можеше да ги даде. Той покани с жест Кейхил и Адлър да седнат при останалите.

— Съжалявам, че не дойдохме по-рано — започна възрастният мъж. — Но бъдете сигурни, че те ще се върнат. А ние ще чакаме.

— Какви са те?

Последва търпеливо кимване.

— Вярваш ли в Господ, господин Торн?

— Мисля, че вярвам, както повечето хора. Имам малко вяра — огледа се Торн. — Но не колкото вас, момчета.

— Затова ли днешните събития имаха толкова слабо въздействие върху теб? — Свещеникът зачака. Торн го гледаше мълчаливо. — Много добре, тогава направи услуга на един възрастен човек. Иисус Христос ли е твоят Бог?

Торн се намръщи.

— Ако се опитваш да ме убедиш, че Бог ще ме пази от тези неща, губиш си времето. Жена ми е човекът с вярата. Аз просто поминувам.

— Не правим ли всички така? — хладно отговори отец Тревър. — Помисли си, господин Торн, ти си заплашен от древна и враждебна сила. Предполагам, че самозащитата е изкуство, което ти практикуваш, но бойните изкуства действат срещу плът и кости. — Той остави чашата с чая. — Ако имаше срещу себе си само плът, сигурно щеше да победиш. Но онова, срещу което си се изправил, наистина е демон и без силата на вярата, молитвата и духовните оръжия всички пушки на света няма да те спасят. Само с вяра можеш да победиш това чудовище и да осигуриш безопасност на жена си и децата. А нашето присъствие тук поне няма да навреди.

Торн не можеше да не се съгласи с това.

Отец Тревър се усмихна и се наведе към него:

— Не прави грешки — започна той, — това същество иска да те убие, защото разкри неговата самоличност, знаеш тайната му. Но ти не си сам, а жена ти и децата са добре охранявани. Заедно можем да го унищожим. Единственото, което трябва да направим, е да довършим битката.

Торн погледна към Артемис и другите асасини.

— Виждам, че понякога разчитате на нещо повече от молитви.

— Да — съгласи се възрастният свещеник. — Артемис и неговите хора са ръката на Църквата, когато всички други методи са се провалили. Понякога задълженията им са толкова сложни и страшни, че никой не е достатъчно мъдър, за да реши дали действията им са правилни или не. Ние просто постъпваме според просветлението, което имаме, и се молим да сме прави.

— Нямам проблем с тях — каза Торн.

— Бих дал пушка и на катерица, ако смятах, че ще има полза — намеси се и Кейхил.

— Знам нещичко за твоя живот, господин Торн — продължи Тревър. — Ти имаш опит със злото. Но не цялото зло иде от тази земя. Това тук е... отнякъде другаде. Впрочем дори не цялото зло, което е от другаде, е по същество едно и също.

— Какво искаш да кажеш? — попита Торн.

Старият свещеник допря връхчетата на пръстите си.

— Господин Торн, демоничните сили имат своя йерархия, също като в армията. От най-нисък ранг са тези, които най-лесно се пропъждат. Те се наричат просто демони. Демонът е паднал ангел, който не се е отказал от първоначалното си наследство, приел е човешки образ и затова е свободен да броди известно време в това измерение. Други са изоставили първоначалното си измерение и са умрели само физически на земята. Но трябва да се признае, че никой демон не може да умре духовно. Затова същността им е затворена в ада до деня на Страшния съд.

Макар и зли, обикновените демони не са кой знае колко силни. Те могат да бъдат разпознати лесно, а човек с истинска вяра може да ги победи. Следващите по ранг демонични духове Библията нарича „принцове“. Те са много по-трудни за разпознаване, противопоставяне или прогонване. Едни се показват само при молитви и постене и прогонването им може да продължи с дни, седмици и дори месеци. Свещеникът, избран да води екзорцизма на такъв принц на демоните, обикновено има известен опит в подобни занимания. Той е запознат с капаните, които принцът ще му заложи, и ще ги избегне. Но ако е новак, може да се уплаши или обърка и това ще бъде началото на поражението му. — Отец Тревър се наведе още към Торн. — Всеки, който се противопостави на принца на демоните, трябва да знае точно какво казва Бог. Ако се обърка и за една секунда, демонът ще го усети. И ще използва това срещу него. А щом веднъж си изгубил равновесие, демонът ще използва всички твои спомени, всички съжаления, слабости и страхове срещу теб. Не бива да обръщаш внимание на онова, което ти казва. Не се разговаря с демон. Цитирай Светото писание, моли се и пости. Той скоро ще си тръгне. Демонът не издържа присъствието на Христа, а където двамина са събрани в Негово име, и Той е там.

Торн смътно осъзнаваше, че отец Тревър използва възможността да укрепи това гледище у свещениците и асасините. Те сигурно бяха чували тази лекция хиляди пъти. Но всички, дори асасините, не бяха помръднали и продумали, докато старият свещеник говореше.

— Така стигаме и до последния ранг на демоничната сила — каза отец Тревър със странно снишен глас. — Светото писание почти не ги споменава. Но те са наречени „светоуправниците“^[1].

Торн зачака някакво обяснение и когато свещеникът млъкна и не даде никакъв признак, че има намерение да продължи, попита:

— И какво означава това?

За миг очите на Тревър се превърнаха в огледала, отразяващи спомен за преживяна болка. Той каза съвсем искрено:

— Демонична сила на равнището на „светоуправник“ не може да бъде прогонена с екзорцизъм. Те устояват на всяка вяра и всяка молитва. Управляват цели райони на света и няма да бъдат победени и оковани преди свършека му. Само Бог може да ги изкорени. Вероятно преди да се разбунтуват срещу самия Бог, са били херувими или серафими и дори сега са запазили голяма част от първоначалната си сила, точно както и Сатаната. Но това е само предположение. Единственото, което със сигурност знаем, е, че са толкова силни и мъдри, че могат да измамят дори избраните. Не се подчиняват и на командите. — При тези тихо изречени думи неколцина от свещениците се прекръстиха. Торн погледна през рамо и видя ръката на Артемис да се движи. Жестът не го изненада. Колкото и да беше смъртоносен като асасин, пред Бог Артемис бе смирен.

Торн вече бе наясно с мисията на асасина и не се притесняваше от смъртоносната му роля.

В известен смисъл Артемис олицетворяваше края на коментарите по тази тема. Ако за Църквата не можеше да има мирно решение, последната възможност бяха асасините. И ако някой планираше убийството на папа или почитан църковен водач, Артемис щеше да оправи нещата по своя начин.

За Торн това не беше проблем. Толкова много ситуации не позволяват прости решения. От време на време той също „заобикаляше“ закона, ако нямаше юридически издържан начин да докопа виновния в престъпление.

Не изпитваше съжаления. Нямаше нищо против да прибегне до низост, за да затвори виновния. Опитът го беше научил, че животът често е прекалено сложен, за да различиш правдата от неправдата. Понякога ти е нужен човек като Артемис. Някой, който да свърши работата с колкото може по-малко случайни жертви.

Асасинът беше благороден човек, който следваше труден път. Торн му се възхищаваше. После отново, но с неохота, насочи съзнанието си към онова, което бе казал стария свещеник.

— Срещу какъв демон съм изправен аз, отче?

— Светоуправник — отговори отец Тревър без колебание. — Но положението е още по-сложно. — Той въздъхна. — Боя се, че останките в мазето ти са на египетския магьосник Ианий, който нарочно се е предал на безименна демонична сила хиляди години преди рождението на Христос. В човешка форма Ианий е научил древни магьоснически тайни, които светът отдавна е забравил, включително средствата за... безкрайно... удължаване на живота — поклати глава той. — Истината е, че не знаем границите на неговите възможности.

Настъпи малка пауза.

— Господин Торн, Ианий се гордее със своята сила, а ти го предизвика. Затова ще се опита да унищожи теб и тези, които обичаш. За него всичко едва започва. Освен това Ианий е мъдър. Той не би успял да управлява цял Египет, ако е пропускал и най-дребната заплаха. Не допускал децата на тези, които е убил, да пораснат и да се превърнат във врагове, които търсят отмъщение за убитите си родители. Убивал ги заедно с родителите. Не го забравяй. Той е предпазлив, а точно сега ти си човекът, който може да застраши плановете му за бъдещето... каквито и да са те.

— Каза, че семейството ми е в безопасност — подхвърли Торн. — Как можеш да твърдиш това, след като не сте в състояние да контролирате това нещо?

Отец Тревър вдигна нетрепваща ръка и посочи Артемис.

— Артемис и неговите братя носят оръжие, защото сам Бог каза на своите ученици, че ако нямат меч, трябва да продадат робите си, за да си купят. Ние ще използваме сила, когато е нужна, за да се защитим от злодеите.

Възрастният човек продължаваше да говори, а Торн преценяваше неговата решимост.

— За нашата вяра и мъдрост използването на сила винаги е изпитание. Сега ние виждаме нещата отчасти и ги разбираме частично. Когато вече не разбираме нищо, се доверяваме на смелостта си и се борим с онези, които искат да ни унищожат. Понякога трябва да разчитаме на хора с уменията и смелостта на Артемис. Това е част от тайната на Бог.

Отец Тревър сви юмруци.

— Но дори когато не разбираме, трябва до последно да се държим за вярата! Трябва да правим онова, което Господ ни е казал! А когато някои не оцелеят в битката, трябва да помним, че е глупаво да се отчайваме заради въпроси, които нямат отговор на този свят. Трябва да продължим с вяра и смелост и да чакаме, за да видим целта на Бог.

— Целта ли? — Торн скочи на крака. — Каква цел може да има в това някакъв древен откачалник да се разхожда насам-натам и да избива хора?

— Може би ти, господин Торн, си целта.

Торн не си направи труда да прикрие яда си.

— Какво общо има това с мен? Та аз почти не вярвам в Господ!

Очите на отец Тревър дори не трепнаха.

— Господин Торн, може би трябва да обмислиш нещо.

— Какво?

— В продължение на повече от пет хиляди години никой не е успял да унищожи този демон... Може би времето за неговото окончателно унищожение е дошло и ти си средството на Бог да постигне това. Може би... да, може би Всемогъщият го е предал... на теб... точно заради това.

Торн погледна към Артемис, към монсеньора, а после отново към Тревър.

— Разберете ме правилно. Ще го убия, но не по тези причини. Не съм се заел с това, защото този тип е зъл или защото вие имате нещо против него. Не ме интересува кой е той. Той заплаши семейството ми и няма да се успокоя, докато то е в опасност.

Отец Тревър видя убийствения поглед в очите на Торн, когато той каза:

— Щом Ианий се върне, молете се колкото искате... но не забравяйте едно нещо.

— Да?

— Той ще бъде унищожен.

— Ще го убиеш ли?

Торн бавно кимна.

— Да. Ще го убия. Ще убия и всички, които са с него. Така че молете се колкото искате, но не ми се пречкайте...

Старият свещеник наклони леко глава встрани и кимна.

— Светото писание казва истината.

— Истината? — изсумтя Торн. — За кое?
— Наистина има време за убиване.

[1] Послание на св. Павел до ефесяни, 6:12. — Б.пр. ↑

13.

Беше сутрин и Торн все още имаше време да види как са Ребека и децата в къщата на свещеника. Не поиска разрешение. Просто съобщи на останалите за намерението си и реквизира един „Линкълн“. Артемис се качи при него. Торн не се изненада, а и нямаше нищо против. В тежък момент асасинът доказа, че е добър човек.

Пътуваха половин час. Сивите преплитаци се клони на дърветата се свеждаха от усилващия се вятър. Ако се появяха и облаци, със сигурност щеше да се развихри парализираща снежна буря. Щяха да направят добре, ако побързат да свършат работата си, преди пътищата да бъдат затворени.

Торн се замисли над това, че времето се бе развалило толкова драматично само часове след изчезването на скелета. Но още с появата на тази мисъл, той се опита да я забрави.

Докато пътуваха по асфалтирания път, Артемис забеляза огромна водна кула, която господстваше над околния пейзаж. Той небрежно отбеляза:

— В много страни са щастливи, ако изобщо имат вода. — Той присви очи. — Пътят до нея отразява светлината много странно.

— Това е от фибростъклото — обясни Торн. — Прилича на пръст, но е изкуствена повърхност. Някакъв експеримент, при който не се използва смес от цимент и пясък. — Той вдигна рамене. — Общата идея е, че фибростъклото може да се направи по-плътно и така да издържа по-дълго на износването.

Артемис изсумтя.

— Изкуствена повърхност... Интересно.

Торн отново се сети за предупреждението на отец Тревър. Всъщност нямаше нужда да бъде убеждаван, че от мазето на къщата му е било освободено нещо свръхестествено. Той просто не искаше да покаже учудването си пред тези свети хора. Не искаше също да разклати доверието на Артемис в себе си, нито да намали ледения гняв, който придаваше острота на неговата съсредоточеност.

Вдясно се показа къщата убежище и Торн намали, внимавайки да не вдига много шум. Последното, което искаше, е да даде повод на Ребека да си помисли, че е разтревожен.

Той слезе пръв от линкълна, като остави пушката помпа на задната седалка. Артемис го последва, но неговите оръжия бяха удобно скрити от дългото му палто. На улицата беше паркирал и Кейхил, който просто си седеше в автомобила. Торн изпита благодарност за това — нямаше нужда положението да се превръща в драма.

Ребека, Антъни и Малъри го очакваха на предната веранда. Тя подскочи и хукна към него, а той я посрещна, прегърна я и я завъртя. В следващата секунда вече прегръщаше Антъни и го целуваше по челото.

В този миг чу необикновен звук, осъзна, че това е смехът на Артемис, и стрелна поглед към него.

Асасинът се усмихваше — нещо невероятно.

— Каква любов е онази, която не те кара да тичаш?

Въпреки радостта от срещата Торн бе поразен да види тази страна на Артемис. Погледна към Ребека, която стоеше търпеливо със скръстени ръце.

— Радваш ли се да ме видиш? — засмя се Торн.

— Винаги.

Тя застана до него, отново бяха заедно, а Торн се опитваше да ги вкара в къщата, без да изглежда прекалено настоятелен.

Децата обаче имаха други желания.

— Татко, неее — повтаряха до безкрай и най-сетне Торн попита:

— Деца, какво има? Навън е студено.

— Не сме излизали, откакто дойдохме! — оплака се Антъни не без известен драматизъм. — Играем разни игри, но сме отегчени до смърт! Може и да умра!

Торн погледна надолу към него.

— Сине, не смятам, че има такава опасност.

— Монахините ни купиха чисто нови ръкавици и топка! Хайде да поиграем софтбоул! Хайде, татко, хайде!

Ребека се засмя:

— Мисля, че е по-добре да поиграете на топка. — Тя го целуна нежно и оправи яката на джинсовото му яке. — След това можем да

поговорим. Става ли?

Настъпи мълчание, но Торн знаеше какво значи това — честност и няколко отговора, които не беше сигурен, че знае. Кимна:

— Добре. След малко. — Погледна назад, за да се увери, че всички са чули разговора.

— Артемис!

— Знам — промърмори асасинът и се обърна към източната част на къщата. После заговори на италиански по малка радиостанция. — На позицията съм — добави той, без да отмества поглед от околните къщи.

Кейхил изникна до Торн сякаш от нищото. Лицето му бе сиво от студа или може би от общия им страх. Торн не беше сигурен кое от двете.

— Тук нещата са наред — каза той на Торн. — Ще намина край управлението, докато свещеникът информира професора. Ако всичко е наред, ще се върна след няколко часа. Това урежда ли те?

Торн се загледа в очите на Кейхил.

— Нещо не е наред ли?

Кейхил не отговори веднага. Торн погали децата по главите.

— Вървете да донесете ръкавиците и топката. Имаме ли бухалка?

— Дааа!

— Добре, вземете и нея.

— Страхотно!

Когато децата се отдалечиха и вече не можеха да ги чуят, Торн се вгледа с любопитство в Кейхил.

— Какво не е наред, човече?

Кейхил гледаше към къщата с изучаващ поглед, присвивайки очи от вятъра.

— Мисля, че тук те са в безопасност. Имаш армия, която не си поплюва. Но ако групата, която си срещнал сутринта, е толкова опасна, колкото твърди старецът, няма да спре само защото ти си извадил късмет. Може да потърси по-лесна плячка, за да погълне нейната „жизнена сила“. А аз имам цял град, пълен с невинни хора.

Торн не се бе замислял за това и изпита срам. По същество все още си беше ченге. Трябваше да се запита какво ще правят Ианий и

неговата група до вечерта, когато щяха да се завърнат с пълни сили в мрака.

— Върви да провериш какво е положението. Звънни по мобилния, ако ти дотрябвам. Ще ти помогнем.

Кейхил тръгна, а децата изтичаха навън с четири чисто нови ръкавици за софтбоул и бухалка. Торн погледна към черната, хищна фигура на Артемис, който стоеше на една могила до къщата и оглеждаше откритото поле и околните къщи. Черните му като на ястреб очи почти не се движеха, но Торн беше уверен, че не пропускаха нищо. Най-накрая Торн се захвана със софтбола и лицето му изразяваше единствено щастие и веселие.

Беше време да смени ролите.

Сага щеше да бъде татко и да забрави всичко друго. Той изведнъж осъзна, че старият свещеник е бил прав.

Има време за убиване. Но по-късно.

* * *

Професор Адлър седеше облегнат с едната ръка на дивана, а свещениците ръсеха със светена вода и четяха молитви из къщата. Отец Тревър спокойно отпиваше чай, седнал в единия ъгъл.

— Сега сме сами — каза тихо Адлър. — Какво ни спести за Ианий?

Отецът въздъхна.

— Уважаеми колега, не знам нищо със сигурност. Не искам да обърквам смелите мъже, изправени срещу това ужасно предизвикателство, с легенди на ранната църква.

— Разбирам — търпеливо се съгласи Адлър, — но може да има нещо важно, което просто си пропуснал. Затова мисля, че трябва да споделиш всичко, което можеш, без да нарушаваш обета за мълчание. Поне с мен. Аз не се плаша лесно. А и както знаеш, много смели хора са се изправяли срещу това зло. Зло, което няма да спре, няма да спори и няма да покаже милост. Така че, отче, имаме нужда от цялата информация, до която можем да се докопаме. Дори ако става дума за легенди. — Той зачака, после добави. — Не забравяй, че голяма част от легендите водят началото си от факти.

Отец Тревър взе решение и се наведе напред в креслото си. Погледът му се плъзна към прозореца. Слънцето грееше ярко и съвсем безразлично към техните затруднения.

— Най-сигурното сведение, което имаме за Ианий, е двубоят му с Мойсей. Ако вярваш, че Светото писание е вдъхновено от Бог, тогава седма и осма глава от „Изход“ ще ти разкрият много за нашия враг. Знаем, че той има достъп до голяма сила, тъй като очевидно може да превръща една материя в друга, като например дърво в змия. Може да манипулира материята чрез процес, който някои наричат телекинеза. Логично е и да приемем, че може да общува с нас телепатично.

— Да — потвърди Адлър, — това е логично.

Отец Тревър продължи:

— На практика ние сме уязвими, докато спим. Тогава съзнанието ни не е на пост и не се молим. И тъй като стана дума за телекинетични сили, Ианий сигурно може да запали огън, да левитира, да проектира образи в огледала и прозорци. Вероятно дори притежава способността да става невидим, да минава през стени, да телепортира себе си или другите. Сигурно владее и още удивителни умения, медитация или някаква друга форма на надмоштие. Без съмнение притежава мъдростта и познанието да докара неподготвен човек до лудост, като го уплаши отвъд границите на рационалното мислене. Използва блъскане на врати, чупене на прозорци, гласове, поява на странни знаци, и то без видима причина, видения, изскачащи във всяко огледало или прозорец, сенки, които преследват човека насън и наяве... всичко, което може да разстрои и накрая да унищожи нечий разсъдък.

— Но не и разсъдъкът на този мъж — прекъсна го Адлър, — Торн. Той не се плаши лесно. Съзнанието му е силно.

— Да... Нито Торн, нито асасините. Нито пък нас двамата. Казвам това със смирена благодарност, защото познаваме източника на злото и сме умствено, и нещо по-важно — духовно, подготвени. — Свещеникът изсумтя и продължи:

— Предполагам, че ако някоя врата се затръшне пред господин Торн, той просто ще я разбие. Неговият подход към живота е твърде непосредствен.

— Защо Торн не се поддава на демона? — Адлър вдигна вежди смутен.

Отец Тревър махна презрително.

— Господин Торн не се плаши от смъртта, защото любовта към семейството му е много по-голяма от страха. Той се бие за любовта, а не за живота си. А заплахата от физическо нараняване не го интересува. Като нашия брат Артемис не го стряскат нито раните, нито страхът. Той познава страха и го очаква, но това не го смущава. Просто го приема и продължава напред. Много е опитен и здравият разум не го напуска дори в състояние на ярост. Не позволява гневът и страхът да му попречат да използва физическите си умения и бойни познания най-резултатно.

— Стегнат анализ — измърмори Адлър.

— Освен това Торн е човек с непоклатими принципи.

— Откъде знаеш това?

— Защото има силно развито чувство за чест и предполагам, че доста е страдал заради това. Но сега се бие заради най-важния принцип. Принципът, на който по инстинкт се подчиняват и най-слабите обитатели на животинския свят — да защитят своите малки. Да... Торн се бие, за да защити семейството си. Затова има възможно най-силната мотивация — любовта. Той не вярва в духове и магьосничество, но е достатъчно умен да внимава с това, което не познава. Той е най-добрият за ролята, която Всемогъщият му е избрал. Не отрича съществуването на свръхестествените сили, но и не е прекалено чувствителен към тях, което е по-лошият вариант. Последното, което ни трябва, е да започнем да се стряскаме и от сенките.

— Това е вярно — въздържано потвърди Адлър. — Класическа грешка на вярващите е да се страхуват от Сатаната и дори да посветят на това цялото си внимание. — Той поклати глава. — Едно нещо знаем със сигурност: този магьосник има достъп до истинска сила. И ние не знаем нейните граници.

Отец Тревър се съсредоточи, а Адлър продължи:

— Това, което демонът може да постигне чрез Ианий — блъскането на врати, шумовете, изображенията, странните знаци, виденията на дяволи, танцуващи сред пламъци, Торн ще го пренебрегне, ще го презре. Той ще накара Ианий да проиграе своята най-силна карта.

— А това ще бъде наше предимство — Обяви отец Тревър, сякаш бе стигнал до някакво заключение. — Ианий е бездействал

дълги векове. Може би още не си спомня напълно всички умения. Знаем, че силите на демона, който му помага, са ограничени, тъй като той не успя да победи Мойсей. Не може да превърне прахта в скакалци и да предизвика мор като този на Законодателя. Дали е било от изтощение? Сякаш е черпил вода от кладенец и е изразходвал полагаемата му се част. Но това няма значение. Каквото и да е обяснението, видяхме, че Бог е ограничил мощта на този демон.

— Може би силата на молитвите го е спряла — подхвърли Адлър.

Тревър леко поклати глава.

— Едва ли това е била единствената причина — измърмори той. — Безспорно Мойсей и Аарон са отправили горещи молитви към Всемогъщия, когато Ианий е преобразил тоягата си в змия. Не, тук имаме волята Божия. Всемогъщият позволи на демоничния дух да направи тези чудеса чрез Ианий. Може би защото по онова време още е било рано да го затвори. Но да не забравяме нещо много важно: Бог не позволи на демоничната сила да използва срещу Мойсей и Аарон най-голямата си мощ.

— Какво искаш да кажеш?

— Мойсей и Аарон са били извън физическия обseg на този демон. Бог е издигнал стена около тях и той не е могъл да достигне физическите им тела. Това е ключът.

— Какъв ключ?

— Ианий е силен — добави той, — но човек, който притежава силна вяра, е извън неговото влияние. Торн, шерифът, а може би дори Артемис, могат да бъдат повлияни от него, но той не може да победи човек с дълбока вяра.

Адлър го гледаше внимателно.

— Обясни ми какво означава това от прагматична гледна точка.

Тревър си пое дълбоко дъх.

— Демонът не може да ме убие чрез манипулация, така както не успя да превърне прахта в скакалци. Няма сили за това. Може обаче да обсеби нечие съзнание така, че човекът да вземе оръжие и да стреля по мен. Така вече наистина ще ме убие. Самият Ианий, след като също е придобил телесна форма, може да вземе оръжие и да пробва. Но ще стори това като същество от плът и кръв, затова и няма да получи сила от злия дух.

— Значи за това са асасините — отрони Адлър. — Да се оправят с физическите опасности.

— Да — кимна Тревър. — Те са Божият щит срещу телесната ръка на злото. Но асасините не могат да бъдат навсякъде и по всяко време.

— Те са смели мъже.

— Да... Занятието им е тъжно, но необходимо, защото не можем да позволим на нашите врагове с лекота да опустошат всичко, което ценим. Не е нито християнско, нито разумно да стоиш безпомощно настрана, докато жестоки и зли хора тъпчат слабите на земята — сираците и вдовиците. — Той убедено поклати глава. — Не, драги, не такъв е нашият дълг, независимо дали ползваме асасините или не.

Адлър се усети, че кима:

— Да се спрем и на другите слабости на Ианий. Ти каза, че демоничната сила влияе на умовете на хората. Как става това?

— Мога да говоря само от собствен опит — продължи свещеника и не успя да прикрие ужаса си от спомена. — Първо, ще претърси миналото ти, за да открие най-болезненото за теб. За мен това беше една жена, която някога обичах. За да бъда завинаги с нея, обмислях да напусна Църквата. Бях млад тогава, още не бях приел напълно своето... място. Наистина я... обичах. Но в крайна сметка не можах да изоставя своето призвание. Казах ѝ го със съжаление и сълзи. Че няма живот за нас. Или поне не такъв живот, какъвто искаше тя... какъвто аз желяех. — Той замълча за малко. — След това тя... от отчаяние... се самоуби.

Адлър усети мъчителната тъга на свещеника.

— Дори сега изпитвам огромна вина и тъга — тихичко добави Тревър. — Но да продължим. Демонът използваше нейния глас. Чувах я как ме зове, докато отнема живота си. Чувствах влагата на нейните сълзи. В съзнанието ми нахлуваха страховити картини... как лежи в кръв. Виждах я заобиколена от демони, ужасена и измъчвана, чувах молбите ѝ за помощ. Гласове, които звучаха в съзнанието ми, повтаряха, че мога да ѝ помогна, че мога да я освободя, ако изпълня техните заповеди, ако направя само едно-единствено нещо. Знаех, че това е могъщ демон, знаех и какво иска. Опитваше да ме накара да се усъмня в преценката си. Опитваше да ме принуди да премисля избора си. Правеше всичко, за да мисля само за собствената си болка, за

грешките си. С една дума, да мисля за всичко друго, но не и за написаното в Светото писание. И успяваше. Ако можеше да ме обърка достатъчно, ако можеше да ме накара да се страхувам и да пренасочи мислите ми, щеше да ме притежава. Затова аз се стегнах и съсредоточих съзнанието си върху онова, което Господ е написал. Неговите слова са нашата най-голяма защита. После се молих и постих и... най-накрая той си отиде.

— Нали каза, че не можем да накараме демон от този ранг да си тръгне — тихо каза Адлър.

— Вярно е, не можем да командваме демон светоуправник — отговори Тревър. — Но той не понася присъствието на човек, изпълнен с Духа Господен.

Двамата мъже потънаха в дълго мълчание. Пръв заговори Адлър:

— Приеми моите най-искрени съболезнования. Сигурен съм, че тази млада жена почива в обятията на нашия Господ.

Отец Тревър кимна замислено.

— Разказах ти това само защото искам да знаеш какво ни очаква. Нападението ще съчетава действителни мишени от нашето минало — тази част ще бъде истинска. Ще включва и страхове за нашето бъдеще. И тази част ще бъде истинска. Той ще смеси тези две могъщи истини с една правдоподобна лъжа. Това е мощна атака, която може да те разтърси така, както могат единствено съжалението и страховете ти. Ако се опиташ да мислиш за изход от това положение — изгубен си!

Той стисна юмруци.

— Единствената надежда е да не му обръщаш внимание! Изцяло! Не можеш да спориш със своите съжаления и страхове! Те са действителни! А лъжите, изградени на тяхна основа, също ще приличат на истина! — Той се отпусна с въздишка. — Единствената ни защита са Светото писание и молитвите. Отговаряй му с думите на Господа — живото слово. С тях той не може да спори, не може да ги понася. Това е единственото, което ще ни спаси.

Адлър прекоси бавно стаята.

— Цитираш ги по памет, и то при такава психологическа атака? Или Светият Дух ги извиква в съзнанието ти?

Свещеникът махна с ръка.

— Нямам доверие на съзнанието си в мигове като тези. Винаги нося Библията. Просто чета от нея. Не споря с демона. Не говоря с

него. Чета от Светите писания на Господа. И така измъчвам демона, докато си тръгне.

— Това сигурно изисква голяма дисциплина — оцени тази мъдрост Адлър.

— Разказах ти го, за да знаеш, че мощта на тази атака е огромна. Не бива да се учудваш, ако те разтърси. Бъди готов. С всички става така. Демоничните принцове на въздуха, които някога са управлявали планетата, не са глупаци. Хилядолетия са завладявали царства и нации. Приятелю мой, направи като мен и ще бъдеш спасен.

Професор Адлър му се усмихна с уважение:

— Отче, това е тежко бреме. А твоят отговор е толкова... удивително прост. Изглежда невероятно, че подобна могъща сила може да бъде сразена от нещо толкова обикновено.

— В битката има много равнища — каза отец Тревър, вдигайки поглед към Адлър. — Сатаната води тази война още от самото начало. Той се изправя срещу нас на различни фронтове. Физически и духовни, финансови и граждански. Социални и психологически. Използва всичко.

За такива като теб и мен битката е най-вече духовна. Нашето участие е необходимо, защото, за да има пълна победа, някой трябва да се изправи срещу демоничната сила на духовно равнище. Но не всичко опира до духовното. За да разбере това, човек трябва да погледне историята на света. Тя никога не се ограничава само до духовното. За мъже като Артемис, Торн или шерифа битката е до голяма степен физическа и те играят справедлива роля в нея. Някои са избрани да се сражават на бойните полета на съзнанието, а други да размахват меча. Не си позволявам да мисля, че едното е по-важно от другото. Има си място и време за всичко.

Адлър мълчаливо изду устни.

— Искам да те питам още нещо — каза той след известно мълчание. — Изглежда знаеш много за тези битки. Трудно ли ще бъде да отгървем завинаги света от този Ианий?

Отец Тревър стисна зъби:

— Ако някой от нас оцелее, ще получиш своя отговор.

* * *

Когато Кейхил влезе в сградата на окръжния затвор на Есекс Каунти вече беше решил да си мълчи за случилото се сутринта. Той тръгна към Шърли, която седеше на диспечерското място. Не ѝ зададе въпроси, тъй като нямаше нужда да пита дали се е случило нещо странно. Тя сама щеше да му каже.

— Здравсти, Шърли — измърмори той.

— Познай какво се случи! — изстреля тя в отговор.

Кейхил се спря наскреж крачка. Тежко се облегна на плота и въздъхна.

— Предавам се, казвай направо.

— Тейлър се обади, че е болен.

— Болен? Какво му е?

— Не каза. Просто се обади, че е болен и не може да дойде.

— Хъм — изръмжа Кейхил. Не можеше да не си помисли, че между случилото се сутринта и отсъствието на Тейлър има връзка. Това го притесни. Знаеше къде живее Тейлър, нали беше негов човек. Това се отнасяше и до останалите му заместници, защото под грубата си външност Кейхил бе готов да умре за всеки от тях.

Той мислеше да влезе в кабинета си и да види какви доклади са оставили смените, но след като Шърли не спомена нищо драматично, реши, че всичко е спокойно. Значи нямаше за какво да звъни на кмета. Протегна се и откачи тежкото синьо палто от закачалката.

— Можеш да ме намериш по радиостанцията — каза и тръгна към вратата.

— Вероятно е отишъл за риба.

— Тогава бих искал да съм на неговото място — измърмори Кейхил и след минута вече караше срещу ниския хоризонт от сиво-черни облаци.

Беше звъннал в метеорологичната служба да попита защо не са предсказали студения фронт, за да може да подготви хората си. Служителят по връзките с обществеността му обясни, че за фронта нямало естествена причина. Човекът добави, че били толкова изненадани, колкото и Кейхил, от развитието му през последните двадесет и четири часа.

Това предизвика неприятно усещане у шерифа.

* * *

Призрачен силует затъмни прозореца. Торн вдигна поглед и видя асасина, който колкото и невероятно да беше, изглежда не усещаше хапещия студ. След няколкото буйни игри на софтбоул с Антъни и Малъри най-сетне вълнението, че го виждат отново, и възбудата от новите ръкавици за игра бяха отстъпили пред студа и обещанията за топъл шоколад.

Торн погледна през прозореца към Артемис, все още изправен на ниския хълм, от който имаше широк изглед към дома на свещеника и околните полета и къщи. Оттам имаше добра видимост и към двете алеи и всички водещи насам улици. Не се виждаше само задният вход, но него го охраняваха трима други асасини.

Торн не знаеше със сигурност колко от тях бяха пристигнали за сблъсъка. Тези, които видя, бяха седемнадесет. Предположи, че сигурно има и други. Преброи още дузина монахини и седем свещеници. Реши, че повечето от тях са екзорцисти, но не зададе никакви въпроси.

Скромната им вяра и смелост спечелиха сърцето му. Тези хора нямаха свой залог в тази битка, във всеки случай не и такъв, който можеше да бъде видян. Те се сражаваха за една идея и биха умрели за нея, без да очакват похвали или награди. Поне Торн не виждаше каква награда биха могли да получат, като излагат живота си на опасност, за да защитават семейството на един непознат. Или като победят едно чудовище, което лесно можеше да ги унищожи. Освен ако не ставаше дума за награда не от този свят.

Вярно, сам той много пъти бе рискувал живота си като войник и полицаи, но това беше различно. Беше защитавал слабите и потиснатите. Разбира се, и неговите чувства бяха достатъчно благородни, но не беше същото като това, на което сега бе свидетел. Тези хора се сражаваха от любов. Чисто и просто любов. Какво гласеше стихът? „Най-голямата любов е тази да дадеш живота си за своите приятели“.

„Стига толкова... работа те чака...“

Торн поклати с недоумение глава и се зае да направи преглед на събитията от деня. Едно от нещата, които дълбоко го впечатлиха, беше

начинът, по който Артемис се би заедно с него по-рано сутринта — доказва, че изобщо не изпитва страх.

С тази мисъл в главата Торн прецени съотношението между броя на асасините и на техните помощници — свещеници, екзорцисти и монахини. Хората на Артемис бяха почти два пъти повече от всички останали, взети заедно.

Това неравенство подсказа на Торн, че според главните свещеници финалът на битката щеше да бъде повече физически, отколкото духовен. Във всеки случай не докарваш със самолет асасини от четирите посоки на света, освен ако не очакваш война. Те имат и други задължения. Не се търкалят по диваните, очаквайки някой да ги потърси. Торн внимателно остави чашата с кафе и погледна към Ребека.

Седнала на масата срещу него, тя се усмихваше неопределено, но той познаваше този поглед. Съпругата му искаше и заслужаваше да получи отговор на въпросите си.

Досега се бе показала търпелива и готова да помогне, но беше дошло време да си поговорят. Тя не каза нищо, само се облегна назад и се вгледа в него.

— Добре де — започна Торн и прочисти гърлото си. — Работата е такава...

— Нека ти спестя мъките — прекъсна го тя и Торн я погледна безизразно.

— Продължавай — подкани я той.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Хубаво. Ти случайно намери нещо в мазето. Началото е лесно. Торн продължаваше да я гледа.

— Да, но то се оказа нещо повече.

— Знам — усмихна се тя вяло. — Майкъл, вината не е твоя. Не си знаел какво има долу. Никой не е знаел. Ако знаеше... Ако аз знаех... — Тя вдигна рамене и стрелна поглед към Малъри, която спеше в прегръдките на една от монахините. — Ех, жалби за ланския сняг. Мисля, че засега сме много добре защитени. Единственото, което искам да знам, е къде ще идем, когато излезем оттук?

На Торн му трябваше доста време, докато успее да измисли отговор. Неочаквано се запита какво ли са й казали отец Тревър и Де Марко.

Първо се раздразни от тази натрапчива мисъл, но после изпита благодарност, защото тя му напомни, че може би в момента нямаше да е добре да смекчава неприятната истина. Проблемът обаче беше, че вече не знаеше кое е истина.

Той с готовност признаваше вярата и отдадеността на тези хора. Дивацината на маниака, който ги нападна тази сутрин, го убеди, че от къщата му действително е излязло някакво зло. Но му беше много трудно да приеме това с разума си. То бе твърде далеч от целия му досегашен опит. Твърде далеч от всичко, в което някога беше... вярвал.

Торн се опита да я запознае с това, което се бе случило досега. Ребека схвана положението много по-бързо, отколкото беше очаквал, и затова се почувства гузен, че го е крил толкова дълго от нея.

— Тази сутрин в къщата стана произшествие — престраши се той, изненадан, че казаното прозвуча толкова слабо. Подготви се психически, преди да заговори отново.

— Скъпа... това надминава всичко, което съм виждал. Единственото, което мога да ти кажа със сигурност, е, че ще се погрижа за него.

Той посочи с ръка към прозореца.

— Тези хора са професионалисти. И са тук...

— Знам защо са тук — каза Ребека и леко се усмихна. — Прав си, аз и децата сме в безопасност с тях. — Тя направи пауза. — Майкъл, не се тревожа за нас, а за теб. И за онова, което се готвиш да направиш.

Торн отхвърли възможните отговори, които можеше да й предложи, защото нито един не му се стори подходящ. Тогава Ребека наруши мълчанието:

— Знам, че ще го подгониш и знам, че не мога да те разубедя. Затова няма и да опитвам. Единственото, което мога да направя, е да те помоля да внимаваш.

Торн въздъхна тежко и добави:

— Ето какво успях да разбера: очевидно има... свръхестествени неща... в които никога не съм вярвал... но това няма значение. — Той направи пауза. — Искам да кажа, няма значение дали вярвам или не, тях ги има... Вярвам обаче в хората около нас и в това, че те искрено искат да помогнат.

Той почака Ребека да каже нещо, но на нея сякаш ѝ беше достатъчно да слуша търпеливо. После тя се протегна и нежно стисна ръката му. Той продължи, решен да не омаловажава нищо:

— Тази ситуация няма да се разреши по мирен начин — Той я погледна и се наведе напред, за да подчертае мнението си. — Тези неща, които... са се освободили, са малко нестабилни.

Ребека също се наведе към него.

— Майкъл, тези неща не са хора.

Обгърна ги мълчание и Торн бе силно впечатлен от вярата на жена си и силата, която тази вяра ѝ даряваше. Прииска му се и той да може да вярва. Искаше да вярва. Наведе глава и въздъхна уморено.

— Добре го понасяш — отбеляза.

— Майкъл, вярвам, че Бог е с нас. — Тя замълча. — Вярвам, че е с теб и ще те подкрепи.

— Скъпа, не знам какво да правя.

— Ти винаги правиш едно и също — отговори тя и за миг му се стори, че ще заплаче. Беше толкова неочаквано, че предизвика болка и съжаление, Майкъл. Но тя не заплака. Подсмръкна, изправи се и стисна ръката му по-силно.

— Обичам те — прошепна Ребека. — И независимо в какво вярваш или не вярваш, сигурна съм, че Бог е с теб. Така че направи онова, което трябва... и сложи край.

Торн кимна тържествено.

— Дааа... добре.

Видя, че Артемис гледа втренчено към къщата, сякаш чуваше всяка дума. Изведнъж на Торн му хрумна, че може би наистина може да чува от разстояние. Това щеше да им осигурява пълна сигурност както отвън, така и отвътре, не смяташе обаче, че Артемис би подслушвал частни разговори. Не бе забравил думите му, когато Антъни и Малъри се втурнаха навън и се хвърлиха в обятията му: „Каква любов е онази, която не те кара да тичаш?“.

Човек с изненадваща дълбочина... Сигурно е герой за своите.

Торн неочаквано изпита възхищение към него.

Вече минаваше един и той бе свършил всичко необходимо за момента. Утеши семейството си и се увери, че го пазят добре. Ако някой се опиташе да проникне през охранявания периметър, щеше да

докара националната гвардия. Асасините не си поплюваха. Можеха дори да развалят магии.

Торн се изправи, стана и Ребека. Той я прегърна здраво и я задържа, преди да я целуне по челото, а после по устата. Усмихна ѝ се окуражително, когато тя избърса с длан бликналата сълза, единствената, която не успя да задържи.

Той нежно повдигна брадичката ѝ и се усмихна:

— Ще сложа край на това.

Тя погледна нагоре към него.

— Майкъл?

— Да?

— Ще те чакаме.

Кейхил спря патрулката на покрития с чакъл път пред едноетажната, обкована с дъски къща на Тейлър.

Тя бе построена върху единствената равна част на един пуст хълм. От зидания с речни камъни комин се издигаше бяла струйка дим. Кейхил знаеше, че хижата не е кой знае какво, но Тейлър я беше наследил от баща си. Тя бе единственото му наследство от безполезния старец и той нямаше никакво намерение да се мести. Не че Кейхил го обвиняваше. И на него градският живот не му беше по вкуса.

— Тейлър! Аз съм Кейхил!

Не получи отговор и се опита да потисне надигащото се чувство на страх.

— Ей, за теб ще бъде по-добре да си болен!

Задъхан и ядосан, но все по-обезпокоен, Кейхил стигна до верандата и се изправи пред вратата с чукче вместо звънец. Почука.

— Тейлър! Отвори вратата! Лодката ти е тук. Зная, че си вътре!

Нищо не се случи.

Шерифът се облегна на вратата и опита да регулира дишането си. Все по-често се замисляше за това, че остарява, че губи форма и че не прави нищо по въпроса. Но в този момент мислите му бяха насочени единствено към това, което се криеше зад вратата.

Той отстъпи крачка назад и извади пистолета. Знаеше, че ако бърка, окръгът ще плати новата врата на Тейлър. Но след всичко, което

бе видял и чул тази, сутрин, не беше в настроение да прави предположения.

С ритник изкърти вратата от касата, зърна за миг спуснатото резе и се озова вътре. Придвижваше се бързо с изваден пистолет. Не се тревожеше какво ще каже на своя помощник, ако наистина беше болен. Вероятно нещо като: „Съжалявам, да, изглеждаш ужасно, момче, но по-добре ти, отколкото аз. Ще се видим в понеделник“. Просто искаше да се увери, че Тейлър е болен, а не...

Видя го и замръзна на място.

Облечен в синя хавлия, заместникът му седеше върху голям сандък, облегал на стената, и стискаше стара двуцевка десети калибър. До него бе разпиляна кутия гилзи от неръждаема стомана. Кейхил забеляза първо ловната пушка, а после огледа останалата част от къщата.

Телевизорът шумеше, включен на някакъв неработещ канал, а подът пред него бе посипан с пуканки. По земята се търкаляха списания, а столовете и масата бяха обърнати, сякаш след масов побой. Задната врата бе затворена и със спуснато резе.

Толкова далеч от града рядко някой заключваше къщата си, камо ли да сложи и резето. Нямаше смисъл. Никой не знаеше къде живее Тейлър, освен съседите му, а живеещите тук поддържаха добри отношения. Ако им трябваше нещо, просто щяха да си го вземат назаем, независимо дали съседът е вкъщи или отсъства. Обикновено връщаха заетото скоро, във всеки случай до края на годината, а не го ли направеха, съседът просто отиваше и на свой ред си го вземаше „назаем“.

Въпреки това незаклучените врати притесниха толкова Кейхил, колкото фактът, че Тейлър въобще не продума. И не остави пушката.

Без да бърза, Кейхил стрелна поглед през отворената врата на спалнята. Къщата изглеждаше празна. Не се чуваше никакъв шум. Леглото не беше разтурено, униформата на Тейлър лежеше на пода до него. Бавно, със стиснати зъби, Кейхил свали пистолета. Кимна няколко пъти колкото може по-небрежно и тихо каза:

— Просто исках да се уверя, че си добре, Джек.

Погледът на Тейлър бе закован в далечния край на помещението, в каменната камина. Внимателно, без да прави резки движения, Кейхил погледна натам. В началото не видя нищо, но след малко

забеляза следите от едрите сачми на 10-калибровата пушка по необлицования с плочки комин.

Това му беше достатъчно.

Не бе сигурен точно какво се е случило тук, но след чутото сутринта предположи, че същото нещо, което беше подтикнало свещеника да направи опит за самоубийство, е посетило и Тейлър. Той се обърна много бавно към своя заместник, който все още не беше помръднал и не отместваше очи от камината.

Кейхил въздъхна дълбоко и бавно прибра пистолета в кобура.

— Джек — каза той тихо и направи крачка към него, — искам да те...

Тейлър стана от сандъка и насочи пушката към него.

— Шерифе, залегни! — изрева той.

Странното беше — Кейхил дори отбеляза това, докато падаше — че му хрумна прекалено отчетливата мисъл: „Ето това се получава, когато си затворен в помещение с луд, който държи заредена пушка“. Стовари се на пода, а Тейлър отново изпищя и стреля с двете цеви едновременно, размазвайки осемнадесет деветмилиметрови сачми върху зидания комин.

Кейхил почти беше решил да остане на пода, за да избегне рикошетите, но щом Тейлър стреля и с двете цеви и се наложи да презареди, той реши да рискува, въпреки — че не може да види дали помощника му не носеше и служебния си револвер. Скочи на крака и се втурна напред. Изрита масичката за кафе от пътя си и докато Тейлър, псувайки диво, се опитваше да напипа нов патрон, се стовари отгоре му.

Нямаше време за разговори.

Кейхил му стовари силен удар с дясната ръка точно под слънчевия сплит, плоската кост в средата на гърдите, която съединява ребрата. Въздействието беше силно, Тейлър се сгъна на две и изпусна пушката.

Не беше ранен. Кейхил нямаше такова намерение. Просто искаше да му изкара въздуха и успя. Но когато Тейлър се сви на две и започна да пада, Кейхил го хвана за раменете и го довлече до дивана, където помощникът му се стовари със стон.

Шерифът огледа набързо около дивана, за да се увери, че няма оръжия, и тежко се отпусна на обърнатата масичка за кафе. Не обърна

внимание на това, че се беше задъхал.

— Джек — попита той, — какво ти е?

Устните на Тейлър се размърдаха в безмълвен отговор. Очите му си оставаха безжизнени.

— Джек! — Кейхил го разтърси за раменете. — Какво ти е, човече? Какво се случи тук?

Гласът на Тейлър беше толкова тих, че Кейхил не беше сигурен, че наистина му е отговорил. Трябваше да си повтори няколко пъти наум звуковете, преди да успее да разбере съдържанието ми.

Помощникът му беше прошепнал:

— Видях ги.

Кейхил осъзна, че стои с отворена уста.

— Какво видя? — попита той тихо, подозирайки, че и Тейлър не знае отговора.

Мина известно време, преди да се чуе:

— Тях...

Кейхил отново се загледа в камината. По нея беше стрелял с пушката. Не виждаше никакви следи от сачми по задната врата или по стените, но това не го успокои. Всеки, който е достатъчно откачил, за да атакува комин, със сигурност не трябваше да има достъп до оръжия.

В момента Кейхил се тревожеше главно какво да прави със заместника си. Щеше да го разпита по-късно, но вече имаше представа какво ще чуе. Приказки за видения и образи, гласове, неща, които трополят през нощта, сенки, които го гонят с ножове, демони, излизаци от камината... Пълният репертоар на преследваните от духове.

Тейлър със сигурност е бил лесна плячка. Никога не е бил твърде корав, което може би обясняваше защо все още е жив. Той не притежаваше нужния интелект, за да помисли за нещо толкова бързо и безмилостно като самоубийството. Просто беше рухнал и се бе свил в ъгъла. Каквато и „жизнена сила“, по думите на стария свещеник, да са искали да вземат от него, тя не си е заслужавала усилието.

Кейхил се намръщи и се наведе да вдигне Тейлър. Забрави всичко друго, по-късно щеше да има достатъчно време да го разнищи. Сега трябваше да осигури на това момче помощ.

— Хайде, Джек — промърмори той и насила го изправи да седне. Погледна в недоумяващите му очи.

— Джек, ще те заведе, в болницата! Сега трябва да ти сложа белезници, но това е само за твоята безопасност. Синко, не си арестуван. Чуваш ли ме? Нали ме чуваш, Джек? Не си арестуван! Само ще те заведе на лекар.

Тейлър не оказа никаква съпротива. След минута Кейхил го бе настанил на задната седалка и те се носеха с патрулката към болницата. Там шерифът щеше да се възползва от връзките си най-безскрупулно, за да го прекара бързо покрай охраната в специалното помещение, запазено за детоксикация на пациенти.

Щяха да го регистрират под друго име и щеше да обясни на лекаря, че вероятно страда от посттравматично стресово разстройство. Щеше да предупреди, че Тейлър е опасен за себе си и за околните и че още следобед ще се свърже със съдия за оценка на психическото му състояние, с което щеше му осигури първата доза успокоителни.

Когато тази работа с Торн и останалите разбойници свършеше, Тейлър щеше да е на път да се оправи, а Кейхил — да приключи с лъжите. Сега трябваше да се върне при Шърли и да разбере кой друг е бил ударен.

Беше убеден, че макар Тейлър да се е оказал негоден, това не ги е спряло.

Сигурно са намерили друг, който да удовлетвори глада им.

14.

След дълго сбогуване под дулата на дузина изкусно прикрити оръжия Торн и Артемис се върнаха в къщата на хълма. Видяха професор Адлър и отец Тревър да се разхождат из петдесет и петакровия парцел.

Торн облече късо кожено палто, извади пушката си от багажника на линкълна и тръгна към тях. Артемис го последва. Беше достатъчно близо, за да ги чуе, че обсъждат вероятността някога тук да е имало индианско гробище, когато мобилният му телефон звънна. Помисли, че може да са децата, и отговори на повикването.

— Торн? — попита раздразнен глас.

— Кейхил? — учуди се той.

— Имам големи проблеми.

— Какви проблеми?

— Свещениците и професорът още ли са там?

— Да, пред мен са.

— Нека се обади професорът.

Кейхил остана да чака. Не му беше до любезности.

— Професоре!

Леко учуден от прекъсването — по време на обсъждането археологическата му жилка очевидно се беше разпалила — Адлър погледна въпросително към Торн.

— Да?

— Кейхил казва, че има проблеми в града. — Торн очакваше някакъв отговор, но не и този, който получи.

Професор Адлър наведе глава, а после я вдигна с уморен вид.

— Кажете на шерифа, че ще направим каквото е възможно. Но в момента можем само да се молим и да чакаме.

Торн съзнаваше, че го гледа зяпнал. Вдигна мобилния телефон до ухото си.

— Кейхил, къде си?

— В управлението.

— Артемис и аз ще бъдем там след няколко минути. Ще вземем още хора. Ще ви придружаваме при патрулирането.

Сега беше ред на Кейхил да се изненада. Торн разбра това по колебанието му преди да отговори:

— Смятайте се за заместник-шерифи.

* * *

Торн разполагаше само с минута, но щеше да се възползва от нея. Тръгна към Адлър.

— Какво искаш да кажеш с това „правим всичко, което можем“? Градът е като буре с барут! Кейхил има куп млади, неопитни помощници и малко помощ ще му дойде добре!

— Битката се води на много места, господин Торн.

Тези думи докараха ядно изражение на лицето му.

— За какво говориш?

— Господин Торн, обясненията ще отнемат много време. — Адлър запази спокойствие, но то не беше лишено от смелост и отговорност. Торн издиша дълбоко. Не разбираше старците, но нямаше време да се опитва. Обърна се към Артемис:

— Тук ли ще останеш, или идваш с мен?

— Къщата е второстепенна отговорност. Това нещо и неговата армия искат да възстановят царството си, но не желаят да разкриват самоличността си. Ти си един от малкото, които могат да свалят тяхната маскировка. Затова главната им цел ще бъде да те премахнат. Ще остана с теб.

Торн вече крачеше към паркинга.

— Да им дадем, каквото искат.

* * *

С бързия, лъскав „Линкълн“ Торн бързо стигна върха на хълма по пътя за града и видя причината за облаците черен дим, които оцветяваха хоризонта.

Пожар.

Спря на банкетата и слезе от колата. Оттук видя пет-шест горящи плевни и две фермерски къщи с разпръснати около тях постройки, изградени вероятно преди сто години. Дълбоко в гората се чуваше стрелба. Тя утихна за малко и после започна отново.

— Не звучи като лов — намръщи се той.

— Това не са звуци от лов, а от убиване.

Качиха се отново на колата и след няколко минути спряха пред управлението. Първото, което видяха, беше Кейхил, който се бореше с окован мъж, опитвайки се да го вкара през стоманената врата. Шерифът губеше, затова Торн — и Артемис тръгнаха към него и просто хванаха мъжа от двете страни.

У Торн се събудиха старите навици, той взе ключовете на Кейхил и вкара мъжа в килията. Отключи белезниците и не се изненада, когато затворникът се обърна и се опита да му стовари един юмрук с дясната си ръка. Торн блокира удара, блъсна го назад и се измъкна от килията. Артемис тръшна вратата след него.

Трясъкът събуди множество спомени. Следващите му думи, когато погледна към Кейхил, също бяха навик от едно време.

— Добре ли си?

— Да. — Кейхил дишаше тежко с ръка на гърдите. — Този ми беше четвъртият от сутринта. Плюс Тейлър.

— Арестувал си Тейлър?

— Не, закарах го в болницата — Кейхил махна уморено. — Не питайте. Целият град е полудял.

— Това е работа на Ианий — каза Артемис. — Той се храни с енергия. Демонът му се храни с нея. Те живеят от бъркотията и ужаса.

Кейхил протегна ръка и уморено се облегна на стената от сгурбетонови тухли. Поклати глава.

— Това са добри хора — измърмори той. — Не са такива... познавам ги. Не искам да нараня никого от тях, но трябва да направим нещо.

Никой не продума. Надолу по Тимбър Авеню, което минаваше покрай управлението, се чу стрелба. Кейхил вдигна глава, погледна Торн и Артемис и им подхвърли по една значка.

— Ла-ла-ла, за Бог и страната. Вече сте заместник-шерифи. Нямам време за ритуали.

— Това няма значение — реши Торн.

— За Бог — каза Артемис и забодне значката на черното си палто.
— А сега какво?

— Шърли трябва да си иде у дома — отговори Кейхил, пълнейки джобовете си с патрони 12-и калибър. — Ако искате да се свържете с мен, аз съм „първи“. Останете в центъра. Разоръжавайте ги и ги закопчавайте на място. Заклучвайте ги за вани, водопроводни тръби или нещо подобно. Вземете си допълнително пластмасови белезници от таблото.

Торн и Артемис се запасиха.

— Погрижете се да не могат да наранят някого и толкова. Не се спирайте на едно място. Както казах, обикаляйте центъра. Аз ще се погрижа за покрайнините. — Той посочи към Торн — Ти си „дванадесети“, а ти — погледна към Артемис — „тринадесети“.

— Как искаш да се движим? Поединично или заедно? — попита Торн, който тъкмо си взимаше цяла кутия патрони.

— Заедно — Кейхил също взе една кутия. — Но се оправяйте бързо с проблемите и не спирайте да се движите. Помнете — никакви арести повече. Просто ги разоръжавайте и обездвижвайте: — Той се загледа във вратата и замълча. — Какво ли ще стане през нощта? За това се тревожа. Засега само се трупа. До довечера тази лудост ще е обхванала целия окръг.

— Не — възрази сурово Торн. — До довечера това, което я причинява, ще е мъртво. Аз ще се погрижа.

По тях се посипаха стъкла и без дори да съзнава, че се движи, Торн се намери на земята до Кейхил. Трябваше му една секунда, за да осъзнае, че някой бе стрелял по предните прозорци.

— Излезте и използвайте колите за прикритие!

Още незавършил тези думи, Торн се претърколи и затича към Страничния изход. Най-напред провери дали някой не държи вратата на мушка, а после изхвърча навън и зае позиция зад колата най-близо до улицата. Трябваше да използва здраво прикритие, което да спре куршумите. Моторният блок беше най-подходящ за целта.

Когато Торн погледна над предния капак, удивен видя един старец, най-малко на осемдесет, застанал в средата на улицата с ловна едноцевка калибър .410. Това бе най-подходящият калибър за фазани или пъдпъдъци, но пушката беше малко старомодна за патици, а срещу бронирана жилетка не можеше да свърши почти никаква работа.

На Торн му се доця да беше грабнал и една бронезилетка. Но беше късно. Той погледна към Артемис.

— Някаква идея?

Артемис надникна, когато старецът отпрати още един безцелен изстрел срещу зданието. Крещеше, че след като се върнал от Втората световна война, бил арестуван за пиянство на обществено място и трябвало да плати на съдията сто долара. Торн забеляза, че той носи войнишко кепе.

Артемис прошепна:

— Тази едноцевка „Смит“ се чупи автоматично. Той презарежда много бързо и е най-малко на четиридесет ярда от нас. Прекалено далеч е.

— Така е — прошепна Торн, когато старецът умело вкара патрон в цевта и се прицели. Стреля отново, пушката автоматично се пречупи и изхвърли празната гилза. Старецът държеше патроните между пръстите си така, че само трябваше да протегне ръка, за да пъкне още един в патронника. Бяха му нужни само две секунди, за да извърши това упражнение. Торн не можеше да стигне до него толкова бързо.

Трябваше му минута, за да обмисли положението.

— Добре, ето какво ще направим. Ти се покажи... стреляй няколко пъти във въздуха, за да отвлечеш вниманието му, а аз ще опитам да мина зад гърба му.

Нямаше възражения.

— Внимавай — каза асасинът и извади по един „Глок“ с всяка ръка.

Торн вече бе тръгнал, придвижвайки се бързо покрай колите. Използваше ги за прикритие, а Артемис се изправи точно в огневата линия на стареца.

— Тук! — извика той, старчето се извъртя светкавично, вдигна пушката, прицели се и стреля, а Артемис се хвърли на асфалта. Сачмите прелетяха, над главата му, отнасяйки предните стъкла на три патрулки и на една частна кола.

Докато старецът трескаво презареждаше, Торн притича през улицата и се хвърли зад изоставен бус на Ю Пи Ес. Дори не се запита къде е шофьорът. Нямаше време за това. Придвижи се надолу към позицията на старчето по звука на следващия изстрел. Рискува да

надникне и видя, че старецът решително крачи право към Артемис. За ужас на Торн ветеранът действително смяташе да убие асасина.

Сега беше с гръб към него и Торн реши да не губи време. Знаеше, че старецът не може да го чуе, защото ушите му бяха заглъхнали от изстрелите. Бързо преодоля разстоянието и се приближи изотзад и ниско долу, под линията на очите.

— Хей! — силно извика.

Старецът се завъртя с див крясък, но Торн беше достатъчно близо. Щом цевта се извъртя, той просто я стисна и издърпа оръжието от ръцете на ветерана. Пушката гръмна в ръцете му, насочена срещу друга сграда, но Торн очакваше това. В това време Артемис застана зад гърба на възрастния мъж и му сложи белезниците.

Торн издиша леко разтревожен, от това, че бе спрял да диша. Хиляда часа тренировки го бяха научили да контролира дишането си по време на сражение, но ето че сега не беше успял.

„Лоша работа“, каза си той, но вниманието му беше привлечено от това колко майсторски Артемис сложи белезниците на стареца и как внимателно провери да не стягат китките.

— Много неща знаеш — промърмори Торн, когато поведоха мъжа към страничната врата. Кейхил им беше казал да не си губят времето със затвора, но той им бе под носа и нямаше да ги забави.

— Обучени сме да боравим с всички оръжия и да прилагаме тактиките на цивилните власти — обясни Артемис. — Това е и нашата цел: да се справяме с армии, убийци и всякакви други заплахи. Важно е да знаеш какво те очаква.

Тази вътрешна информация беше много интересна.

— Значи проучвате района, преди да влезете в него?

— Да.

— Какво знаете за хората тук?

— Един шериф и тридесет и осем заместници. Повечето от тях с по-малко от три години стаж, защото по-възрастните са се пенсионирали. Използват микровълнови предаватели. Ретранслаторната кула е на един хълм на три километра оттук. Повреждаш кулата и прекъсваш комуникацията, им. Подземни телефонни кабели. Достъп до тях през канализацията. Белият е телефонен, синият за тревога. Зареждат колите си на място, което наричат „северната станция“. Можем да ги елиминираме, ако сипем

определен химикал в резервоара на бензиностанцията. Минути, след като са заредили, ще спрат.

— Винаги могат да реквизират цивилни коли.

— Но те не са оборудвани за полицейска работа, а при липсата на връзка...

— Как щяхте да го направите?

— Просто щяхме да взривим кулата със съвсем малко експлозив. Щом тя рухне, няма кой да предава съобщенията на диспечера.

Торн се замисли над това, което чу. Да, тези наистина си бяха написали домашното. Предположи, че знаят всичко и за него. Вероятно имаха копие на досието му с данните за военното му обучение и полицейската работа.

— Каза да не говорим много, защото съществата от другото измерение може да ни чуят и да разберат как мислим — гледаше към Артемис, но той не се разтревожи. — Не се ли страхуваш, че ще чуят това и ще го използват?

Асасинът поклати глава.

— Вече го знаят и в момента правят точно това. — Той затвори вратата на килията, в която бяха вкарали стареца. — Този дядо не нападна сградата, защото е бил арестуван преди петдесет години. Ианий и помощниците му са манипулирали неговото съзнание. Атаката е психологическа и използва факти от нашето минало, за да повлияе на бъдещите ни действия. Тя е умела и мощна. Не я подценявай, защото ще опитат и с теб.

— Вече го направиха — измърмори Торн. — Но не за първи път не обръщам внимание на чувствата си, за да си свърша работата.

Влезе Кейхил и провери безопасен ли е старецът. После мрачно се обърна.

— Както ви казах, стойте на първи канал. Помните ли означенията си?

— Дванадесети.

— Тринадесети.

С пушката Кейхил посочи към килията на стареца.

— Не се правете на герои. Ако някой от тия глупаци разбие оръжейната и открадне картечница, оставете го да си изгърми патроните. При 300–400 куршума на минута това ще стане много

скоро. След това гледайте да го улучите в крака. Не убивайте, освен ако не се наложи.

Двамата кимнаха едновременно и докато излизаха през задния вход, за да се качат на патрулката, Торн тихо попита:

— Тези демони не ти ли влияят?

— Разбира се, че ми въздействат — отговори асасинът. Непрекъснато атакуват мислите ми.

— Как се оправяш с това?

Артемис навиваше заглушител на един от глоковете, но замръзна при този въпрос. Самият заглушител отвлече вниманието на Торн, защото глокът нямаше удължение извън затворния блок и заглушителят трябваше да се навие в самата цев — една много скъпа модификация.

Асасинът въздъхна и погледна Торн право в очите.

— Може би си мислиш, че ме интересува само насилието и не съм нищо повече от войник. Не бих те обвинил за това. Но Бог познава сърцето ми. Господин Торн, аз се справям с демоничните атаки по същия начин, както го правят свещениците. Чета Светото писание, точно както би направил Светият отец... И се моля. Без прекъсване.

— Не поставям под въпрос вярата ти — извинително каза Торн.

— Не се обиждам — Артемис продължи работата си. — Знам, че не ти е леко. Но не забравяй, че нашите най-силни оръжия не са пушките. Чуй Господа, вслушай се в гласа Му и вярвай. Можем да победим това същество.

— Откъде знаеш, че точно в този момент демонът не шепне в ухото ти?

— Слушам какво ми говори. Ако ми каже нещо различно от писаното в Библията, зная, че това не е Бог. Господин Торн, Библията е моята пътна карта към истината. Толкова е просто. Бог се е постарал лесно да чуваме гласа Му.

Торн си пое дълбоко въздух. В битка обикновено мислеше за тактики, разход на горива, защита, личен състав и зони. А сега го вълнуваше главно Бог. Но имаше и нещо по-удивително...

Това не му изглеждаше странно.

* * *

Времето беше навъсено и сиво. Вече беше към три следобед, когато Кейхил влезе в Завоя на мъртвеца на около три километра от къщата на Торн. Беше успял да събере, къде законно, къде не, цяла камионетка с оръжия от развълнуваните фермери, които бяха сформирали доброволни отряди. Участва в гасенето на един кокошарник, защото огънят заплашваше да изпепели нива със зърно. Беше уморен и рошав и почти беше свършил пластмасовите белезници.

Още преди часове бе изгубил връзка с повечето от хората си, включително Торн и онзи католик. Предположи, че някой е извадил от строя микровълновия предавател на кулата. Радиовръзката зависеше от разстоянието и терена. Ако теренът бе много хълмист, ръчните радиостанции просто не действаха. Но ако бяха на 3 километра от него и не им пречеха големи хълмове, той можеше да разчита на тях.

Последният му разговор с Торн беше доста тревожен, но монотонният глас на бившия полицаи звучеше делово. Изглежда бандата от къпалнята беше разбила железарския магазин. Торн каза, че ги оставил да вземат каквото искат. Кражбите не бяха толкова страшни в сравнение с хората с пушки, обикалящи околността.

Кейхил се възхити от усета на Торн за приоритети — прав беше. Да правят каквото искат, стига да не застрашават нечий живот. Самият Кейхил току-що мина покрай група баптисти, които се готвеха да запалят Първата методистка черква. Бяха спретнали голям огън на открито, но когато Кейхил стреля във въздуха, повечето побягнаха. И постъпиха умно, защото останалите бързо бяха оковани с белезници за водната кула. Така можеха да се наслаждават на гледка към черквата, без нещо да им пречи.

Можеха да постоят там до вечерта. После щеше да прати някого да ги доведе в затвора или да ги пусне да си ходят. Не искаше да измръзнат до смърт заради студения фронт.

Успокои се, беше се уверил, че Торн и Артемис са ветерани. Можеше да се довери на преценката им. Но се тревожеше за останалите си хора. Дали следваха правилата?

Още от сутринта правилникът бе литнал през прозореца.

Едно не разбираше. Защо някои хора бяха жестоко засегнати от този психически бяс, а на други той изобщо не действаше? Сякаш

онези взимаха на мушка един човек, после друг, а пропускаха третия. Но Кейхил забеляза, че най-силно повлияни бяха най-благочестивите.

Онези, които по липса на по-добро определение наричаше неверници, просто бяха изумени от разрушенията, битките и стрелбата.

През целия ден Кейхил наистина не видя пияниците, криминалните и побойниците да създават неприятности. Правеха го останалите, всички, които бе смятал за хрисими, отговорни и вярващи хора. Може би, реши той, дяволът се цели предимно в тези, до които може да стигне най-трудно.

Той изръмжа, когато видя, че несъзнателно е стигнал до алеята към къщата на Торн. Плъзна поглед по дългия асфалтиран път, черен на сивия фон на деня, и видя на предната веранда стария свещеник със скръстени зад гърба ръце. Кейхил подкара по алеята и след няколко минути слезе от патрулката. Огледа се наоколо, но не видя никого от групата на Артемис.

— Отче, как вървят нещата тук? — провикна се той. — Някакви неприятности?

Очите на свещеника се присвиха.

— Не изглеждаш добре, шерифе.

Кейхил изсумтя.

— И не съм. — Огледа парцела. — Видя ли нещо необичайно?

— Няма да ни нападне преди смрачаване.

Кейхил тръгна към него.

— Отче, това, че си отдаден на Църквата, няма да те спаси. Изглежда онова... нещо... въздейства повече на вярващите, отколкото на неверниците.

— То мрази хората, които вярват.

— Сетих се и сам. — Кейхил се изправи като паметник точно пред възрастния човек. — Отче, ще бъда откровен, защото нямам достатъчно хора за още един такъв ден.

— Торн и Артемис...?

— Ще бъдат тук след петнадесет минути.

Старият свещеник огледа изпитателно полицая. Кейхил бе тъжен, очите му бяха уморени.

— Ианий се е опитал да въздейства на съзнанието ти, нали?

Уморените очи на Кейхил се присвиха.

— Разни неща ми минаха през главата. Но не им обърнах внимание, защото ти вярвам. Мисля, че дяволът, който излезе от това мазе, влияе на всички ни.

— Той само освобождава чувствата под повърхността — отговори отец Тревър. — Повечето хора ги сдържат. Това е едно от нещата, което ни издига над животните. Но демонът на Ианий ни подтиква да се поддадем на животинските импулси: омраза, предразсъдъци, страхове, стари рани и обиди. — Свещеникът се приближи. — Има причина да потискаме тези чувства. Ако не го правехме, щяхме да минем като ураган през живота на хората, които ни обичат. А изгубим ли контрол, нашата тъмна страна решава постъпките ни вместо нас. — Той въздъхна. — Ианий не „създава“ нещо ново. Той просто ни окуражава свободно да изразим онова, което държим потиснато в себе си... и постъпва умно.

Радиото в колана на Кейхил изписука и той включи микрофона, закачен на яката му. Беше Торн.

— Тук Кейхил. Казвай.

— Какво е положението?

— Аз съм в къщата ти. Всичко е спокойно.

— Провери ли дома на свещеника?

— Преди час. Всичко е наред.

— Разбрано.

— Как е при вас, момчета? — попита Кейхил бързо.

— За момента е спокойно. Използваме затвора. Не можем да оставим хората с белезници из целия град.

— Добре. Връщай се тук. Скоро ще мръкне. Довечера трябва да приключиш с това.

— По моя си начин.

Кейхил отпусна тежките си ръце и се втренчи във фигурата с бяло расо, застанала на верандата. Не можа да преглътне въпроса, който се надигна у него:

— Защо Ианий прави това?

Отец Тревър въздъхна дълбоко.

— Прави го, защото тайно се бои от отвъдното. Той също се страхува от смъртта... Всички се страхуват. Но той има невероятен контрол над света и над всичко, което хората вярват и правят. Затова е убеден, че е постигнал някаква метафизическа сигурност и дори когато

умре, това няма да е завинаги. Но подозира, че се заблуждава и тайно се ужасява от това. И за да се убеди, че е прав и че наистина ще живее вечно и ще служи предано на духа, който му помага, унищожава тези, които не са съгласни с него.

В далечината се чу стрелба, но Кейхил не отдели очи от свещеника, който продължи спокойно:

— Ианий не разбира, че е просто един инструмент. Демоничният дух, който му дава сила, знае много добре, че времето му е ограничено и че Ианий ще умре за този свят, щом го убият втори път. Разбираш ли, шерифе, най-големият номер на Сатаната и неговите любимци е, че никога не разкриват напълно своите мотиви. И своето присъствие. Сатаната никога няма да се разкрие като такъв. Ще се яви като ангел на светлината, а не като чудовище. И невинните участници в плановете му ще си мислят, че правят нещо добро. Всичко ще им изглежда напълно оправдано.

Настъпи мълчание и след малко Кейхил се обърна сковано.

— Това надхвърля моите представи — оплака се той и се загледа в далечните спирали черен пушек. После погледна часовника си. — След четири часа ще се стъмни. И тогава какво?

— Всички, които днес бяха обзети от лудост, ще почиват през нощта. Тогава Ианий и неговите слуги ще се съберат в тази къща, за да убият Торн и нас, останалите.

— Защото знаем кой е Ианий в действителност?

— Да.

— Толкова ли е важно това за него?

— Ако хората имат дори най-малкото подозрение, че се сблъскват с демонична сила, Сатаната незабавно изгубва половината си способност да им влияе. Виж себе си. Заподозря, че онези мисли не са твои и успя да ги игнорираш. Твоята воля вече не е подчинена на силата на Сатаната. Можеш да освободиш съзнанието си от него, ако си твърдо решен да се съпротивляваш. — Той направи гримаса. — Сатаната не е толкова могъщо създание, колкото му се иска. Ограничен е в деянията си. И изобщо не може да ни принуди да действаме против волята си. Може само да ни подбужда.

Кейхил гледаше ядосано далечния пушек.

— Много го бива в това.

* * *

Торн погледна надолу по главната улица.

Андоувър приличаше на призрачен град с горящите коли и дима от къщите по околните хълмове. Той чуваше отделни крясъци и от време на време по някой изстрел, но от сутринта бяха затворили шестдесет и двама души. Не бяха останали достатъчно размирници, за да създадат големи проблеми. Остави ги да стрелят по прозорците и да горят собствените си автомобили. Имаше по-големи грижи в момента.

Артемис не изглеждаше уморен. Нещо повече, изглеждаше потвърд от сутринта. Черното му палто бе посивяло от пушека, пепелта и мръсотията при задържането на размирниците, но през повечето време той беше спокоен. Бръсна няколко листа от ръкава си, когато Торн закачи радиостанцията на колана си.

— Кейхил иска да се върнем в къщата — съобщи му той.

Артемис погледна първо към слънцето, а после към часовника си.

— Има четири часа до залез.

— Тогава ли ще дойдат?

— Да. Ще дойдат за теб и за мен.

Една мисъл се въртеше цял ден в главата на Торн и той реши, че моментът да я сподели е дошъл:

— Първо ще минем край дома на свещеника. Не вярвам, че това нещо ще остави на мира Ребека и децата.

Когато Торн тръгна към колата, Артемис прегради пътя му.

— Не мисля, че е разумно — каза той тихо.

Всеки нормален мъж на негово място би се ядосал и Торн също усети такъв импулс. Но той не беше обикновен човек, а войник ветеран, свикнал да не се поддава на емоции.

Освен това в този ден, изпълнен със светкавични решения на живот и смърт, Артемис за първи път прояви несъгласие с него и Торн се замисли. Реши, че трябва да внимава много с всяка своя мисъл, защото не можеше да бъде сигурен коя е лично негова и коя е внушена от Ианий.

Затова Торн попита спокойно:

— Не си ли съгласен?

Артемис изглеждаше облекчен, че Торн не прояви гняв.

— Мисля, че там, където са в момента, са на по-сигурно място — отговори той тихо. — Охраняват ги много мъже, а монахините ги пазят с молитви.

От гледна точка на логиката Артемис беше прав. Торн призна това. Но в момента не успяваше да мисли много логично, а склонността му да действа импулсивно бе твърде голяма. Той прекара различни сценарии през главата си, всеки с различен финал. Обмисляше каква тактика би могъл да използва Ианий тази вечер.

В най-лошия случай щеше нападне с всички сили дома на свещеника. В най-добрия — хората на Артемис щяха да го отблъснат, но Торн си спомняше сутринта и не разчиташе много на това. Тези типове трудно можеха да бъдат убити и се наслаждаваха на битката. Друг минус беше това, че ако Торн научеше, че къщата на свещеника е нападната, той не би могъл да се въздържа да не скочи в първата попаднала му кола и да тръгне натам. Каквато, би била и целта на Ианий. Нямаше съмнение, че дори да получише помощ, на откритото поле Торн щеше да има много по-малко шансове срещу Ианий.

— Не искам да споря с теб — обърна се той към асасина, — но това същество ни познава. Знае, че ще пратя живота си по дяволите, ако децата и Ребека са в опасност. Тази сутрин го подцених. Но сега смятам, че или е по-умно, отколкото съм го мислил, или пък става по-умно с времето.

— Паметта му се връща — обясни Артемис. — Живял е цели пет хиляди години. А тази сутрин още беше слаб. — Той хвърли поглед към сенките над някакво селце. — Сега се нахрани с цялата тази енергия и е на път да достигне пълната си сила.

Това беше достатъчно за Торн. Той заобиколи Артемис.

— Ако искаш, можеш да се върнеш. Аз отивам до къщата на свещеника да взема Ребека и децата. Ще дойда след час.

Щом Торн затръшна вратата, Артемис се настани на седалката до него.

— Нали знаеш, че той може да те подтиква към това?

— Знам.

— И въпреки това го правиш?

— Правя го, защото и аз го искам.

След стегнатия и без излишни въпроси разговор с Торн Кейхил остави радиото на мястото му. Той погледна към Отец Тревър, който не изглеждаше изненадан.

— Нищо ли няма да кажеш? — промърмори Кейхил.

— Очаквах това.

Клатейки глава, Кейхил се качи на верандата.

— Последното, което ми трябва тук, са две деца и една жена. И без това съм претрупан от работа.

— Изглежда господин Торн предпочита семейството му да бъде под неговата закрила, отколкото под тази на църквата.

— Обвиняваш ли го?

— Не — отговори свещеникът. — Но и не мога да кажа, че постъпва мъдро. Предполагам, че Ианий предпочита всички да бъдат на едно място. Така ще му бъде много по-лесно, няма да се налага да разделя силите си. Трябва добре да помним, че когато най-искрено вярваме в нашите аргументи, те най-лесно могат да бъдат повлияни. И ако сме прекалено емоционални, е най-добре да не правим нищо.

— Не можем да си го позволим — възрази Кейхил. — Такава е играта. Той няма намерение да ни остави да чакаме и да мислим. Кара ни да бързаме. Поне толкова разбрах.

— Шерифе, какво искаш да кажеш?

— От самото начало ни припира да бързаме. — С всяка дума Кейхил се ядосваше все повече. — Изчезва на минутата, след като е изкопан, връща се още същия ден и отново на следващата сутрин! Опита се да убие двама от хората, повикани същия ден. Изобщо не си остави време да се възстанови, да се организира и така нататък. През цялото време целта му е да не ви дава възможност да се съвземете.

Адлър мълчаливо обмисли това и попита:

— Какво ти говори това, шерифе?

— Две неща — избоботи Кейхил. — Първо, че е умен. Знае, че когато хората бързат, правят грешки. Второ, че може би се страхува от нещо.

— Страхува се? — Адлър се вторачи в него. — От какво?

Кейхил мислеше съсредоточено.

— Не знам... още. Но той не бърза толкова просто защото иска да ни убие и да скрие самоличността си. Има нещо, което желае... нещо, което трябва да получи. Има нужда от нещо.

Отец Тревър и професор Адлър го гледаха без да разбират.

— Вижте — продължи той, — този Ианий не може да направи това, което иска, докато не вземе нещо, което се намира в тази къща. Това е причината да нападне с всички сили, докато беше още слаб. Предполагам, че не може да предприеме нещо сериозно, докато не сложи ръка върху това, което е скрито тук.

— Някакъв артефакт — предположи отец Тревър.

— Не — измърмори замислено Адлър. — Трябва да е талисман... нещо, което го свързва с неговия източник! Една... какво ли... тояга? Разбира се! Защо не се сетих по-рано! Историята е пълна с тях. Тояги! Талисмани! Еликсири! Заклинания! Да! Разбира се! Има нужда от талисмана, който му позволява още по-голям достъп до силите на демона! Точно така! Историята е пълна с подобни сведения!

— И цялата дандания е за една тояга? — изсумтя Кейхил.

Адлър отхвърли това недоверие с нетърпелив жест:

— Колкото по-древно е магьосничеството, толкова повече зависи от талисмани и магически емблеми. Дори демоните са ограничени от космическите сили и точно затова ритуалите са им толкова необходими. А не използва ли и Мойсей тояга? Той имаше силата на Господа, но за културата на онова време е било обичайно за свръхестествени прояви да се използват тояги! Защо ми трябваше толкова време да разбера?

Кейхил вече беше при вратата.

— Ще бъда в мазето — обяви той.

* * *

Артемис се обади на хората си по мобилния телефон и когато двамата пристигнаха, Ребека и децата бяха готови, с опакован багаж. Антъни и Мальри изскочиха на верандата, а Артемис им задържа вратата. Торн не си направи труда да загаси двигателя, докато трима асасини ги съпроводиха до колата.

Той поклати глава, когато видя загриженото лице на Ребека.

— Ще ти обясня след малко. Нека първо се натоварим.

Артемис даваше кратки нареждания на италиански. Той хвърли поглед към Торн, който се бе насочил към багажника на линкълна.

— Една кола с четирима души ще ни води. Друга ще ни следва. Останалите ще пристигнат у вас след около час. Монахините ще напуснат къщата.

— Къде ще идат? — попита Торн.

— На достатъчно свято място, за да се предпазят от Ианий.

Това му беше достатъчно.

Торн изчака, докато пилотната кола излезе от алеята, и я последва на улицата. Изкуши се де погледне назад към децата, но реши да не поощрява страха им. Не отмести очи от пътя, но чу тих плач, а после и успокоителния глас на Ребека. Тонът ѝ беше същият както, когато се нараняваха или боледуваха.

Торн се изненада, когато Артемис се обърна и се загледа в Антъни. Погледна в огледалото за обратно виждане и видя страха в очите на сина си. Беше виждал момчето уплашено стотици пъти по време на бейзболни мачове, разни състезания, а и в училище — все маловажни събития. Но този страх беше истински, а Антъни — твърде малък, за да го понесе. Торн очакваше той да заплаче и щеше да го разбере. А щом стигнеха в къщата, щеше да остане с децата си и да чака тъмнината. И демона.

Артемис заговори тихо и почти весело на Антъни:

— Казах на другите да вземат електронните игри. Ти печелеше ли?

На Антъни му трябваше минутка, за да отговори.

— Ааа... Тате? Ще играеш ли с мен?

Торн кимна и зави в пряката.

— Разбира се, приятелче. Веднага щом се настаним. И ще ти направя от любимите сандвичи. А после искам да си легнете.

Настъпи мълчание.

Малъри беше единствената, която не знаеше, че нощта носи гибел. Тъничкият ѝ глас беше мил и изпълнен с безрезервното доверие на децата:

— Тате?

— Какво има, скъпа?

Думите ѝ прозвучаха съвсем делово:

— Ще го убиеш ли?

Торн не отклони очи от пътя, но усети погледа на Артемис. Същото правеха и останалите. Жена му и децата го гледаха и очакваха да чуят какво ще каже. Нещо му подсказваше да подбере думите си внимателно.

Но Торн не го послуша.

— Да, скъпа — отговори той. — Ще го убия.

* * *

— Къде са фенерчетата? — ядосано измърмори Кейхил, като запрати една лопата с пръст покрай Адлър.

— Асасините ще ги спуснат след миг — отговори той. — Шерифе, може би трябва да забиваш лопатата в пода по-внимателно.

Кейхил тупна с нея по пода.

— Знам, че е тук някъде. И не ми пука дали ще го счупя. — Той се обърна към свещениците, които правеха импровизирани платформи за допълнителните фенерчета. — Насочете ги малко по-насам!

Те продължаваха да копаят, когато отец Тревър влезе в гробницата и се загледа в изсечените стени.

— Стените са издълбани в хълма с кирки. Затова ли предполагате, че е заровено под пода?

— Да — отговори Адлър.

Но свещеникът не беше убеден.

— Може би... — Той се заоглежда из мазето. — Със сигурност инструментът на неговата сила не е погребан заедно с него. Ами ако беше счупил веригите?

Кейхил продължаваше да пресява боклука. Но думите на свещеника подсетиха Адлър за нещо. Той внимателно огледа гробницата.

— Вероятно си прав — промърмори той, — но къде може да са го сложили?

Отец Тревър стоеше в центъра на мазето. Той огледа стените, гредите на тавана.

— Трябва да е на някакво свещено място. Място, до което и дяволът няма да смее да припари. — Настъпи пауза. — Шерифе!

Кейхил продължи да копае.

— Шерифе!

— Какво има? — Изправи се той.

— Шерифе, има ли наоколо място, което се смята за свещено?

— Какво?

— Място, което смятате за свещено! — продължи Тревър. — Някоя черква! Гробница! Свещена реликва. Знам, че в черквата „Св. Марко“ няма такова място.

Кейхил бе онемял.

— Откъде да знам? Не съм стъпвал в черква от тридесет години!

— А има ли място, което да се смята за прокълнато?

Кейхил си спомни оградата в гробището на Андоувър. Каза си, че ще прозвучи смешно, но такова май беше и всичко останало. Опита се да измисли друго, по-прокълнато място, но Андоувър не изобилстваше с такива.

— Може би... — колебливо започна той. — Има един стар гроб. Говори се, че бил прокълнат. Какво си намислил?

Отец Тревър кимна към лопатата:

— Мисля, че ти е ясно.

Кейхил се изправи, без да оставя инструмента.

— Отче, не си прав.

— Какво имаш предвид?

— Ако тоягата беше заровена в гроб, защо нападнах толкова яростно тук? Ако онова искаше тоягата, просто е трябвало да отиде на гроба и да я изрови. Нямахше нужда да идва тук и да рискува да бъде убито. — Кейхил поклати глава и вдигна лопатата. — Не, това, което търсим, е тук. Това е единственото смислено обяснение.

Тази логика впечатли и Тревър, който дълго се колеба.

— Въпреки това смятам, че трябва да пратим някого да огледа гроба. Може и да не съм прав, толкова пъти съм грешал... но няма да изгубим нищо, ако проверим.

Кейхил се съгласи. Той махна с ръка на хората на Артемис.

— Момчета, вие знаете къде е... встрани от главната улица. Вземете няколко лопати и изкопайте дядката. Ако онова нещо е там, донесете го. Ако не е, върнете се тук. Не се бавете да го заривате. Утре ще го оправим.

Тримата потеглиха без възражения.

Кейхил започна отново да копае и заговори през рамо със свещеника:

— Няма да им отнеме много време. Преди сто години не са ги заравяли толкова дълбоко. Ще се върнат след няколко...

Един асасин се показа на вратата:

— Господин Торн пристигна със семейството си.

Кейхил хвърли лопатата на земята. Докато се качваше по стъпалата, се запита колко ли боеспособни мъже са му останали и какви поражения ще види утре. После забеляза колко ниско се е спуснало слънцето и си пожела на сутринта да го види отново. Когато излезе на първия етаж, видя асасините, въоръжени до зъби, да стоят пред входовете, втренчили бдителни очи в близката гора.

Торн пренасяше куфарите, движеше се изненадващо спокойно. В сравнение с него Кейхил изглеждаше паникьосан. Изчака Ребека да отведе момчето и момичето в кухнята и Торн да остане сам във фойето. Той проверяваше колта си и допълваше пълнителите. Кейхил забеляза, че носеше допълнителни пълнители дори в каубойските си ботуши. Заговори отсечено:

— Смятаме, че тук е скрито нещо, което той иска да вземе.

Думите му не предизвикаха изненада у Торн.

— Значи има още една причина да се върне. Ще чакаме.

— Какво стана по време на дежурството?

— Някои от твоите хора... — Торн не беше сигурен дали шерифът иска да чуе това, но Кейхил го подкани с ръка да продължи — не се справяха много успешно. Трябваше да разоръжим и тях. Но не се тревожи, никой не беше ранен. — Той се поправи. — По-точно никой не беше убит. Наложихме се обаче да счупим няколко ръце. Като изключим това, успяхме да се оправим мирно и тихо. Според мен повечето от тях бяха доволни, че са заключени.

— Много ли беше тежко?

— Като тук — Торн вкара зареден пълнител и дръпна затворния блок. — Хората спореха и се караха за неща отпреди четиридесет години. Старите вражди се разпалиха. — Той подсмъркна. — Това същество използва само това, което е вече налице. По-голямата част от хората се карат все за едно и също. Той... просто ги окуражава. Поне така мисля.

Артемис си беше свалил палтото.

— Не му се налага да създава зло. Човекът носи достатъчно в сърцето си. Той просто сипва масло в огъня. Може да окуражава, но не и да принуждава.

След тези думи асасинът тръгна към хората си. Кейхил забеляза, че бяха сменили задната врата, която Торн бе пръснал на парчета с помпата. Не че една врата можеше да забави тези типове. Тази мисъл го накара да попита отец Тревър:

— Тия разбойници могат ли да минават през стени?

Свещеникът вдигна рамене.

— Кой знае? Те са различни. Както при хората, един е умел в едно, друг в друго. Някои много ги бива в изображенията и звуците. Други са просто убийци. Предполагам, че Ианий е вещ във всички разновидности на магията.

— Досега не ме е впечатлил особено — измърмори под нос Торн. — Момчета, покрихте ли това място... с молитви, за да го предпазите от магии?

— Доколкото можем — отговори Тревър. — Няма начин да сме сигурни, но вярваме, че в присъствието на Светия Дух способностите на Ианий са силно ограничени. По правило дяволът избягва присъствието на Бог.

— Да се надяваме, че сте успели. — Торн погледна към Артемис. — Накарай хората си да преместят Ребека и децата на горния етаж веднага щом хапнат. Ще бъдат на по-сигурно място в стаята на Антъни. Там няма прозорец.

Отговорът беше едно отсечено кимване.

— Аз ще остана тук — продължи Торн и взе пушката помпа. После хвърли поглед през прозореца. — Два часа до залез. Имаме много работа. Открихте ли онова, което търси Ианий?

— Още не — изръмжа Кейхил, — но мисля, че е някъде в мазето. Пратих няколко души на гробището... там има един стар гроб... за всеки случай. Но не смятам, че ще го намерят в него. Мисля, че е някъде тук.

— Продължавайте да търсите. Все още имаме малко време. — После се обърна към Тревър. — Какво друго можете да сторите срещу магьосничеството?

Гласът на отец Тревър беше стоманен:

— Правим всичко, което можем.

— Коего ще рече?

— Както казах вече, господин Торн, молим се.

По причина, която не проумяваше напълно, Торн вече не виждаше нищо лошо в това.

После всичко стана много бързо. Просто така.

Осъзна смътно, че вдига ръка към главата си и се втрени в прозирни мрежи от черни нишки. Някъде отдалеч чуваше, че Артемис крещи, после почувства, че се рее, пада и...

Не помнеше нищо.

* * *

Торн се намираще... на горния етаж?

Да, беше на втория етаж. Гледаше втречено ъгъла в горния край на стълбището, а под него бяха Артемис, Кейхил, отец Тревър и цялата група свещеници и асасини. Чуваше ги, но когато се опита да проговори, не можа да каже и дума. Да, можеше да ги вижда и чува, но не и да общува с тях.

Чу се скърцане...

Торн бавно се обърна към дългия тъмен коридор. В далечния край, където умиращото слънце оцветяваше прозореца в кървавочервено, видя стара, изсъхнала фигура, седнала кротко на люлеещ се стол.

Фигурата в алена роба не гледаше към него, а към стаята на Малъри, последната от дясната страна. Не се люлееше, не помръдваше. Торн усети, че това не се случва наистина... не и в действителност. Ставаше само в главата му, магьосникът Ианий бе решил да го докопа.

Очевидно молитвите не можеха да предотвратят това.

Торн наклони любопитно глава и мислено направи крачка към силуета. Не можеше да види лицето. Фигурата не помръдна. Но Торн знаеше, че чака... само него.

Беше направил пет-шест крачки надолу по коридора, когато столът се завъртя заплашително бавно.

Но не фигурата движеше люлеещия се стол, той сякаш сам се въртеше, безшумно, бавно и целеустремено. Силуетът в него бе

неподвижен като мъртвец, докато потъналата му в сянка глава не се обърна срещу Торн. Все още не беше помръднал. Ръцете му бяха леко отпуснати върху подлакътниците на стола.

Торн чу тих смях в сенките.

— Какво искаш? — попита той, но гласът му отекна в собствената му глава. Нямаше нужда от думи, за да общува с това нещо. То чуваше мислите му, но Торн не можеше да чете неговите.

— Готов ли си да умреш? — попита то тихо.

По навик Торн посегна за оръжие. Ръката му изчезна зад десния хълбок, където носеше колта. Но пистолета го нямаше. Тогава той се огледа за пушката помпа, но се насили да спре — вече знаеше, че и нея я няма. Продължи да гледа втренчено силуета в края на коридора, черната фигура, обрамчена от прозирното бяло перде и залязващото слънце.

Нещо в думите му накара Торн да свали ръка от хълбока си. Добре знаеше, че иска оръжие. Но осъзнаваше и... нещо друго. Изненада се, когато чу въпроса да ечи в коридорите на собственото му съзнание:

— За какво да умра?

Фигурата се засмя.

Торн разбра, че то се подиграва с всичко скъпо на сърцето му — с вярата, любовта и приятелите.

Ръцете му стиснаха подлакътниците и то се наведе леко напред. Торн почти успя да види призрачната насмешлива маска в бледата светлина.

— Ти нямаш вяра — прошепна то. — На Него не му пука за теб. А молитвите им нищо не струват. Не съм ли тук? Да... тяхната вяра не струва. Бледи надежди... нежни цветни сънища, облечени в сенките на страха... Още ли не си разбрал? — продължи кълтящият глас. — Идвам при теб, да се присъединиш към мен. Не искам да ти навредя. — То вдигна ръка. — Другите са роби... Светът ще бъде по-добро място без тях. Аз ще спася теб и семейството ти. А после ще имаш всичко, което пожелаеш... власт, семейство, здраве, богатство. Мога да ти осигуря всичко това. Единственото, което трябва да направиш, е да... се предадеш лично на мен.

Торн не можа да измисли какво да каже. Почувства силен страх, когато люлеещият се стол на нещото сякаш започна да левитира и се

плъзна напред към него. После бързо се стрелна, за миг, но фигурата не помръдна. Столът се озова по средата на коридора на не повече от три метра от Торн.

Останал без дъх, Торн не помръдваше и не знаеше какво да каже. Знаеше само, че то очаква от него да се страхува. И сякаш от нищото чу думите на отец Тревър: „То ще използва страха ти... твой страх и объркване... това са техните оръжия“.

То повдигна костеливата си ръка.

— Ще умреш ли за тях?

Очите на Торн се присвиха.

Ианий се изправи, масивен и заплашителен. Торн чу тихото ръмжене на нещо мъртво, което се надига бавно от гроба, мокро от разложението. Нещото бавно пристъпи напред.

— Ще умреш ли за Него?

Това беше достатъчно. Смръщвайки чело, Торн направи крачка напред, изненадан от собствените си думи:

— Ела тук! — и се протегна, за да го хване.

То се изплъзна и Торн залитна.

Не!

Претърколи се, протегна се рязко, за да го хване, и изведнъж почувства ръце върху себе си. Отвори очи и се загледа в бледото лице на Кейхил. Отляво се появи Артемис и коленичи до него. Асасинът изглеждаше загрижен. Той заговори пръв:

— Майкъл? Чуваш ли ме?

Кейхил изглеждаше на ръба на паниката. Торн забеляза и отец Тревър в бяло, застанал зад Артемис. Устните на свещеника се движеха в безмълвна молитва. Но щом почувства подозрителния поглед на Торн, възрастният мъж отвори очи и леко му кимна.

— Бог отговаря на молитвите — каза той безгрижно. — Той няма да те дразни повече. Ти не се уплаши от него и той избяга. Силата му няма голямо въздействие, когато не се боиш от него. Той те изпита и ти победи.

Торн се надигна, изненадан, че е толкова изморен от сблъсък, разиграл се само в главата му.

— Изглеждаше толкова... истинско.

— Да — съгласи се отец Тревър, — винаги е така.

Торн не можеше да забрави станалото. Чу гласа си някъде отдалеч:

— Страхът може да бъде... нещо много силно.

Отец Торн се засмя тихо и се обърна.

— Същото важи и за молитвата.

* * *

Той стоеше на едно възвишение на по-малко от километър от гроба и стискаше юмруци, докато ги гледаше какво правят. Завъртя главата си в кръг и се отпусна. Вече се чувстваше отпочинал, готов за това, което щеше да донесе нощта. Подготовката им беше доста добра, но това не го притесняваше.

15.

Сърцето на Торн се стопли, когато влезе в стаята на Антъни и видя децата и Ребека да си играят на пикник на пода.

Три асасини, разположени покрай стените, пазеха с извадено оръжие. От един поглед към децата Торн установи, че те не се смущават от оръжията. Дори му се сториха окуражени.

Торн облегна пушката на стената и тръгна към тях. Не смяташе, че децата ще се разстроят от нея, и без това наоколо виждаха доста оръжия.

Торн клекна и Малъри му предложи картофен чипс от голямо плато със сосове, хамбургери и салата от моркови. Дребен жест, който го окуражи. Ребека беше специалист по вечерите, приготвени в последния момент, и закуските в извънредни случаи. Той беше уверен, че с нея децата ще бъдат спокойни. И ако тримата асасини бяха наполовина толкова добри, колкото Артемис, семейството му щеше да е добре защитено.

Не бе изненадан, че екипът на Артемис държи толкова малко на живота си. Беше наблюдавал Артемис цял ден и се възхити от способността му да взема решения на живот и смърт без намек за страх или някакви други емоции. Торн не се съмняваше, че и останалите приличаха на него. Те се бореха за нещо, което за тях беше по-важно от живота на този свят.

Макар самият Торн да приемаше равнодушно вероятността да бъде убит, при него този избор беше тактически, а не духовен. Безразличието му бе по-скоро рожба на познанието, че страхът кара човек да се колебае. А колебанието обикновено убива. Затова отношението му беше следното: когато си в опасност, бъди решителен и действай бързо и смело. Ако сбъркаш, по-късно ще имаш време да се оплакваш. Разбира се, ако останеш жив. Но не се колебай, особено по средата на някой ход, независимо дали е правилен или не.

— Благодаря, скъпа — каза Торн на Малъри, която му се усмихна в отговор.

Той се учуди колко спокойни изглеждат децата. Това явно се дължеше на тяхната сигурност, че са най-важните тук и че са добре защитени.

Присъствието на Ребека също не биваше да бъде подценявано. Торн знаеше, че без нея всички телохранители на света не биха могли да успокоят децата. А сега те изглеждаха направо доволни. Ребека имаше способността без усилия да успокоява и да буди любов, което действаше на всички, включително и на Торн.

— Ще останем ли да живеем тук? — попита Антъни.

Торн вдигна рамене.

— Не знам, приятелче. Може би. Предполагам, че всичко ще зависи от това дали искаме. Имаме достатъчно пари и време. Можем да живеем, където пожелаем.

— И да имаме коне — вметна Малъри.

— Да, и коне. Ти какъв кон искаш?

— Арабски жребец.

Торн се засмя.

— Не съм сигурен. Те са малко диви. Може би ще е прекалено голям за теб.

— Мога да се справя.

Сега беше ред на Ребека да се засмее. Тя беше израснала сред коне и вече бе взела решение какви ще имат децата. Торн беше градско чедо и отдавна ѝ беше прехвърлил отговорностите в тази област.

— Вижте — започна той, — майка ви е специалистът по конете. Сигурен съм, че ще избере кон, който е подходящ за вас. — После погледна към Антъни, предчувствайки въпроса: — Не, не може да имате арабски жребец. Те са прекалено големи, бързи и...

Откъм вратата се чу гласът на Артемис:

— Майкъл — повика го той тихо и махна на децата.

— Привет, приятели.

Антъни и Ребека помахаха в отговор. По някаква причина децата харесваха Артемис. Торн не се съмняваше, че с удоволствие биха го приели за бавачка и едва не се изсмя при тази мисъл.

Той целуна поред Антъни и Малъри и се наведе напред, за да ги погледне в очите.

Каза на всеки поотделно:

— Обичам те. — Защото усещаше, че няма да ги види, докато всичко не свърши. След това прегърна и тримата наведнъж, целуна Ребека и тя прояви достатъчно присъствие на духа, за да каже просто:

— Доскоро.

— Можеш да бъдеш сигурна — каза Торн с крива усмивка и се изправи.

Взе си пушката и последва Артемис към стълбището. Стрелна поглед към слънцето и видя, че то е само на педя разстояние от върха на хълма. Попита тихо:

— Колко остава?

— Един час. — Артемис извади МП-5 от палтото си. — Тази вечер трябва да проверим поне два пъти защитните линии.

Торн кимна:

— Да вървим.

* * *

На върха на гористия хълм недалеч от дома на Торн, Ианий скръсти ръце на гърдите си. Зад себе си чу заклинанията и несъзнателно се заслуша дали повтарят правилно фразите, на които ги беше научил толкова отдавна.

През деня се бе нахранил добре, въпреки че щяха да минат месеци преди да възвърне пълната си мощ. Но беше достатъчно силен за битката тази вечер. Увеличаваше силата си с жизнената енергия на хората, които убиваше. Нямахше нужда да чака прекалено дълго, преди да уреди присъствието си тук, чувстваше се все по-неудобно от свещениците наоколо.

Последното, което искаше, беше отново да преследват него и неговите последователи. Той лично се чувстваше в безопасност, но не беше сигурен дали учениците му можеха да се защитят.

Трима вече бяха ранени, въпреки че той бе призовал лечебните сили, с които духът го беше дарил, за да ги излекува. Въпреки това всеки удар, нанасян от Торн, беше като удар на брадва в дърво. Един удар можеше и да няма значение, но дузина без съмнение щяха да го повалят.

Спомни си една поговорка на Стария: „Не презирай дребните неща...“

Да, Старецът беше мъдър. Затова той изучи тази мъдрост, независимо от източника ѝ. Не че някога бе обмислял да предаде живота си на Бога на робите. Не, той беше избрал своя господ и нямаше да го напусне сега.

Във всеки случай не беше останало нещо, което да е пожелал и все още да не притежава — Богът на евреите не можеше да му даде нищо. Ианий владееше сила, безсмъртие, богатства. Вярваше, че може да направи магия на всичко, освен ако...

Освен ако...

Споменът за омразното поражение го съсипваше. Споменът за Мойсей. Защото дори и като победител, старият пророк си остана все така скромнен. Той не беше изразил никакво задоволство от факта, че така съкрушително е победил най-големия магьосник в Египет.

Да, силата на техния Бог беше голяма и тази истина го преследваше. Знаеше, че Великият Вечно Съществуващ^[1] може да му стори същото, както преди.

В Египет не бе очаквал, че Богът на Израил ще отреже силата му и не беше подготвен да поведе битката на друго равнище. Но това беше грешка, която нямаше да повтори. Ако техният Господ се намесеше пак, той беше готов да отговори.

Сандъкът, в който много отдавна бяха положили мечовете си, беше изгнил на прах, но бронзовите оръжия, обковани със закалено злато, устояха и бяха готови за битка. Той щеше да унищожи врага си, използвайки дори собствената си сила. Трябваше да го направи и с Мойсей навремето, но беше толкова изненадан от поражението си и внезапната истерия на народа, че се поколеба да използва насилие.

Тогава беше раздразнен от опасенията, че неговият бог го е напуснал завинаги, но това се оказа напразна тревога. Веднага щом Законодателя и народът му си заминаха, силите му се върнаха. Няколко лесни изпълнения пред Аменхотеп бяха обърнали фараона в правия път.

Той наведе глава и зачака Иамврий да заговори. Не се обърна. Като нисшестоящ, Иамврий бе длъжен да коленичи пред него, преди да заговори.

Бръснатата му глава се сведе, той коленичи и вдигна ръце, после отново ги отпусна на земята. Гласът му бе неспокоен:

— Да започнем ли нападението, господарю мой?

Ианий се засмя.

— Толкова нетърпелив ли си станал след три хиляди години в гроба?

— Станах отмъстителен, велики Ианий.

С пореден изблик на смях Ианий загледа боядисаната в бяло къща на Торн. Тя стърчеше самотна върху ниския хълм. Той различи няколко неясни фигури, които се движеха по външната пътека. Някои бяха тежко въоръжени с модерни оръжия. Други, свещениците, крачеха със скръстени пред гърдите ръце, прехвърляйки зърната на молитвените си броеници.

Той все още не разбираше твърде много неща в този век, но нямаше време да ги проучва. Трябваше да атакува Торн и другите, преди те да нападнат него. Знаеше, че ще се опитат. Кръстоса ръце и се запита как ли ще се развие битката. Никога не бе водил подобно сражение, никога не се бе изправял срещу толкова много модерни оръжия. Дори старият пуритан не притежаваше такива. И макар войните на Ианий да бяха силни и опитни, модерното въоръжение даваше предимство на Торн и свещениците.

Магьосниците бяха въоръжени с традиционните за Египет извити мечове. Бронзовите им остриета бяха изковани по таен метод, металът им беше по-твърд от стомана. После бяха покрити със злато. Бронзът бе запазил резците, а златото — остриетата цели през вековете. Имаха още шест копия за промушване и мятане на близки разстояния и няколко четириъгълни щита. Но след тази сутрин Ианий реши, че е жизненоважно всички да си сложат броните от лапис лазули.

Това нямаше да бъде клане. Щяха да нападнат силни воители, добре подготвени да окажат сериозна съпротива. Тази сутрин му беше за урок. На пуритана и на дядото амиш им бе отнело много повече време да разберат и реагират на неговото присъствие. Той беше подчинил почти целия град, преди пуританът да го приклепва в пещерата, докато подготвяше момичето за ритуала.

Сражението, макар и кратко, бе яростно, тъй като религиозният фанатик нито предлагаше, нито очакваше пощада. Всъщност той

прояви такова безразличие към смъртта, че му напомни за юдейските пророци, които също се отличаваха с това неприятно качество. Те изобщо не се притесняваха да умрат. Дори и в последните си мигове отричаха значението на този свят, а това безкрайно го разочароваше. Да убиеш човек, който обича Бога повече от себе си, съвсем не беше победа.

— Повикай останалите — каза най-накрая. — Време е.

— Ще нападнем, преди да мръкне? — Иамврий вдигна лице.

— Да — протичко отговори Ианий.

* * *

Кейхил погледна часовника. С приближаването на нощта все по-трудно се съсредоточаваше върху търсенето на тоягата. Почувства студена пот по гърба си и разбра, че не е от копането, а от страха. Изправи се. Все още не бяха намерили нищо, но той не можеше да продължава повече. Облегна лопатата на стената и се обърна към изхода.

— Професоре, аз приключих — тръгна той към мазето. — Продължавай да копаяш, ако можеш. Но вече се мръква и аз се качвам да чакам горе. — След това му хрумна нещо. — Не се претоварвай. Не искам да се строполиш мъртъв точно сега. И без това си имам достатъчно проблеми.

Професорът се облегна на лопатата.

— Може би отец Тревър е прав — задъхано каза той.

— Или пък тук просто няма нищо — промърмори Кейхил. — Както и да е, не губим, ако потърсим.

Излезе през полуразрушената стена и се качи по стълбите. Намери Торн и Артемис на задната веранда. Беше видял, че асасините са поправили задната врата. Тя беше от дебело дърво, а по средновековен маниер ѝ бяха сложили и напречна греда за резе. Изглежда имаха опит.

Торн сочеше към гората и обсъждаше тактиката им, а Кейхил бръкна в джоба си и извади пура. Мълчаливо я запали и се опита да разбере за какво става дума в анализа на Торн.

— Едва ли ще ги видим да приближават — каза бавно Торн. — Ако преди не са знаели, че куршумите могат да ги повалят, сега вече не е така. Затова ще вземат предпазни мерки.

— Ще чакат да се стъмни напълно — кимна Артемис. Той гледаше към края на гората откъм източния край на къщата. — Могат да проектират своите отражения, вероятно са в състояние да проектират и истинските си образи.

— Затова строших всички огледала — намръщи се Торн. — Но ти си прав. Може би ще ни принудят да стреляме по сенки. Проблемът е, че нямаме чак толкова муниции.

Очите на Торн се стрелкаха към края на гората, сякаш вече можеше да види фантомите. Думите му дойдоха като част от няколко слети мисли, но не успяха да се превърнат в разбираемо изречение.

— ... голяма площ за прекосяване... ще бъдат изложени... трябва да съгласуват...

— Залегнете! — изкрещя Кейхил и вдигна пушката си към Торн и Артемис, които едновременно се стовариха върху верандата.

Изстрелът на Кейхил откърти перилата на верандата.

Торн се бе претърколил към северния край, а Артемис към южния, но и двамата се изправиха едновременно, завъртяха се и се прицелиха в посоката, в която стреля шерифът. Без да задава въпроси, Торн освободи предпазителя, докато вдигаше пушката, и видя...

Нищо.

Въпреки че и Артемис беше видял същото, той без колебание се втурна напред и прескочи парапета. Приземи се и клекна, за да претърси за следи. Торн се обърна към Кейхил:

— Какво видя?

— Беше в края на гората — викна шерифът и вкара друг патрон в димящата пушка помпа. Едва тогава Торн чу писъците на децата. Влезе бързо в къщата, а един асасин се показа на горната площадка на стълбището.

— Добре са! — викна той на Торн. — Стреснаха се от стрелбата. Сега вече са подготвени. В безопасност са. Майка им ги успокоява.

Докато се обръщаше да се върне при Кейхил, Торн смътно чу думите на отец Тревър. Свещеникът беше станал от креслото и се качваше по стълбите с жезъл в ръка.

— Той ще атакува децата — каза отецът. — Аз ще бъда при тях.

Торн тръгна в същата посока. Свещеникът рязко вдигна ръка.

— Не! Точно това иска да направиш!

Торн го посочи с пръст:

— Защиатавай ги с цената на живота си!

— Дадено — отсечено отговори възрастният човек и тръгна с изненадваща бързина нагоре по стълбите. Торн се обърна към верандата и видя Артемис да бърза напред.

— Няма да чакат нощта — каза той. С едно-едничко сръчно движение разтегна приклада на автомата и му даде по-стабилна мерна линия за стрелба на дълги разстояния. Нямаше нужда от обяснения. Ако онези настъпваха сега, Торн и хората на Артемис трябваше да се възползват от това. Беше светло и щяха да ги улучат, докато приближават. Торн вече беше на верандата, когато се появиха още шестима асасини. Всеки вдигаше оръжие и го опираше в рамото си, защото ги очакваше дългобойна стрелба. Торн направи две крачки, сърцето му прескочи и той разбра защо Кейхил беше изгубил ума и дума.

Цялата периферия на гората гъмжеше от бели силуети. Стотици.

Торн примигна, не вярваше на очите си, после погледна отново. Да... не му се беше привидяло. Стотици магьосници... Всички стояха, без да се крият и държаха оръжия. Чакаха някакъв сигнал.

Торн видя, че Артемис клати глава и тихо ругае.

Бърз преглед на тактическото им положение даде на Торн две теми за размисъл. Първо, нямаха достатъчно куршуми, за да стрелят по всеки образ. Второ, затварянето на вратите нямаше да помогне, защото ако онези можеха да проектират образи в полето, можеха да го направят и вътре.

Като една фигурите закрачиха към къщата.

Кейхил изригна откровена псувня.

— И сега какво? — провикна се Артемис.

Торн стигна до единственото възможно заключение. Ако Ианий желаше да телепортира, или както щещ го наречи, хората си в къщата, вече щеще да го е направил. Но не го направи, явно искаше Торн и хората му да изразходват мунициите си в стрелба по видения. Това беше опит да ги обезоръжи. Торн беше убеден, че още няма нужда да стрелят.

— Отстъпете! — викна той на хората. — Всички вътре в къщата, барикадирайте вратите!

Отстъплението завърши за секунди и напречната греда затвори задната врата. Събраха се във всекидневната. Торн и Артемис се заеха с прозорците, а Кейхил забърза към предното фоайе с пушка, опряна в хълбока. Торн се чудеше какво ли ще последва сега. Нещо му подсказваше, че магьосникът ще измисли нещо друго.

— Не стреляйте, докато не си опрете носовете в тях — промърмори Торн. — Кажете го на хората си!

Артемис повтори командата в микрофона си. Нямаше въпроси, нареждането щеше да бъде изпълнено. Торн чу стъпки в спалнята на втория етаж и зърна края на едно черно палто. Асасините заемаха позицията в коридора. Но бяха само двама. Третият щеше да стои при децата.

В този момент на Торн му хрумна нещо толкова логично, че той се наруга за това, че не се беше сетил по-рано.

— Тези неща са изображения — извика той.

— Знаем това! — викна Кейхил в отговор.

— Не! Имам предвид, че са изображения и не са материални!

— Е, и?

В отговор Торн се извърна, грабна метална кутия от шкафа и разпръсна брашното от нея във въздуха. То започна да пада като бял облак върху пода и мебелите. Кейхил отскочи назад, за да не бъде поръсен. След миг брашното се спусна като снежна покривка на пода, покри прага и всичко между стените.

— Фантомът не може да оставя следи! — изръмжа Торн. — Могат да проектират образ, но не и материя! Стреляй само ако нещо размърда брашното!

Кейхил и Артемис взеха още пакети с брашно, разкъсаха ги и очертаха в средата на помещението кръг, заобиколен от още брашно и мръсотия. Нищо не можеше да се приближи, без да остави следа.

— Даа — измърмори Кейхил с омраза, — ще ми се да ви видя как ще минете през това! — кимна той. — Браво, Торн. Добро хрумване!

Торн бе прекалено зает да наблюдава пода, за да отговори. Зърна сянка при задната врата, но не стреля, защото изображенията, звуците и фантомите не можеха да им навредят. Не го беше грижа, дори отвън

да имаше хиляда фантома. Единственото, което искаше, беше чиста стрелкова линия към някой истински магьосник. Щеше да дочака и този миг.

Това, което удари задната врата беше мощно като изпуснат по баира камион. Напречната греда се строши. Торн не обърна внимание на шума от удара, но се стресна, когато видя как гредата се напуква и се стоварва на земята строшена. Забеляза Артемис да вдига автомата и разбра, че ще стреля.

Отблясъците от изстрелите на МП 5 бяха по-ярки, отколкото си ги спомняше Торн, но той не си позволи да се разсейва. Артемис изстреля пълнителя и вкара друг на неговото място. Торн знаеше, че Кейхил не бе стрелял по задната врата и осъзна, че държи на прицел другия вход.

Оглушал от автоматичната стрелба, чу се да вика с далечен глас към мазето:

— Професоре, качи се при нас!

Те зачакаха в кълтящата тишина. Отдолу не отговори никой. Никой не се появи в рамката на вратата. Професорът или не беше чул, или бе решил да не се подчини. А може би бе неспособен да го направи.

Последната вероятност наелектризира Торн. Знаеше какво да направи, но нямаше начин. Който и да се заемеше сам с това, щеше да стане лесна плячка. Той нямаше намерение да се предава на обстоятелствата. За миг се замисли дали да не остави професора на съдбата му, но се отказа. Никога не бе изоставял хора на бойното поле.

Нямаше време да обсъждат какво да предприемат. Торн вдигна цевта на пушката, за да не сочи към Артемис, обърна се и пое към мазето. В движение подвикна през рамо:

— Задръж ги за две минути!

Артемис не отмести очи от задната врата.

— Побързай!

* * *

Торн стигна до края на стълбището и веднага разбра, че нещо не е наред. В гробницата имаше светлина, но тя не се движеше.

Рефлексите му се задействаха и той спря.

Никога не се втурвай напред, когато не знаеш какво е положението. Напредвай бавно...

Торн подвикна високо:

— Професоре?

Никакъв отговор.

Припомни си, че вече е вкарал патрон в помпата, и се заоглежда за следи. Артемис и Кейхил трябваше да задържат крепостта, докато той се върне. Нямаше да хукне през тази тъмница дори ако професорът беше в непосредствена опасност. Ако старецът беше ранен, нямаше смисъл и той да пострада, докато се опитва да го спаси.

Торн чу тътрене в гробницата.

— Професоре?

Чу се неясен отговор.

Торн знаеше, дълбоко в сърцето си знаеше, беше уверен, че има и друг начин да се излезе от къщата, но не можеше да отгатне как. Ианий беше успял да се измъкне оттам. Беше се изплъзнал през някаква тайна врата, която Торн още не беше намерил.

Само шест крачки и той щеше да се озове пред входа към гробницата, но знаеше, че те са най-опасните. Ако някой се готви да те нападне, ще изчака, докато не се разконцентрираш. Няма да атакува, докато се оглеждаш. Ще остави следа — оръжие, бележка, нещо, което да те накара да се наведеш и да го проучиш. Нещо, което за малко да привлече вниманието ти.

Като старата военна тактика да поставиш оръжие върху следата си, когато те преследват, и да сложиш под него граната с предварително изваден щифт. Щом врагът вдигне оръжието, гранатата избухва — прост и резултатен капан.

Торн почти не поглеждаше към входа на гробницата, докато не стигна на крачка от нея. Беше съсредоточил вниманието си върху останалата част от мазето, но преди това изчака очите му да свикнат с тъмнината. Докато влизаше в ярко осветения гроб, той затвори едното си око и запази способността си да вижда в мрака в случай на нападение от тъмните ъгли на мазето.

Това, което видя, не го учуди.

Ианий беше опрял върха на дълъг меч във врата на професор Адлър. Възрастният човек бе покрит с мръсотия и се потеше. Бялата

му риза беше разкъсана.

Торн забеляза, че в лявата си ръка, скрита зад гърба на професора, Ианий държи дълга черна тояга. Беше облечен в свободна алена роба, която се спускаше почти до пода. Носеше широк златен обръч на всяка китка. Бръснатата глава и лицето му лъщяха на сумрачната светлина в гробницата.

— Благодаря ти, че ми намери тоягата — усмихна се той.

Торн се свъси. Имаше две възможни тактики, но и две неясни обстоятелства. Първо, каква ще бъде реакцията на професора. Второ, какви допълнителни сили дава на магьосника притежанието на тоягата.

Вече беше видял, че силата на Ианий е голяма и без тояга. Но сега той разполагаше и с нея. Без съмнение това бе копие на тоягата, която беше изгубил в сблъсъка си с Мойсей, но Торн не смяташе, че това му дава някакво предимство.

Каквото и да бе вдъхнал на онази тояга, без съмнение го е направил и с нейното копие. Беше като с мечовете. Майсторът оръжейник може да изработва шедьовър след шедьовър.

Торн измери с поглед египетските слуги, които стояха от двете страни на професора с отпуснати мечове. Те бяха едри като Ианий и също облечени в брони, но Торн се съмняваше, че притежават мощта на магьосника. Броните им изглеждаха здрави, с плетени брънки, което осигуряваше свобода на движенията.

Можеше да направи само едно.

— Какво искаш? — попита Торн.

— Теб — усмихна се Ианий. — Теб и твоето семейство. Но ти ме отхвърли, затова... дойдох да взема онова, което ми принадлежи.

— Взимай го и се махай.

— Размисли ли? Ще се присъединиш ли към мен?

— Не.

Ианий прие това с учудващо разочарование, което се стори смешно на Торн. Магьосникът продължи:

— Странно... Аз манипулирах слугите на твоя Бог през целия ден... Правя това от векове. Как така точно ти устояваш?

— Предполагам, защото онова, което продаваш, не ми харесва кой знае колко — измърмори Торн, послушвайки се внимателно за обходни маневри.

— Така ли? — попита сериозно Ианий. — Защо не ми кажеш истината? Тя вече няма значение, не останаха тайни.

— Истината? — Торн направи предпазлива крачка напред, скъсявайки разстоянието между тях. — Истината е, че ти нямаш силата да преодоляваш волята на когото и да било. Можеш да внушаваш мисли, да крадеш мисли, да плашиш хората. Можеш да накараш някого да пожелае да убива. Но не можеш да го накараш да го направи. Това, което вършим, зависи от нас самите. Винаги е било така.

Ианий се засмя:

— Така ли...

Стържещо шумолене в мрака зад него накара кожата на Торн да настръхне. Почти се беше обърнал, когато видя, че пазачите бяха готови да се втурнат напред. Заслуша се внимателно и чу тихо тупване, шум от нещо, паднало на пода, а после звуци като от пълзене.

Торн видя как очите на професора стават кръгли.

Завъртя се.

Беше един от онези мигове, когато просто реагираш, усещайки, че така или иначе си мъртъв. Торн нямаше време да различи подробностите, но в полумрака змията му заприлича на краля на кобрите. Беше дълга почти петнадесет метра, с цвят на слонова кост, извита назад и готова за удар, а разперената ѝ глава се издигаше на една височина с неговата.

Торн знаеше, че двамата пазачи ще се втурнат напред веднага щом им обърне гръб, затова стреля от упор и откъсна главата ѝ от тялото. Змията беше истинска, но той вече нямаше време да мисли. Гмурна се напред, представяйки си, че единият от пазачите вече е замахнал с ятагана.

Почувства рязко движение зад гърба си, бързо застана на крака, стовари се върху гърчещото се тяло на змията, завъртя пушката и стреля от хълбок. Изстрелът попадна право в гърдите на единия от пазачите и той залитна назад. Торн смътно осъзнаваше, че на всички страни летят рикошети.

Така, значи бронята им може да спре изстрел от пушка помпа.

Нямаше време да обмисля как бронята устоява на патрон 12-и калибър, защото първият пазач вече се спускаше върху него, готов да го съсече.

Торн отби спускащото се острие с цевта на пушката, завъртя се назад и пъкна дулото под гърдната плоча. Прикладът на мосберга сочеше надолу, а цевта към подбрадника на пазача. Той опита с рязко движение да измъкне главата си от огневата линия, но Торн дръпна спусъка преди това.

Изстрелът беше ярък, а резултатът кървав. Пазачът падна назад като дърво, а ятаганът му издрънча на пода. Торн не отдели и секунда, за да преценява пораженията по врага, защото чу Ианий да крещи яростно откъм гробницата.

— Излекувай го! — провикна се подигравателно Торн.

Вторият пазач отскочи встрани, за да избегне същата участ. Торн се възползва от разстоянието помежду им. Прехвърли пушката в лявата ръка, а с дясната бързо измъкна колта.

За част от секундата забодде два патрона право в центъра на гърдния кош — двойна осигуровка. Куршумите се врязаха в бронята и Торн се надяваше те да успеят там, където помпата се бе провалила. Но макар мъжът да политна назад, все пак не се строполи на земята. Нямаше повече време за тази игра.

В последната секунда Торн се хвърли на земята и се прицели там, където... Ианий вече го нямаше.

Професорът също.

Жив, потен и останал без дъх, Торн се обърна, за да види как вторият пазач прекосява с бърз бяг тъмното мазе. Дръпна спусъка на колта и проследи движението му. Изстреля останалите шест патрона, без да е сигурен дали е улучил. После остана сам в сенките, стиснал димящия „Колт“. Не претърси гробницата. Знаеше, че е сам. Вече бе късно да помогне на професора.

Вторият пазач също бе използвал тайния вход, защото и той беше изчезнал. Торн трескаво прибра горещия пистолет в кобура и пъкна два нови патрона в магазина на помпата. После затича нагоре по стълбите.

В този миг там започна стрелба.

* * *

Монсеньор Де Марко залиташе нагоре по стълбите, опитвайки се да стигне до стаята на Антъни. Асасините бяха заели позицията там и

стреляха надолу към коридора. В този миг Торн най-сетне нахлу в хола.

Щом си възвърна равновесието, той смътно отбеляза, че Кейхил го няма, а Артемис се бори с един от магьосниците. По-едър и по-силен, магьосникът просто вдигна асасина от пода и го запрати през стаята. Артемис се блъсна в стената и рухна на земята.

Торн вдигна пушката и почти я прицели за изстрел, когато чу Де Марко да крещи и видя още един — или може би само проекция? — изправен над падналия монсеньор. Във водовъртежа на събитията Торн се сети да погледне дали брашното е отъпкано от нападателя.

Той крачеше напред с вдигнат меч.

В краката му имаше бяло облаче.

С пет големи крачки Торн се озова зад гърба му, сграбчи задната яка на бронята му и го дръпна настрана от Де Марко. Вече знаеше, че няма смисъл да опитва да пробие гърдната плоча с пушката. Затова я дръпна назад, насочи я надолу и стовари цевта в сгъвката на незащитеното коляно. После дръпна спусъка. Изстрелът проби голяма назъбена дупка в стъпалата, а зарядът почти откъсна крака на магьосника.

Торн не обърна внимание на противния му вой и го блъсна надолу по стъпалата. Не можа да се въздържи да не изстреля още един патрон в него, макар да знаеше, че е безполезно срещу бронята от лапис лазули и метала под него.

Раненият магьосник се стовари на пода, но бързо се надигна и хукна по стълбата към мазето. Изчезна от полезрението му веднага и сигурно също беше изхвъркнал през тайната врата.

Торн се обърна и се изправи пред развълнувания Де Марко.

— Връщай се при децата!

Без да каже дума, свещеникът се изправи и тръгна бързо нагоре. Торн забеляза някакво движение в стаята. Артемис бе успял да се изправи на крака и отново тръгваше срещу магьосника.

Онзи направи крачка напред и вдигна извития си меч. Торн забеляза, че в сблъсъка Артемис бе изгубил автомата и очакваше да види двата глока. Вместо това асасинът извади изпод палтото си дългия танто. Скъсената разновидност на катаната беше страховитото оръжие. Трийсетсантиметровият ефес преминаваше в острие, дълго най-малко половин метър.

Срещнаха се в средата на помещението като римски гладиатори и библейски воители от далечното минало. Кръговите удари бяха прекалено бързи за Торн и той не можеше да ги следи, но разбра, че асасинът е равен на магьосника по сила и бързина.

След известно време катаната преодоля отбраната на мага, отсече част от бронята и Торн разбра защо пушката помпа го бе подвела. Под синьо-зеленото лапис лазули той видя нещо, което приличаше на бронз, но очевидно бе по-твърдо от стоманата. Нямаше време за мислене, но машинално отбеляза, че това явно е материал, подложен на непозната термична обработка, който може да бъде пробит само от тежък дозвук куршум. Докато той оценяваше здравината на бронята, магьосникът и Артемис си размениха пет-шест удара, като се блъскаха рамо в рамо, опитвайки да се блокират взаимно. Магьосникът нанесе удар с глава, но Артемис очакваше нападението, извъртя се и му отвърна с рамо.

Магьосникът се замая, когато рамото на асасина се стовари в забралото на шлема му, и Артемис не пропусна възможността да продължи атаката. Той използва инерцията си и катаната се завъртя за удар отляво по врата на магьосника. В последната секунда онзи предусети посоката на нападението и се хвърли напред, блокирайки удара.

Торн щеше да стреля, но двамата се движеха прекалено бързо. В този миг Кейхил залитна обратно във всекидневната. Гърдите му кървяха. Държеше димящ пистолет .45 калибър. Торн се приближи да провери раната на шерифа, но задната врата се отвори рязко и вътре, размахвайки мечове, се втурнаха още двама магьосници.

— Артемис! — извика той, когато асасинът се наведе и се претърколи напред, за да избегне удар.

Торн пусна пушката на земята, извади бързо колта и стреля на мига, влизайки в обичайния ритъм. Съзнаваше смътно, че Кейхил е рухнал върху стената, вдигна пистолета и започна да стреля колкото може по-бързо.

Артемис беше достатъчно опитен, за да наведе глава, докато се изправяше на крака, и избегна удар, който с лекота би отсякъл главата на бик. Торн не проследи с поглед следващото движение на асасина, но с крайчеца на очите го зърна да се хвърля встрани. После автоматът отново се появи в ръцете му и той откри огън.

Торн съзнаваше, че е сменил два пълнителя, че къщата кънти от едновременна стрелба. От попаденията на .45 и деветмилиметровите куршуми на Артемис броните изпуснаха искри във въздуха и той по-скоро усети, отколкото видя стрелбата откъм стълбището. С викове от болка ранените магьосници хукнаха обратно през задната врата. В израз на безплодна омраза единият от тях запрати ятагана си по Торн. Той се наведе, за да го избегне, и оръжието се заби право в парапета. После двамата изчезнаха.

Навън вече беше тъмно. Кейхил залитна напред с намерение да ги преследва в нощта и Торн изкрещя:

— Кейхил, недей!

Това беше достатъчно, шерифът стъпи тежко с левия си крак, за да убие инерцията, а после рухна на дивана. Дясната му ръка, все още с пистолет в дланта, притисна кървящото му рамо. Торн не беше сигурен дали Кейхил е бил намушкан, но трябваше да организира отбраната, преди да ги нападнат отново. Първото и най-важното беше да провери как са децата и Ребека, но сега трябваше да пази позицията тук долу.

Артемис сякаш прочете мислите му, защото се спусна напред с развети поли на черното си палто. Сложи нов пълнител на МП-5 и дръпна затвора.

— Провери децата! — каза задъхано Торн.

Артемис не отговори, но пое нагоре по стълбите.

Торн пристъпи с гримаса, изпита болка и се зачуди защо. Хвърли поглед надолу и видя, че на джинсите му има червено петно. Беше получил разсичащ удар в бедрото и дори не беше усетил. Още не го болеше, но би било глупаво да не му обърне внимание. Адреналинът убиваше болката, но загубата на кръв можеше да убие човека.

Както винаги, Торн носеше голяма синя носна кърпа в задния си джоб. Той пъкна димящия още „Колт“ отпред под колана и след двадесет секунди вече имаше груба, но стегната превръзка около раната. Нямаше време да я почиства и дезинфекцира. Сега просто искаше да спре кръвта. Чу един асасин да слиза по стълбите. Щом вдигна очи, видя, че мъжът носи черната чанта за първа помощ.

Торн уморено посочи Кейхил.

— Погрижи се за него, аз съм добре.

Асасинът не каза нищо и тръгна към Кейхил, който седеше в едно кресло. Артемис се появи на горната площадка и се спусна долу при Торн.

— Добре са — каза той и погледна крака му. — А ти?

Торн поклати глава.

— Ще се върнат. Съвсем скоро. Ние трябва... Не можем да продължим така. В къщата има и друг вход. Тунел в мазето. Трябва да го затворим.

Артемис кимна.

— Ще се погрижа за това.

— Да, вдигни го във въздуха.

— Добре.

Торн избърса потта от челото си с опакото на ръката.

— Ианий докопа тоягата. Не знам какво означава това.

От горния етаж се чу глас:

— Че може би сме обречени. — Отец Тревър стоеше на горната площадка блед и запотен, тежко отпуснат на жезъла си. Той не продължи мрачното си предсказание с разяснения и Торн му беше благодарен за това.

От думите му разбра, че намерената в мазето тояга ще увеличи силата на Ианий. През главата на Торн се застрелкаха библейски картини, вече виждаше как магьосникът призовава змиите да напълнят къщата.

Стига толкова... Кошмарите можеха да продължават вечно, но това нямаше да помогне. Опитът и характерът на Торн го бяха научили да не храни големи очаквания.

Погледна вдясно и видя, че Кейхил е седнал върху една ракла. Асасинът обработваше внимателно и сръчно лявото му рамо, вече шиеше раната. Кожата на шерифа беше оранжева от антибиотика. Асасинът работеше бързо и умело и след няколко минути Кейхил щеше да е на крака.

Приоритети...

Торн можеше да разпита Тревър, но нямаше време за губене.

Трябваше да затворят тунела в мазето. Това беше най-важното. Нямаше нужда да дава указания на Артемис, той вече крачеше към кухнята.

Асасинът извади ръчна граната от джобчето на бронираната си жилетка и я подаде на Торн. Един поглед; му беше достатъчен да се убеди, че е стандартната армейска ГР–2М. Детонаторът ѝ се задействаше със забавяне от три до пет секунди.

С Артемис до него и с друга граната в ръката той бързо се спусна по стълбището. Очакваше да намерят цял взвод магьосници в мазето, но долу нямаше нищо, освен усещане за празнота. Нямаше звуци, топлина и мърдане на сенки в светлината на фенерчетата.

Торн си припомни две неща. Първо, преди да изчезнат, магьосниците побягваха надясно. Второ, там той не беше видял нищо, което да прилича на врата. Но в ъгъла имаше рафтове и простата логика му подсказа, че те са груба маскировка на някакъв тунел. Той пхна ръчната граната в джоба на якето си и започна да опипва с ръка стената.

Не търсеше скрита ръчка, замаскирана като книга, нито свещник или някакъв друг механизъм. Протегна ръка и заопипва с надежда да усети течение.

Тунелите винаги теглеха въздух от ниското към повърхността и след като мазето беше дълбоко под нея, всеки изход щеше да предизвиква движение на въздуха. След малко Торн го откри. С дланта си усети леко течение.

Идваше от ъгъла с лавиците. Торн поклати глава, отстъпи назад и вдигна пушката помпа.

— Дръпни се — подвикна той на Артемис.

Първият изстрел откърти голямо парче от дървената лавица и той светна вътре с фенерчето. Да, това несъмнено беше тунел.

— Назад — повтори той към Артемис, който се беше обърнал, за да наблюдава останалата част от мазето.

Следващите пет изстрела превърнаха лавиците в трески. След това Торн използва приклада на мосберга като бухалка, за да отвори по-голяма дупка в разкъсаната дървена стена. Отзад се показва тунел.

— Дръж! — Обърна се той към Артемис и му подхвърли пушката.

Артемис я хвана и му хвърли своята граната. Торн извади и двата щифта. После попита:

— Готов ли си?

Асасинът кимна.

— Наблюдавай подпорните греди — каза Торн и запрати двете гранати в тунела. Затича се, преди да се ударят в земята. Дватамата с Артемис стигнаха едновременно стълбите. Взривът, заграден от здравите стени на мазето, избухна като в течност. Обгърнаха ги невероятно въздушно налягане, горещина и оглушителен шум, който премина в несекващо боботене. След петнадесет секунди мазето се изпълни с нещо като мъгла — гъста смесица от дим и прах.

Торн се изправи пръв и тръгна да провери дали останалите рафтове не са се запалили и дали тунелът е рухнал. Още от първия поглед му стана ясно, че е оцелял достатъчно широк проход, за да може сам човек да се промъкне по възвишението от отломки. Той поклати глава.

— Трябва ми още една — каза Торн и Артемис му подаде друга граната.

Този път Торн хвърли по-внимателно и те успяха да стигнат до стълбището, преди взривът да увеличи въздушното налягане и димът да ги задуши. Торн се надигна, зашеметен и леко оглушал. Тунелът беше запечатан, и то не само от прахоляци. Вторият взрив бе откъртил назъбени кристалини шисти, които струпаха тонове твърда скала в пещерата. Нея магьосниците не биха могли да разкопаят. Торн не знаеше дали Ианий може да премахне срутването, но се съмняваше във възможностите му да манипулира земните пластове. Затова среброто го беше спряло. Земята бе едновременно негова сила и слабост.

И тогава, неочаквано, в съзнанието на Торн се избистри нещо: Ианий не носеше нищо на краката си. Дори и египетски сандали.

Замисли се и за магьосниците, които беше видял досега. Те също не носеха нищо на краката си. Дори и сандали.

Това беше важно. Торн беше сигурен, въпреки че не можеше да обясни защо. После се сети за тунела и че Артемис го чака. Взе пушката си и тръгна към стълбището.

— Последната граната свърши работа.

Бързо се качиха по стълбите и когато влязоха във всекидневната, Торн видя, че Кейхил вкарва 45-калиброви патрони в празните пълнители. Окървавеният шериф се бе настанил до стълбите, така че да може да държи под око и двата входа. Ризата му беше разкъсана на ивици, но асасинът, който му бе дал първа помощ, кимна леко на Торн, сякаш за да му каже: „Той е добре“.

Торн не обърна внимание на отец Тревър и отиде право при Кейхил.

— Как си?

— О — изръмжа шерифът, — предполагам, че съм направил заг, вместо зиг. Обаче успях да му забия няколко куршума. Ранех го, но той взе, че падна през прозореца, преди да успея да му видя сметката. Много са бързи... за мъртъвци.

— Още не са мъртъвци — отговори Торн и се обърна рязко към отец Тревър. — Каква е тази работа с пръстта и металите? Защо не носят обувки или поне сандали? Защо Ианий не може да направи нищо срещу среброто?

Отец Тревър се замисли за миг.

— По отношение на среброто не мога да ти отговоря. Мога само да кажа, че изглежда среброто символизира Христос, точно както златото се свързва с небесното царство. — Той вдигна ръка. — Не знаеше ли, че земята е много важна?

— Не, отче. И все още не зная.

Тревър развълнувано заразмахва ръце в съпровод на думите си.

— Силата на естествения космос, а чрез нея и силата, която е свързана с Ианий чрез неговата магия, са загатнати в шатрата и скинията на Мойсей. В тях трябвало да се поберат кивотът, олтарът, легенът, дванадесетте самуна неподквасен хляб и канделабърът. Имало и четири квадратни подпори, заобикалящи Светая светих, което от своя страна символизира...

Торн го прекъсна:

— Давай по същество.

— Подпорите на палатката никога не докосвали земята, защото тя символизира човека! — Свещеникът махна с ръка към тавана. — С други думи, с булото земята била отделена от Бог и не можела да се присъедини направо към Него, защото Бог е свят. Затова стълбовете на Светая светих са били върху сребърни основи, подобни на саксии за цветя!

— Какво общо има това с Ианий? — смръщи се Торн.

— Силата на Ианий е свързана със земята — обясни отец Тревър. — Тя, както всичко друго, което не е свято, не може да докосва Бог. Затова Бог е издигнал своето светилище, като използвал сребро. Среброто в основата на стълбовете символизира Иисус, който се

превръща в мост между Бог и човека. Силата на Христос свързва Бога и човека по същия начин, както отделя Ианий от Господа.

— Искаш да кажеш, че Христос — повтори Торн — ни свързва с Бог и ни отделя от Ианий?

— Да! Затова Ианий не може да носи сандали. Защото земята му дава своята сила. Не Господ. Не Христос. Космическите сили, пуснати много отдавна на този свят, са мощта в магията на Ианий. Тя изтича от земята, а не от Христос.

Торн беше объркан.

— Спомням си... Не каза ли, че силата на Ианий идва от демоничен дух? А демоните са свръхестествени.

— Демоните също са част от природата продължи отец Тревър. — Онова, което не е Бог, е създадено от Бог. Така че демоните също са създадени от Бог. Те също са вид природа. Терминът „свръхестествено“ няма действително значение. Демоните са също толкова естествени, колкото сме и ние. Те също се подчиняват на правила като нас. Просто обитават друго измерение.

— Те са като теченията в океана. — Свещеникът размаха ръка напред-назад. — С големи усилия човекът може за малко да обърне посоката на теченията, но не може да промени курса на океана. Океанът ще му отвърне и ще победи! Но за кратко посоката на едно течение може да бъде променена. Това е единственото, което прави Ианий. Той просто променя посоката на една природна сила за известно време.

Торн слушаше много внимателно.

— Какво ще стане, ако Ианий изгуби контакт със земята? Какво ще стане, ако няма връзка с нея и не я докосва?

— Нямам представа.

По стар боен навик Торн му нареди:

— Опитай се да предположиш.

— Дори демоните трябва да се подчиняват на законите — каза отец Тревър. — А законите казват, че за да насочва силите на своя демон, Ианий трябва да е в контакт със земята. Ако не е бос, Ианий ще трябва да сложи пръст в обувките си. Толкова важна е тя за него. Бих предположил, че ако не е във връзка със земята, демонът не може да се насочва през него, защото той трябва да насочва силата си чрез природата.

На Торн това му се стори смислено.

— Затова Ианий никога не ни нападна вътре в къщата — промърмори си той. — Ето защо другите използваха единствено мечовете си, когато ни нападаха тук вътре. Защото... не са във връзка със земята и не могат да използват магии.

Торн погледна с омраза към разбитата задна врата.

— Това е... Не могат да използват магия, ако не са във връзка със земята. Затова Ианий успя да призове змията в мазето. Беше стъпил в пръстта. Но тук горе...

Артемис изсъска:

— Върху изкуствения под той е слаб.

— Пипнахме го! — изрева Кейхил и с мъка се надигна. Едва се държеше на крака, но новината го накара да стане. В момента имаше вид, като че може да изкара още девет рунда. — Торн, пипнахме го! Той има слабо място!

Торн нищо не каза, беше се загледал във вратата.

— Кейхил, няма да бъде толкова лесно. Ако ние знаем това, мога да се обзаложа, че и Ианий го знае. Той иска да ни изкара навън. На негов терен.

— Тогава защо продължават да идват тук? — Кейхил се разпалваше с всяка изминала минута.

— Не знам — честно си призна Торн. — Може би искат да отстъпим... да хукнем към колите. Да ни накарат да ги преследваме в гората... Не знам.

— Той проектира образи вътре в къщата — включи се и Де Марко, който се беше появил край перилата на стълбището към горния етаж. — Видяхме ги с очите си тук вътре. Очевидно може да пренася магия на разстояние.

Торн си изграждаше определена теория.

— Да, точно в това е пречката — обади се той. — От разстояние той може да предава образи, мисли и дори звуци. Може да пренася разни дребни неща, ако ги вижда. Но не може да промени материята. Не и от разстояние. И не може да направи нищичко, ако не е в контакт със земята.

— Сигурен ли си в това? — попита Кейхил.

— Да — тихо отговори Торн. — Истинската сила на Ианий е в това, че може да преобразува едно нещо в друго: Но когато стои на

изкуствена повърхност, не може да превърне автомобила в крокодил или тоягата в змия. Значи ако е вътре, няма да може да оздравее толкова бързо. И това ще го направи...

— Смъртен — мрачно заключи Артемис. Той кимна в потвърждение. — Майкъл, прав си.

Торн се обърна с решителен поглед.

— Щом живее, значи може и да умре.

* * *

Ианий обикаляше с бавни спокойни крачки из гората, хвърляйки непроницаеми погледи към чираците си. От време на време поглеждаше и към къщата, в която всички лампи светеха ярко.

Преди няколко минути и последният от слугите му се беше върнал, залитайки, ранен и останал без дъх. Почувства слаб подтик да ги убие заради провала им, както беше правил в Египет. Но си напомни, че засега разполага с ограничен брой слуги. Имаше време и място за всичко.

Те се настаниха изтощени на земята и той протегна тоягата си, както по време на битка. Почувства как силата на неговия бог протече през него и се вля в тях, изцерявайки насечената им плът и строшените кости. Заклинанието не беше просто, защото се отнасяше до човешката плът, която по начало беше под властта на Бога на Израил. Но и той беше способен донякъде да въздейства върху плътта и кръвта на своите последователи.

Дори не се бе опитал да възкреси слугата, когото Торн беше убил в мазето. Първо, тялото на чирака му все още беше в дълбините на къщата, а Торн беше унищожил тунела. Второ, едно беше да оправиш строшена кост, а съвсем друго — напълно повреден мозък. Независимо как изглеждаха нещата, силата му да лекува беше ограничена. И както винаги, юдейският Бог можеше да се намеси и да го спре.

Не можеше да му се противопостави. Старият можеше много лесно да спре магията му. Дори май нямаше нужда от пророк, който да протегне ръката си, за да го направи. Не знаеше дали техният Бог може да го спре. Беше сигурен само, че не иска втори сблъсък с Бога на Израил. И много се радваше, че Мойсей е мъртъв.

Никога не срещна други с вярата на Мойсей. В мрачните шестстотин години в Египет, след като юдейският пророк напусна страната, той разбра колко велик е бил овчарят за своя народ.

Беше видял издигането на Давид, Илия, Даниил, Иезекиил — всички бяха мъже с удивителна сила, както и Енох и Мелхиседек, цар на Салим. Но никой не беше почитан като Мойсей — с поколенията величието му само растеше.

Не беше за чудене, че юдейският Бог бе изпратил своя най-велик воин, Михаил, да поиска тялото на Мойсей от Сатаната. Защото пророкът умря пред прага на Обетованата земя. Със сигурност юдеите бяха взели тялото му и бяха построили светилище над гроба, за да го боготворят. Величието на Мойсей не знаеше граници.

С любопитство бе наблюдавал пророците, възхищавайки се като останалите на техните чудеса. Беше неспособен да отрече истинската сила, когато я видеше. А когато Илия разпори бика над олтара от дванадесет камъка, за да бъде изгорен от огъня Господен, той тактично беше отстъпил, преди петстотин и петдесетте жреци на Ваал да срещнат съдбата си.

Преди да започне избиването, той се промъкна незабелязано в гората. Но това не беше излишна предпазна мярка. И преди беше виждал страховитата ярост на Бога на Израил. Тя беше направо зашеметяваща.

Видя тази бездънна ярост след потопа, който помете великите царе и синовете Божии. Видя я пред Вавилон, когато юдейският Бог обърка общия език и обрече кулата на гибел. Видя я и след като Исаия обикаля страната три години гол, за да обявява присъдата на Бога срещу страната заради прелюбодействата и покварата. Поквара, която самият Ианий лично планира, подхрани и разпали грижливо. Избягна кръвожадното нахлуване на вавилонците на Навуходоносор и техните заслепени командири с детските им номера. Той не беше евреин и затова бе недостойна мишена за тяхната ярост. После се върна в Египет, за да завари страната в развалини, начело с фараон глупак и с някакво жалко подобие на армия.

Не му отне много време да стане отново дворецов магьосник, след като Аменхотеп, Тутмос, Хатшепсут, Минептах и Рамзес бяха мъртви и забравени. И се смя, когато глупавите египтяни не можаха да му кажат, че на сфинкса е изсечено лицето на младия Рамзес.

Спомни си древната нация и първото си царство. Видя отново как изсичат пустинния лъв повече от хиляда години преди Египет да се обедини.

В първите години под негово ръководство Египет за пръв път получи управление, магия, богатство, религия, оръжия, градове и пътища. С времето страната напредна достатъчно и той наблюдаваше безшумно отстрани. Просто слагаше на трона фараони идиоти и тайно им дърпаше конците.

Всичко това мина през главата му за част от секундата, докато оглеждаше къщата с белите стени пред него. После отново видя изпълненото с очакване лице на Иамврий.

Да, чиракът желаше да получи отговор.

Нощта беше тиха. Той беше уверен, че хаосът, който днес пося в града, ще държи жителите му объркани поне до зазоряване. За негов късмет първите, които го бяха заровили в тази могила, си бяха избрали град, който никога не порасна достатъчно, за да има собствена дворцова охрана или както там му викаха в този век.

Откровено казано, още не беше разбрал това общество напълно. Това щеше да отнеме време, духът общуваше с него чрез усещания. Те възбуждаха любопитството му, той влизаше в дома и в живота на даден човек и го проучваше, докато не разбере причината за своя интерес.

Щеше да трупа познания пласт след пласт и да разбере всичко необходимо, за да разгроми тези хора отвътре. Да държи кранчето с най-нужните им неща: храна, дрехи и подслон, беше прост и резултатен начин да контролира живота им. Контролът на съзнанията им беше много по-голямо предизвикателство. За да го постигне, бе принуден да атакува техния най-голям страх: ужаса, че са сами във вселената.

Той беше техният лек за тази болка, той им бе предоставил общуването чрез религията, политиката и социалните сдружения. За учудване те процъфтяваха на гърба на илюзията за братство и надеждата за вечен живот, въпреки съмненията на хората, че става дума за страх, а не за вяра.

Обаче страхът им беше толкова голям, че отричаха неговата реалност. И ако не можеха да повярват в крокодил, куче, ястреб или в самия Нил, той щеше да им измисли нещо ново, както направи с Ра, бога-слънце, който дарява с живот цялата земя.

Не живеят ли заради слънцето горите, тръстиките и самата пустиня? И не беше ли златото металът, който съвършено боготвореше Ра, отразявайки неговото величие? Не беше ли фараонът наместник на Ра в страната? Не раздаваше ли той присъдите на Ра, така че да няма смърт, а само пътуване до подземния свят?

Пътуване... и няма да има смърт...

Но той знаеше истината. Знаеше много добре какво беше сторил ядосаният юдейски Бог във Вавилон. Отприщи разрушение, каквото никога не бе смятал за възможно. А когато Богът на Израил отреждаше смърт, тя беше окончателна, освен ако не бъдеш спасен от друга сила... какъвто беше неговият случай.

Онази нощ те се гледаха един друг с огнени лица, изумени от ужаса на окончателното им предаване на смъртта. Беше наблюдавал Божиите синове^[2], родени след потопа, да залитат с ръце притиснати в ушите, бягащи от гръмовната нощ. Пламъкът, който се лееше от белите дупки в черните облаци, напълно разруши града и изгори царя.

Да, когато пожелаеше, Богът на Израил сееше смърт, която надминаваше въображението, и нищо не можеше да Му устои.

Въпреки всичко дори и най-слабата надежда, че може да запазят живота си вечен чрез вярванията, които той им подхвърляше като кокали на кучета, беше достатъчна, за да успокои страховете им. И той можеше да ги контролира. Разбира се, до появата на Мойсей и пророците след него, когато светът се промени.

Беше защитен от великия дух, който го ръководеше и му даваше сили за магията. Можеше да създава живот от мъртва материя, можеше да превръща водата в кръв и да командва зверовете. Можеше да влияе на хората, да ги измъчва или задоволява. Можеше да превъзмогне дори физическата смърт.

Вярно, имаше ограничения... но същото важеше и за пророците на Израил. Накрая щеше да разбере дали неговият бог може да го спаси от смъртта, както му бе обещал.

Сега се съсредоточи върху онова, което му предстоеше. Иамврий очакваше указания.

Торн и свещениците бяха в къщата, но той нямаше да отиде там. Сега те бяха ранени и примитивните им оръжия нямаше да ги спасят. Беше научил достатъчно за тази епоха, за да знае, че трябва да презареждат странните си метални оръжия. Нямаха толкова

„муниции“, че да им стигнат за вечни времена. Това беше тяхната слабост: вярваха в своите оръжия, но какво щяха да правят, когато ги изпразнят?

Но имаше и един проблем. Човекът на име Торн, беше неподатлив на неговото влияние. Останалите също не бяха лесни. Затова се беше опитал да ги накара да млъкнат колкото може по-бързо.

Ако обикновените хора разберяха, че неговият бог им влияе, те просто щяха да се молят или да не следват волята си. Тогава щеше да е принуден да прибегне към насилие, което щеше да го разкрие.

Да е невидим беше неговото най-вярно оръжие. Винаги се опитваше да избегне насилието, защото след всяко използване на сила следваше друго, още по-голямо, и най-накрая хората за убиване просто свършваха. С една дума, насилието беше вредно. Убеждаването бе много по-умно и лесно. Затова той подмамваше хората да задоволяват яростта, похотта, алчността си и всяко друго желание, което заставаше между тях и техния Бог.

Нетърпението на Иамврий го подсети и за нещо друго. Той трябваше да премахне Торн, независимо дали искаше да използва сила.

Опита се да го привлече, но не успя. Нищо. Беше се провалял и преди. Някои просто не се поддаваха. По-скоро биха умрели. Това също не беше проблем. Просто щеше да ги убие. Но се беше надявал да си спести този труд. Вече не хранеше тази надежда.

Той огледа петимата си магьосници. Всеки от тях сам по себе си беше страшен и силен. Те знаеха някои негови тайни, макар че внимаваха колко да им разкрие. Не искаше да използват срещу него собствените му магии, а това беше твърде възможно.

Точно както човек можеше да изкове сабя, с която някой друг да го убие, така и собствената му магия можеше да бъде използвана срещу него. Това беше опасност, заради която той не разкриваше тайните на своята сила.

Пророците на Израил представляваха съвсем различна опасност. Срещу нея беше изправен тази вечер. Ако можеше да преодолее тяхната воля, лесно щеше да ги унищожи. Това винаги е било проблем. Така беше с Мойсей, Иезекиил, Исая, Даниил, Давид — с всички поред. Просто казано, те се придържаха към написаното от Стареца. Непрекъснато бяха нащрек за инстинктивните си желания и сравняваха всяка своя мисъл с писаното слово на техния Бог.

Той не искаше да нагазва отново в това тресавище. При събуждането си се надяваше, че е възкръснал в примитивна страна и ще може лесно да въздейства върху суеверните. Но надеждата му умря, когато чу двамата мъже да разговарят пред къщата, а предпазливото претърсване на околността го увери, че тук не става дума за примитивна култура.

Нещо по-лошо, не бе очаквал да се сблъска с толкова силна вяра. Това го изненада, а той беше прекалено слаб за открит сблъсък. Затова беше предложил на Торн примирие. Не се получи. Нямаше време да се оплаква от силата, с която се сблъска.

Ако бяха вярващи само по име, отдавна да бе отпразнувал триумфа си. Но тези хора бяха искрено посветени на онова, в което вярваха, и още по-лошо: не променяха думите на Стария. Истински и напълно се придържаха към тях. Затова щеше да ги убие. Нямаше друг избор.

Стига пропуски...

Време беше да организира своите воини.

Той се обърна, наведе глава и се намръщи. Това, което искаше да им каже, беше ясно: нямаше да приеме провал, а те вече се бяха провалили. Обаче той беше тук с тях, затова накрая щяха да победят.

Благодарение на неговата предвидливост тези слуги не бяха с него при сблъсъка му с Мойсей. Нямаше оцелели свидетели на онова поражение. Беше достатъчно гадно, че юдеите го бяха записали в техните книги.

Неговите воини се изправиха и той се вгледа в тях. Бяха нащрек, готови да слушат, и той заговори:

— Свещениците са се барикадирали в тази къща, ще ги измъкнем навън. Но трябва да го направим бързо, защото при изгрев тук ще гъмжи от войници. Помните ли, когато Александър и неговите легиони нападناха Египет и ни победиха със своя безброй? Така ще се случи и тук. Не мога да контролирам всички, но ще управлявам водачите им, докато не съзнават моето влияние.

Иамврий се поклони и заговори:

— Ианий, как да ги подмамим навън?

Магьосникът поклати глава.

— За да постигнем своите цели, можем да използваме магия и оръжията на хората. Ще направим нещо, което не очакват. Ще

подпалим къщата, за да ги принудим да излязат.

— И тогава ще ги убиеш?

— Да — каза Ианий и пристъпи към къщата. Той стоя доста време загледан в нея. — Тогава ще превърна техните оръжия, автомобилите и дори дрехите им в създания, които ще се обърнат и ще се нахвърлят срещу им. Създания, които ще избият всички. Мъже, жени и деца.

Те се събраха мълчаливо зад него.

— Вървете! Подпалете ги!

* * *

Торн беше неспокоен, когато влезе в спалнята. Ребека и децата се бяха сгушили заедно на леглото. Беше доволен, че снощи бе отделил време, за да сглоби спалнята с четирите колони.

Тази вечер имаше усещането, че това е било много отдавна. Нищо, с което се бе сблъсквал като войник или полицаи, не беше толкова опасно, колкото това, срещу което се беше изправил сега. Той се опита да скрие тази мисъл, отиде до леглото и прегърна децата.

Антъни си придаде смелост и пусна Торн доста бързо, но Малъри остана притисната в него. Тя не искаше да го пусне. Ребека й се усмихна окуражително, но Торн беше сигурен, че се бореше със сълзите. С бърз поглед встрани видя, че асасините бяха разположени на почтително разстояние, така че бяха относително сами.

Торн помилва момчето си по гърба.

— Държиш ли се, шампионе?

— Да — Антъни разтърка очи. — Добре съм.

Торн не си направи труда да пита Малъри. Беше очевидно, че се държи. Съсредоточи вниманието си върху Ребека и реши, че може да говори без заобикалки. Нямаше защо да крият от децата. Най-добре беше да сложи картите на масата и да се надява да разберат.

— Опитаха се — обясни той простичко, — но отстъпиха. Вероятно ще се реорганизируют. Ще пробват отново.

— Кога? — тихо попита Ребека.

— Скоро... преди разсъмване.

— Значи не е свършило — промърмори тя като че на себе си.

Торн се опита да я успокои.

— Скъпа, с тези добри хора можем да се справим, Ребека изтри крайчеца на едното си око с опакото на ръката.

— Знам... и ти... ти също си добър човек.

На Торн му се прииска да легне на леглото и да прегърне и тримата. Макар да знаеше, че нивото на адреналина в кръвта нямаше да му позволи да поспи, близостта и почивката щяха да са му от полза. Вече два и половина дена караше без сън. Трябваше да подремне при първа възможност.

За да остане на крака, използваше същата настройка на съзнанието, която беше развил по време на обучението в специалните части, когато ги караха да изминават шейсет километра с двайсет и пет килограмова раница за по-малко от осем часа. Тогава потънал в болката, преставаше да ѝ обръща внимание. Не го интересуваха горещината, мехурите по краката, схващанията — не го беше грижа за живота и смъртта. Просто продължаваше да вдига единия крак и да го спуска обратно, правейки още една крачка напред. Вече дори нямаше значение колко бързо се движи... Продължавай да се движиш, не се отказвай. Лесна работа. Точно същия метод използваше днес — просто не спирай.

Малъри отпусна прегръдката си и Торн видя, че гледа към асасините. Гласът ѝ беше стеснителен и уплашен:

— Какво ще направят сега?

Торн ѝ се усмихна.

— Ще пазят теб, Антъни и мама. Същото, което правиха досега. — Той обхвана лицето ѝ с длани. — Скъпа, никой няма да те нарани. Обещавам. В къщата има дузина мъже, решени да защитят теб, Антъни и мама. Няма да пуснем лошите да влязат тук.

— Малъри, ето — обади се Антъни. — Искам да вземеш това. — Той свали сребърното кръстче, което носеше от години. — То винаги ми напомня, че Христос е с мен.

Учудена и окуражена, Малъри внимателно пое верижката и я вдигна пред лицето си.

— Мое ли е? Подаряваш ли ми го?

— Да.

— Но... защо?

— Защото ще те накара да се почувстваш по-добре. Освен това си моя сестра.

Торн едва успя да чуе думите на Малъри:

— О, Антъни... Благодаря ти.

— Няма защо — отговори той и се усмихна.

Трогнат, Торн прегърна и тримата, като съзнаваше, че трябва да слезе долу, преди на Кейхил да му хрумне да поведе кавалерийска атака срещу гората.

— Скоро ще се върна — Той се взря поред в лицата им. — Няма да ви изоставя, скъпи мои. Обещавам, че всичко ще бъде наред.

Малъри стискаше кръста.

— Ще го убиеш ли?

Торн сдържа чувствата си.

Този звяр вече бе сторил най-лошото на неговите деца, като им стовари всичко това върху главите. Щяха да се оправят донякъде — с време, търпение и любов. Но никога нямаше да забравят ужаса на тази нощ.

Торн се замисли за магьосника.

Стисна зъби.

— Ще го убия. И още как — отговори той.

* * *

Торн не беше единственият, който искаше да убива.

Когато влезе във всекидневната, Кейхил беше опрял две допълнителни пушки помпи до прозорците. Сега шерифът само трябваше да притичва от единия до другия прозорец и да стреля. Нямаше нужда да носи пушката със себе си.

Торн беше виждал тази техника и преди. Тя се харесваше на възрастни хора и планинци, обградени в някоя хижа, но на него не му допадаше. Предпочиташе да държи оръжието в ръцете си. Предпочиташе да носи най-малко три оръжия и достатъчно муниции за всяко от тях.

Разположени спокойно до прозорците, хората на Артемис стояха на пост. Отец Тревър седеше на едно кресло до стената, а монсеньор Де Марко се качваше по стълбите, когато Торн стигна на партера.

Монсеньорът изглеждаше изморен и блед. Торн постави длан на рамото му.

— Добре ли си? — попита той свещеника.

Де Марко кимна уморено и стисна перилата, сякаш имаше нужда от опора.

— Едно е да вярваш, че нещо е възможно... но е съвсем различно да го видиш.

Това предизвика тих смях у Торн. За първи път от много време. Не каза нищо, а свещеникът продължи бавно нагоре по стълбата и скоро изчезна от погледа му. Торн се приближи до Кейхил.

Шерифът не се предаваше и му кимна кратко.

— Имаме ясна видимост на около трийсет метра — тихо обясни той. — Не е кой знае какво, но е достатъчно, стига пак да не се явят с хиляди.

— Не съм сигурен, че няма да го направят — отговори Торн спокойно. — Знаят, че това е единственият начин да се приближат, без да отнесат куршума. Вече научиха, че куршумите могат да ги забавят.

— Или да ги убият — добави Кейхил.

Торн се втренчи в него.

— Провери ли мазето?

— Разбира се.

— Още ли е там?

— Мъртъв като скумрия.

Торн кимна.

— Чудесно.

Артемис беше с гръб към тях. В позата му имаше приглушена тревога. На Торн това не му хареса и той потупа Кейхил по рамото, преди да си тръгне.

— Викай, ако видиш нещо.

— Дадено.

Докато крачеше към Артемис, Торн опита да се успокои. Но когато стигна при асасина, почувства напрежението във въздуха и също се напрегна. Каквото и да се въртеше в главата на Артемис, не беше хубаво.

— Какво има? — попита Торн.

Артемис поклати глава и остана безмълвен доста време. Когато заговори, не отмести очи от мрака:

— Те знаят всичко, което знаем ние — започна той, — и вече са разбрали, че слабото им място ни е известно.

— Знам — отговори Торн. — Ианий може да чете мислите ни, нали?

— Не мисля — смръщи се Артемис. — Но духът, който му дава сила, чува нашите разговори. Той е като... въздуха. Може да минава през разни неща, да слуша, да съобщава на Ианий всичко, което планираме...

На Торн му трябваше известно време, за да измисли отговор, и доста се изненада на собствените си думи:

— Това не му помогна кой знае колко срещу Мойсей.

Артемис обърна глава и се вгледа в него. Торн не помръдна.

— Така е — продължи той. — Ти не преставаш да говориш колко силно е то, но може би не си прав. — Той направи продължителна пауза. — Знаел ли е, че няма да може да превърне прахта в скакалци? Или че Бог се готви да унищожи цялата армия на фараона в Червено море?

— Никога не съм казвал, че може да предсказва бъдещето.

— Може би не го бива много да предсказва и настоящето. — Торн посочи с ръка отец Тревър, приведен в молитва. — Не вярваш ли, че този магьосник може да бъде спрял със силата на молитвите? Е, имаме вече безброй молитви в лицето на този човек. И ако си позволя едно предположение, бих казал, че Бог ги чува.

Нещо в думите на Торн порази Артемис. Той продължаваше да го гледа втренчено и накрая бавно каза:

— Не каза ли, че нямаш вяра?

— Човече, никога не съм казвал това. Казах, че нямам вашия тип вяра, че нямам вяра като тази на жена си. — Торн облегна лакти на перваза на прозореца и се втренчи навън. — Винаги съм вярвал в Бога. Но е трудно да вярваш в Бог, който се бърка в живота на хората, лекува, възкресява мъртви... и в някакъв шест хиляди годишен магьосник, който превръща водата в кръв. — Торн поклати тържествено глава. — Ето... това е вяра. А аз не притежавам такава. — Той замълча. — Винаги съм вярвал, че Бог просто е запратил всичко, което ни заобикаля, в орбита и се е отдръпнал назад... И сега сме сами. Но това, в което вярваш ти... или Ребека... и дори децата... ми е трудно да приема.

— Трябва ти само вяра — тихо каза отец Тревър. — Ако замълчиш, ще почувстваш присъствието на Бога. Господин Торн, той винаги е достъпен за теб. Вярата живее свой собствен живот и тя ще отговори на Бога, ако отделиш време... да послушаш малко.

Грубият глас на Кейхил избоботи откъм фоайето:

— Тази вечер се чувствам направо страхотно.

Каза го твърде тихо и това подсказваше страх. Торн се приближи по-близо до възрастния човек, питайки се от какво се бои. Може би се страхуваше от отговорите, които вечерта можеше да им донесе.

Отец Тревър се беше втренчил в пространството пред себе си. Торн не виждаше нищо там и бавно попита:

— А Ианий? Демонът казва ли му какво си говорим? Или твоята... вяра е достатъчно силна, за да го спре?

Отец Тревър вдигна поглед.

— Молих се Христовата кръв да ни защити от това същество и то да не научава какво планираме. Помолих се Всемогъщият да затвори ушите и очите му и да отслаби силата му.

Торн почувства някаква лекота във въздуха.

— Мислиш ли, че е чул молитвите ти?

— Да, така мисля — кимна свещеникът. — Мисля още, че ти ще бъдеш гибелта на Ианий.

Торн леко наклони глава към него:

— Кое те кара да мислиш така? — Той вдигна ръка и посочи към Артемис. — Вие си имате собствени войници.

Отец Тревър се засмя.

— Само Бог знае как избира своите воители. — Кимна с разбиране. — Бих казал, че ти си бил избран още преди да си се родил. Като всички нас.

Торн вдигна глава. Заслуша се и не беше изненадан от тихия глас на Артемис:

— Идват.

Торн вдигна пушката и отиде до прозореца. Гласът му прозвуча горчиво:

— Знам.

Обърна се към Кейхил и подвикна:

— Готов ли си?

— Да идват — отговори той.

Магьосниците изскочиха от мрака. Бяха повече от хиляда. В лявата си ръка стискаха ками, а в дясната факли. Торн на мига разбра какво планират и ги похвали за идеята. Заговори само за да се увери, че и Артемис е разбрал.

— Планират да ни подпалят.

— Да. Някакви идеи?

Торн премисляше. Обърна се към отец Тревър. Време беше за силата. Стига приказки.

— Каза, че ще ограничиш магията му. Можеш ли или не?

Тревър остана безмълвен. Наведе глава и започна да се моли.

— От началото на времето — започна той — хората са умирали, съпротивлявайки се на злото. Аз мога само да се моля.

Торн гледаше как приближават. Оставаха им само още трийсетина метра, факлите хвърляха червени отблясъци. Знаеше, че само петима са реални. Не искаше да излиза навън и да стреля. Едно погрешно решение и щеше да умре от истинско острие, което не е разпознал.

Но нямаше друг избор.

Той протегна ръка, взе автомата на Артемис и му даде помпата.

— Вземи я — нареди той. — Аз ще изляза. Ей, Кейхил!

— Ще те прикривам!

Торн блъсна задната врата. Когато прескочи перилата и се приземи на земята, вече имаше друг план. Този тип създаваше образи, но не можеше да движи брашно по пода. Можеше да докара фантоми, но Торн би се обзаложил, че не може да произведе огън.

Той се сви на земята и се вгледа за нещо, което да издаде кои са истинските. Не откри нищо. Всички се движеха като един, всяка стъпка в такт, като добре обучена армия. Вече бяха на метри от къщата — достатъчно близо, за да хвърлят факли на покрива или верандата. Всичко щеше да свърши скоро.

„Съсредоточи се...“

Торн вдигна глава и се вторачи в призраците, „Наблюдавай ги. Все нещо ще ги издаде...“

„Миризмата...“

Той се обърна надясно, по-скоро усещаше, отколкото виждаше...

Един от тях беше истински. Магьосникът беше помислил за всичко, но не и за това. Магиите му бяха мощни, но той не беше

всезнаещ. Прикриваше това, за което бе успял да се сети, но не се беше погрижил да произведе миризмата на дим. Може би просто не можеше да го направи. Торн не знаеше, а и не го интересуваше. Беше достатъчно, че се е сетил.

Той вдигна МП–5 и пусна един откос срещу фантомите.

Един падна с писък назад и Торн видя плочки от лапис лазули да се носят из въздуха. Затича се, за да го довърши, и чу вик от вътрешността на къщата. Обърна си и видя, че източната част на верандата гори.

Няколко от асасините изскочиха навън. Единият изрита факлата обратно в тревата, а вторият започна, да удря пламъците с одеяло. Торн нямаше време да гледа, защото стигна до падналия магьосник.

Онзи вече се изправяше.

— Не — каза Торн и изпразни пълнителя на МП–5, за да го свали отново на земята. След това измъкна бързо 45-калибровия пистолет и изпразни цял пълнител, но и това не беше достатъчно.

Торн се обърна и видя Кейхил на верандата с пожарогасителя. Шерифът беше успял да го намери сред кашоните и сандъците, останали от преместването.

Торн крачеше надолу по верандата и стреляше безразборно срещу фантомите. Беше решил да стреля срещу всичко, което му се стори враждебно. Не знаеше къде е Артемис, но предположи, че и той прави същото.

Когато отново се обърна към падналия магьосник, онзи вече се беше изправил и вървеше към него с вдигнат меч. Торн вкара нов пълнител и зачака удара.

Магьосникът залиташе и ръката му замахна като крилото на вятърна мелница, но Торн не изчака да се спусне, а направи крачка напред и я улови за китката. Опря дулото на 45-калибровото оръжие в гърдите му и натисна пет пъти спусъка.

Детонациите бяха оглушителни. Магьосникът остана на крака, докато и последният куршум не излезе през гърба му. После всичко приключи.

Падна назад като на забавен кадър. Ако имаше време, Торн щеше да изругае. Но нямаше. Обърна се още преди ехото от изстрелите да се разнесе и се насочи към верандата. Някакво съскане го накара да замръзне.

Замисли се дали да не хукне. Не знаеше какво има зад гърба му, а и не искаше да знае. Стоеше на открито, това беше теренът на магьосника. Затова Торн бе уязвим. И усещаше, че не може да избяга от онова зад гърба му.

Торн обърна глава, погледна през рамо и видя, че едно дърво в края на гората се накланя напред. В следващия миг големите му клони започнаха да се свиват и разгъват като змии.

Дори на сумрачната светлина Торн видя, че някои клони бяха дебели и мускулести като анаконди, а други се движеха като мамби и кобри. Малки, но смъртоносни.

Торн не искаше да ги срещне отблизо и побягна.

Когато стигна верандата, Кейхил точно завиваше зад ъгъла, изстисквайки последната струя от пожарогасителя. Беше успял да потуши пожара в източната част. В лявата си ръка държеше нещо, което Торн веднага забеляза. Парче от счупено огледало.

Нямаше нужда да пита, защото Кейхил извика:

— Фантомите нямат отражение, а истинските имат!

Беше му благодарен за това откритие. Готов бе да направи всичко, за да добие и най-малкото предимство в този водовъртеж. Хвърли поглед през задната врата и видя Артемис, който беше заел позицията в основата на стълбището към втория етаж. Асасинът бе застанал така, че да може да държи под око стаята на Антъни и хола. Това беше най-изгодната позиция, която можеше да заеме в момента.

Кейхил се изравни с него и пусна парчето огледало на верандата. То се строши на две. Той хвърли едната половина на Торн, а другата запази за себе си. Беше задъхан и ядосан.

— Трябва да го наклониш и да не си много близо, когато го правиш. Истинските се отразяват. Така разбираш къде да стреляш.

Съскането отпреди малко се повтори и Торн се обърна, а устата на Кейхил увисна от изненада. Торн знаеше какво ще види, но нищо не би могло да го подготви за онова, което се разкри пред очите му.

Дървото се беше приближило на пет метра от верандата, но вече не беше дърво. Оживяло, то се люшкеше и накланяше. Клоните, протегнати нагоре в нощта, бяха живи. Всеки съскаше и се извиваше. Торн хвърли поглед към гората, когато чу пукот и видя, че дърветата се изкореняват сами. Звукът беше толкова ужасяващ, колкото и самата гледка. Гласът на Кейхил прозвуча потресен:

— Мъртви сме — прошепна шерифът.

Гората бе оживяла и се движеше, изпълнена с ярост от тяхното присъствие. Поне сто дървета приближаваха, а от дълбините на гората се чуваше късане и скърцане — останалите се изкореняваха сами.

Торн нямаше желание да се съгласява, че са обречени, затова замълча. Чу някакъв шум и се обърна към задната врата в мига, когато отец Тревър излезе в нощта.

Той се загледа в дърветата, които се движеха в мрака. Дълго остана така и Торн не можеше да определи дали е уплашен, удивен или ужасен. Тогава свещеникът вдигна жезъла си и започна тихо да се моли.

Торн осъзна, че вече не чува звуците. Огледа края на гората — тишина. Гората замря. Стана за миг. Без драми, светлини или усещане за божествена намеса. Просто се беше случило.

Отец Тревър свали жезъла и обърна втренчения си поглед към множеството магьосници, които обкръжаваха къщата.

— *Minimus homo, crux dominus*^[3], — произнесе той.

Торн, Кейхил и свещеникът се втренчиха в опустялото поле.

На Торн му трябваше известно време, за да осъзнае, че свещеникът се противопоставяше на мощта на магьосника със силата на молитвата. И докато невероятната гледка се запечатваше в паметта му, видя някакво помръдване зад Кейхил.

— Кейхил! — кресна той, а на шерифа това му стигаше. Той се завъртя, усещайки, че някой от магьосниците е наблизил. В следващия миг се счепка с един в броня, с извит меч в окървавената си ръка.

От сблъсъка Кейхил падна назад и Торн напели магьосника с шут в ребрата. Тримата се превърнаха в купчина от ръце и крака, нанасящи удари, които не попадаха в целта. Изкъртиха останките от парапета на верандата и се стовариха в тревата.

Торн не беше сигурен дали той или Кейхил стреля първи, но с това битката приключи. Той се надигна неуверено на крака и погледна надолу. Магьосникът лежеше неподвижно, а 45-калибровият пистолет на Кейхил пушеше до главата му. Торн се наведе и подаде ръка на шерифа, за да се изправи.

— Ти ли го уби?

Кейхил се изправи и измърмори:

— И да не съм, не е защото не се опитах. — Застана прав и хладнокръвно подритна мъртвия магьосник. — Могат да отнесат куршума... Ще се погрижа да го получат.

Докато бършеше чело с опакото на ръката, Торн забеляза, че отец Тревър влиза отново в къщата.

— С тия типове просто трябва да изгърмиш пълнителя.

— Хайде да влезем вътре.

— След теб.

В къщата Торн не се изненада да види свещениците събрани на съвещание. Не знаеше какво обсъждат, а и не го интересуваше. Той трябваше да проведе свое собствено съвещание.

Постави пистолета си на предпазител, докато асасините се събираха около него. Артемис беше свалил палтото си и арсеналът му беше изложен като на витрина. Така щеше да има по-лесен достъп до него.

— Използвахме различни техники — започна Артемис. — Първо, просто стреляхме по тях. Когато са струпани накуп, все ще улучиш някого.

— Обаче така харчите много муниции — вметна Торн.

— Да, но имаме още в колите. Поне десет хиляди дозвукови деветмилиметрови патрона.

Един от асасините използваше пушка помпа 12-и калибър с барабанен дисков пълнител, с която можеше да изстреля дванадесет патрона на полуавтоматичен режим. Той му подаде кутия патрони за мосберга.

— Очаквахме, че ще имаме нужда от повече муниции — простичко обясни Артемис.

Торн погледна кутията: 9.33-калиброви, което ще рече 8.5-милиметрови сачми.

— Ще свършат добра работа — каза той и отново погледна към Артемис. — Ако издържим до съмване, на какви подкрепления можем да разчитаме?

Той отговори с въздишка:

— Утре ще изпратят подкрепления, ако не чуят нищо за нас. Но ако до сутринта не го убием, Ианий бързо ще се справи с нашето подкрепление. С всеки час става по-силен, нашите хора няма да имат и малкото предимства, на които се радваме ние.

— Че какви предимства имаме ние? — изсумтя Кейхил. — Този тип може да превърне дървото в змия. Зная това, защото го видях!

— Ние предположихме, и то правилно, че Ианий е безсилен, ако не е в досег със земята — хладно отговори Артемис. — Разполагаме със свети мъже, които му се противопоставят. Освен това знаем как се движат неговите магьосници, познаваме тяхната тактика и оръжия. Знаем и как могат да бъдат победени в сражение, защото вече сме го правили.

— Артемис е прав — съгласи се горчиво Торн. — Ако забъркаме в това други хора, включително твоите заместници, Кейхил, просто ще ги пратим на смърт. Трябва да свършим с него още тази нощ.

Кейхил погледна през прозореца.

— Тогава по-добре да се приготвим, защото те идват отново.

При тези думи ядно защракаха затвори на пушки помпи и автоматични оръжия, а Торн се втурна към задната врата, за да погледне навън. Огледа края на гората, за да види дали дърветата са си на мястото. Не мърдаха.

— Слава Богу — несъзнателно измърмори той.

Най-ужасяващата способност на Ианий — да превръща неживи обекти в живи оръжия, беше пресечена. Молитвата на отец Тревър бе чута, но Торн знаеше, че за да се свърши веднъж завинаги, ще е нужно нещо повече от молитва. Свещеникът можеше да попречи на неговата магия, но Ианий можеше и да не разчита само на магии. С напредването на нощта той щеше да използва всякакви средства, за да завърши битката.

Сигурно щеше пак да подпали къщата, но Торн вече беше уверен, че ще могат да му попречат.

Тези типове бяха умни и лесно се приспособяваха, но все пак идваха от друго време и не знаеха всичко за това столетие.

На Ианий и неговите хора щяха да са им нужни месеци, а може би и години, за да проумеят двадесет и първия век. Трябваше не само да схванат вечно променящата се политика, но и науката, машините, технологиите, законите, транспорта и обичаите на стотици общества. А и религията щеше да представлява нов проблем за тях.

Вместо една-единствена бунтовна нация, предвождана от Мойсей, днес съществуваха безброй църкви, вероизповедания, библии, свещеници, учени, учители, монахини, монаси и дори набожни воители.

Но въпреки тези промени Торн беше стигнал до извода, че едно нещо си беше останало същото: църквата все още имаше своите пророци и Ианий все още можеше да бъде спрял от силата Божия.

Така в добавка към новите проблеми, Ианий трябваше да се оправя и със старите. Но нещо загриза съзнанието на Торн.

Нещо ново...

Мисълта се залута из съзнанието му, докато магьосниците обикаляха в мрака.

Нещо ново...

Каква беше тази мисъл, какво продължаваше да дразни въображението му? Имаше нещо сериозно... слабост, която би могъл да използва. Но нямаше време за това. Видя сива сянка да тича към западната страна на къщата.

Торн вече бе тръгнал натам, когато Кейхил извика откъм фойето.

Бяха се втурнали в къщата, без да използват фантоми, които да прикрият атаката. Рискуваха, за да влязат вътре, преди да бъдат простреляни.

Торн чу тракането на автомата на асасина при западния прозорец, после Кейхил започна да стреля откъм предния вход. Торн се втурна в бъркотията, за да помогне на шерифа.

Стигна до вратата и видя окървавения Кейхил с гръб към най-близката стена. Двама магьосници го нападаха от противоположни страни. Шерифът извади пистолета с едната ръка, с другата насочи пушката и започна да стреля бързо. Очите му проблясваха от изстрелите, сякаш гледаше горски пожар.

Магьосникът, който отнесе четири попадения от полуавтоматичната помпа, се обърна и подскочи високо. Торн проследи движението му с цевта, но не стреля, за да не улучи Кейхил. После колоната, която подпираше площадката над тях, препречи огневата му линия и в този миг магьосникът се хвърли право през прозореца.

Торн се обърна, за да се прицели в другия, и видя, че Кейхил трескаво натиска спусъка на вече празния пистолет. Беше в шок, не бе очаквал толкова скоро да свърши патроните. Торн отправи бърз изстрел срещу втория нападател, но разбра, че е пропуснал още преди

да отзвучи грохотът от експлозията. Магьосникът вече се хвърляше върху шерифа.

В последния момент с яростен вик едрият Кейхил докопа голямата ваза с цветя, ръката му описа полукръг и той я стовари върху челото на нападателя.

Ударът беше страхотен. Къщата сякаш се залюля. След удара Кейхил силно ритна магьосника в слабините. Сграбчи го за гърлото, обърна се към Торн и извика:

— Бягай при децата!

С преплетени ръце Кейхил и магьосникът се стовариха върху голямата дъбова маса, разпръсвайки столовете из цялото фоайе. Торн отново се опита да стреля, но не искаше да рискува.

И на двамата им трябваше малко време, за да се съвземат. Кейхил се изправи първи с откъртен крак от стол в ръката. Очевидно шерифът владееше до съвършенство мръсния бой. Успяваше да превърне в оръжие всичко, до което се докоснеше.

Когато магьосникът се надигна, плещестият шериф замахна с крака като с бухалка и откърти парче от челото му. После погледна още веднъж към Торн.

— Върви! Аз ще се оправя с тоя!

В същия миг на горната площадка избухна стрелба. Тя продължи само няколко секунди и Торн чу шум от падане и тревожни викове. Точно когато хукна, настъпи злокобна тишина.

Един поглед му беше достатъчен, за да се увери, че Кейхил упорито се държеше. А това не беше малко.

Торн затича нагоре по стълбите и видя нещо, което не беше очаквал. Тримата асасини, които пазеха семейството му, лежах в безсъзнание на площадката. Объркан, Торн вдигна поглед, за да потърси обяснение, и сърцето му едва не спря.

Този път нямаше фигура в сиво.

Ианий стоеше неподвижно в далечния край на коридора. Носеше алената си роба, а голата му глава отразяваше сумрачната светлина. Едната му ръка беше скрита в тежките гънки на одеждата, другата държеше черната тояга. Очите му бяха скрити под сянката на хищното му чело.

Безразсъдното нападение удиви Торн. Ианий със сигурност знаеше, че е безсилен, когато не е в контакт със земята. На Торн му

хрумна тревожната мисъл, че бъркат. Може би Ианий нямаше нужда от нея.

Той нямаше време да провери състоянието на падналите асасини. Предпазливо прекрачи едно от телата и замръзна, когато магьосникът заговори. Долу стрелбата продължаваше, но за Торн не беше трудно да чуе думите.

— Отново се срещаме — засмя се Ианий, а Торн бавно започна да вдига пушката, за да се прицели. — Може би трябваше да избереш да живееш...

От стаята на Антъни не се чуваше нищо. Въпреки свръхестествената заплаха пред него, Торн трябваше първо да разбере какво става със семейството му. Той направи още една предпазлива крачка.

— Все още са вътре — продължи Ианий и въздъхна. — Какво удоволствие би било да имам на моя страна волеви човек като теб. Ти можеше да станеш фараон, господин Торн.

Торн се намръщи.

— Какво направи с професора?

— О — засмя се Ианий, — той умря безболезнено. Саможертвата му не беше напразна. Жизнената сила, която приех от него, почти възстанови способността ми да лекувам.

Долу стрелбата продължаваше. Торн успя да стигне до вратата на стаята. Погледна вътре и бързо обходи с поглед помещението. Не ги видя на леглото, но зърна крака на Ребека да се показва иззад вратата на вградения гардероб. И тримата се бяха скрили.

Бяха живи, това беше най-важното.

Торн надникна само за миг, като се мъчеше да следи с периферното си зрение Ианий. Но когато погледна отново, магьосникът беше изчезнал. Ей така. Бързо и неочаквано.

— Хубав номер — прошепна Торн.

Страхотен сблъсък под площадката го накара да надникне през перилата.

В същия миг Артемис и един от магьосниците се изтърколиха във всекидневната. Асасинът беше изгубил автомата си и се опитваше да отхвърли назад по-едрия и силен магьосник, но той имаше очевидно предимство в ръкопашния бой.

Торн разполагаше само с няколко секунди. От това разстояние трябваше да стреля по магьосника с пушката, но зарядът ѝ се равняваше на осем деветмилиметрови куршума. Трябваше да внимава да не засегне Артемис.

С гръб към Ребека и децата, Торн изчака, докато Артемис отблъсна магьосника малко назад. Прицели се в крака му, стреля и онзи се завъртя на място и изрева, щом едрокалибрените сачми разкъсаха бедрото му. Тогава Артемис се хвърли напред толкова бързо и леко, че Торн видя единствено проблясването на сребриста ивица, която веднага почервеня.

Торн не беше сигурен какво се е случило, тъй като магьосникът все още стоеше прав и неподвижен, а Артемис гледеше отстрани. После в зловеща поредица от забавени движения главата на магьосника се килна назад и падна на пода зад петите му, а тялото рухна, напред.

Торн се обърна, за да види семейството си, но...

Ианий се усмихна в лицето му.

Той изстина. Ианий извади ръка изпод робата си и Торн видя, че държи шепа пръст.

Пръст...

Беше в контакт със земята!

С вик Торн вдигна пушката помпа. Следващото му усещане беше, че е улучен от оръдие. Знаеше, че се е стоварил върху парапета, който се разпадна, сякаш ударен от гръм.

Видя тавана на ръка разстояние от лицето си и в безкрайно продължилия миг се опита да си спомни какво лежи под него на пода. Извъртя се във въздуха и със забележително присъствие на духа погледна надолу, докато падаше. Видя, че точно под него е масичката за кафе. Сякаш Ианий го беше запратил с удар по тази траектория, за да разбие стъклото. Нищо не можеше да направи. Беше във въздуха, зависим от гравитацията.

Хрумна му смътната мисъл да запрати пушката надалеч, докато се подготвяше за смъртоносния сблъсък.

Ако не го убиеше падането, разбитото стъкло щеше да свърши тази работа. В този миг усети как нещо полита и го удря силно, отмествайки го встрани от масата. В следващия миг се затъркаля с

Артемис по пода. Асасинът беше видял опасността и го бе блъснал достатъчно силно, за да го отклони от стъклото.

Торн се изправи мигновено с насочена пушка.

— Той е на горния етаж!

Хукнаха заедно.

— Обикновен човек не би могъл да нанесе подобен удар — успя да каже Артемис, докато вадеше пистолетите си с двете ръце.

— Той може да използва магия в къщата!

Артемис се поколеба.

— Но нали не е в контакт със...

— Носи пръст със себе си! Така е във връзка със земята.

Нямаха време за разговори, Торн стигна горната площадка и веднага се озова в стаята на Антъни. Нямахше нужда да търси, за да е сигурен. Просто знаеше. Рязко отвори вратата на вградения гардероб и напрегна сили, за да не припадне от страх...

Там нямаше никого.

Артемис реагира с вик. Торн вече беше излязъл през вратата и гледаше към единствения прозорец в дъното на коридора.

От далече той изглеждаше затворен отвътре. Торн се втурна натам, за да се увери. Огледа рамката — да, беше затворен. Обаче това не означаваше, че Ианий не го е използвал за изход. Доколкото знаеше Торн, магьосникът би могъл да го затвори и след като е излязъл.

— Хайде! — викна той на Артемис, докато се носеше надолу по коридора. — Трябва да е наблизно! — Докато се спускаха, Торн изведнъж осъзна, че стрелбата е престанала, и се провикна:

— Кейхил?

Миг по-късно шерифът залитна във всекидневната с димящ пистолет в ръката й с един от мечовете на магьосниците в другата. Кървеше от няколко леки порезни рани, но Торн нямаше време за първа помощ.

— Уби ли го? — попита.

Кейхил махна уморено към фойето.

— Мрат като змии — отговори задъхано.

Торн огледа помещението. Отец Тревър беше изчезнал.

Торн се зачуди защо не бе забелязал това по-рано. Претърси кухнята и западната част на къщата. Нищо. Хукна към задната врата,

грабна шепа патрони и ги пъкна в джоба. Натика три от тях в мосберга, докато разговаряше с Артемис:

— Ианий е убил професора. — Готвеше се да вкара патрон в патронника, но се сети, че вече го бе направил.

— Сигурен ли си? — попита неуверено Артемис.

— Аха... Убил го е веднага, щом е получил това, което е искал.

Артемис го загледа учудено.

— От какво е имал нужда?

— Ударихме ги доста яко и изтощихме лечебните му сили. — Торн огледа къщата за последен път. — Имал е нужда от жизнената сила на професора, за да се възстанови. Затова сега е силен. И то много. Трябва да го отделим от земята.

Кейхил изпуфтя.

— Няма да е лесно, щом носи пръст със себе си.

— Кейхил, така или иначе, няма е лесно. Но трябва да го направим. Иначе ще ни изтощи и накрая ще ни убие. Той може да греши колкото си иска и пак ще оздравее. Но ние сме уязвими. Не можем да си позволим дори една грешка.

— Вярно е.

Артемис оглеждаше коридорите и вратите. Торн вдигна пушката помпа и се насочи към верандата. Беше сигурен, че Ианий е отвел Ребека и децата. Искаше сблъсъкът им да се състои на земята, там беше по-силен. Торн не погледна дали някой го следва.

Излезе на верандата, наведе се през перилата и се огледа, преди да скочи долу. Ианий стоеше на сред полето с Антъни, Мальри и Ребека. Двама от последователите му стояха зад него, което правеше задачата още по-трудна. Артемис беше убил един, Торн също, а Кейхил ликвидира третия във фойето.

Още десетина метра и Ианий щеше да изчезне в 382 гората, а там щеше да бъде непобедим. Но беше пресрещнат от свещеници в черни раса, построени в клин. На върха на клина жезълът на отец Тревър проблясваше като копие на лунната светлина. Беше ясно, че той няма да позволи на магьосника да мине.

Торн се носеше към тях, усещайки, че Артемис и Кейхил го следват отблизо. Докато изминаваше последните няколко метра, чу отец Тревър да казва на Ианий:

— Твоята сила не ми действа, чудовище. Силната вяра и кръвта Христова ни дават мощ. — Настъпи тишина. — Както всичко на този свят, и на твоята империя дните се превърнаха в... прах.

Ианий се изсмя:

— Свещенико, още не съм прах!

— Не, чудовище... Прах беше, прах си и на прах ще станеш. А сега пусни жената и нейните деца. Не можеш да ги задържиш, докато духът Христов е с мен.

Ианий се смръщи.

— Старче, аз не се ограничавам само с магия. Не знаеш ли, че пирамидите са иззидани с кръвта на робите, които съм убил със собствените си ръце? — Той поклати глава и погледна към Торн. — Моята магия може и да не ти действа, но вярата работи само за онези, които я имат.

Той протегна ръка към бившия полицаи, който извика от болка и падна на колене. Торн изпусна пушката и стисна главата си, за да спре острия ослепяващ свредел, който прониза челото му. Примигна в опит да фокусира погледа си, но болката потече като лава из черепа му.

Ребека изпищя:

— Какво правиш с него?

— Убивам го — отговори спокойно Ианий. — Проста работа, когато имам пълен контакт с източника на моята сила. Може би вярата на свещениците ги прави, неуязвими. Но не всеки притежава вяра.

Артеми́с се наведе над Торн, но очевидно не знаеше какво да направи. Торн се изви като арка, а устата му зина от болка. В този миг Кейхил пристъпи напред, махвайки рязко на Ребека и децата да се дръпнат настрана. Жестът му накара останалите магьосници да сграбчат децата, използвайки ги за щитове.

— Чудовище, подцених силата ти — тихо каза отец Тревър. Той не изглеждаше разтревожен от агонията на Торн, протегна жезъла и продължи:

— В името на Исус Назарянина ти заповядвам да го освободиш.

С вик Торн започна да клати глава. Примигна няколко пъти, фокусирайки поглед, и отново видя магьосника. Несъзнателно протегна ръка към пушката, докато се изправяше.

Не беше нужно да се говори за намесата на отец Тревър. Не беше необходимо да се омаловажава опитът на Ианий да спечели. Нямаше

нужда да се заявява, че силата на Бог бе победила магьосника и че ръката на Мойсей отново го беше сразила. Сега Ианий можеше да покаже как е зидал пирамидите с кръвта на робите.

— Убий ме — подкани го Торн, докато се приближаваше към него, — ако можеш.

Един от магьосниците се хвърли към Артемис и замахна с извития си меч, но асасинът беше подготвен. Гмурна се напред и надолу под съскащото острие и буквално повдигна магьосника, а после го запрати на земята. Торн не видя какво се случи по-нататък, защото стигна до Ианий, който рязко дръпна Малъри пред себе си.

Торн беше очаквал подобно развитие и се молеше да стигне до него навреме, за да го спре. Но нямаше избор. Спря на място заради опряното в гърлото на Малъри острие. Артемис се изправи, но изглеждаше победен. Торн видя, че магьосникът също става. Боят ги беше отвел на метри встрани. При такова разстояние нямаше защо да се страхува, че заблуден куршум може да улучи Ребека или някое от децата. Магьосникът намести меча си в ръката, а Артемис се отпусна на едно коляно и протегна любимия си „Глок“. Оръжието стреляше с деветмилиметрови патрони, а пълнителят му побираше седемнадесет. Този на Артемис обаче беше с увеличен обем и разполагаше с тридесет.

Когато магьосникът се изправи в пълен ръст с извит меч в ръката, асасинът изпразни целия пълнител в гърдите му. Последва сякаш цяла вечност, но накрая магьосникът, изпръскан с кръв до неузнаваемост, падна напред. Торн изсумтя... Да, умират трудно, но все пак го правят. Докато магьосникът падаше, той погледна отново, към дъщеря си.

Не можеше да се хвърли напред и да рискува изстрел, не можеше и да измъкне детето от ръцете на Ианий. Вторачи се в лицето му.

— Няма да успееш — глухо каза Торн.

Ианий се усмихна.

— Ще видим. — После погледна към дърветата. — Щом бъда в безопасност в гората, ще освободя дъщеря ти. Но само ако не ме преследваш.

— Не се ли страхуваш, че ще се разприказвам?

Магьосникът се изсмя.

— Колкото повече научавам за вашето време, толкова повече се убеждавам, че никой няма да ти повярва. — Усмивката му беше призрачна. — Ще ти призная, че в началото се бях притеснил. Но сред вас има толкова шамани, вещици, магьосници и пророци... Искрено вярвам, че няма да бъдеш забелязан сред множеството, което открито парадира със своя кретенизъм.

Торн премести тежестта си на другия крак.

— Да, ти поназнайваш нещичко за пророците.

— Достатъчно — предупреди го магьосникът.

Торн бавно отстъпи назад.

— Добре — усмихна се Ианий и стисна Малъри по-силно. — Ще отговоря на въпроса ти, тъй като вече нямаме време. Да. Познавах вашите най-велики пророци. Мойсей наистина беше такъв и неговият Бог беше единственият истински Бог. Но светът няма да види такива пророци отново. В този век рядко ще намериш вярващ, камо ли пророк.

— Ще направя така, че светът да повярва в теб, Ианий. Това ще бъде моята мисия в името на Бога — хората да повярват.

Ианий се изкикоти.

— Господин Торн, най-големият номер на Сатаната е да убеди света, че не съществува. Моят господар ми каза, че той, бащата на лъжите, ще ми помага да мамя.

— Няма да е достатъчно.

— Ще видим.

Ианий направи три крачки назад.

Торн знаеше едно нещо: Ианий не биваше в никакъв случай да отведе дъщеря му в гората. Погледна към Ребека. Тя държеше Антъни да не мърда, защото момчето беше готово да се втурне да спасява сестра си. Ребека чакаше Торн да започне да действа.

— Малъри? — извика високо той.

Дъщеря му кимна, а Торн последва отстъпващия магьосник, запазвайки разстоянието помежду им. С пръст се увери, че неговият „Колт“ .45 не е на предпазител. Наум преброи изстрелите, които беше произвел, за да се увери, без да поглежда, че има патрон в цевта. За части от секундата стигна до извода, че са му останали три патрона. Вече беше готов.

Той заговори многозначително на Малъри:

— Спомняш ли си какво ти подари Антъни тази вечер?
Подаръкът?

Малъри кимна със сълзи в очите.

Торн ясно каза:

— Искам да го погледнеш.

Ианий присви очи при тази тайнствена команда. Той стисна още по-здраво малкото момиче и направи крачка назад, но тогава ръката на Малъри се отдели от врата ѝ, стиснала сребърното разпятие. То докосна ръката на Ианий и той реагира така, сякаш е бил изгорен до костта.

Ревна и ръката му се дръпна инстинктивно от гърлото на Малъри, а тялото му залитна назад. После се осъзна и се хвърли след момиченцето. Но когато пристъпи напред, Торн се отпусна леко на едно коляно, протегна ръце и започна да стреля.

При това разстояние, най-малко четири метра, 248-грановият куршум мина на по-малко от десет сантиметра от главата на Малъри и се заби право в гърдите на Ианий. Разтърсен от силата му, той изпусна тоягата си и залитна назад. Торн изстреля още два куршума и всеки от тях попадна право в гърдите на магьосника.

Затворът се заключи, Торн посегна за още един пълнител, а Кейхил вдигна пушката си. Но Ианий още не беше мъртъв. С крясък той замахна с ръка, пушката на Кейхил изхвъркна от ръцете му и започна да се върти във въздуха, понесена сякаш от електромагнитно течение. После Ианий замахна с разтворена длан, Кейхил нададе вик и полетя назад след тежък удар от невидима сила.

Далеч от отец Тревър, Ианий изглежда бе започнал да си възвръща силата. Той се загледа с омраза в Торн, кипеше от болка и яд.

— Глупак! — сплете ръце като хищни лапи и закрачи напред. — Мислиш си, че можеш да ме победиш? Повали ме и сам ще се излекувам! Аз винаги ще оздравявам!

Торн скочи напред и издърпа сребърния жезъл от ръцете на отец Тревър. Завъртя се леко встрани и го запрати с все сили като копие към гърдите на магьосника.

Мерникът му беше точен.

Жезълът улучи Ианий точно под гръдната кост, разцепи плочките от лапис лазули, после кожата и сърцето под тях и се подаде на цял фут от гърба му. Магьосникът започна да се върти с писъци в кръг,

опитвайки се да извади среброто от гърдите си, а мечът падна от ръката му.

Торн скочи с бързината на футболен нападател и го удари право в гърдите. Двамата се затъркаляха през полето във водовъртеж от бързи и смъртоносни удари. Торн усети, че Ианий става по-силен с всеки удар.

Очевидно все още можеше да използва невероятната си лечебна сила. С титанично усилие Торн го отхвърли назад, но Ианий сякаш растеше с всяка секунда, както на ръст, така и на увереност.

Магьосникът се усмихна.

— Ще оздравея от раните, които ми нанесе — обяви той задъхан. — Не виждаш ли? — Пое си дълбоко въздух и Торн видя как дупките от куршумите и жезъла се затвориха, още докато говореше. — Никоя рана не може да причини смъртта ми, докато докосвам земята.

И с ругатня на някакъв непознат език Ианий се обърна и побягна към гората. Торн нареди на Артемис и Кейхил:

— Останете при Ребека и децата.

Кейхил направи крачка напред.

— Но...

— Изпълнявай!

Торн грабна МП-5, изправи се, последва магьосника и в този миг реши, че само един от тях ще оживее. Обърна се, когато Артемис го повика, и хвана във въздуха хвърления резервен пълнител за автомата. Сега разполагаше с още петдесет патрона и знаеше, че ще има нужда от тях.

Но все още не се сецаше как да намали силата на Ианий. Вече беше използвал всичко, включително сребро, но въздействието му беше краткотрайно! Докато магьосникът оставаше в контакт със земята, запазваше силата да се лекува сам. Торн трябваше да измисли нещо. Щеше да се наложи да импровизира, затова вдигна тоягата на магьосника, която лежеше захвърлена на тревата. Можеше да му послужи.

След секунди навлезе в гората и буквално ослепя под непрозрачния балдахин на нощта. Обаче успя да зърне магьосника да тича към някакво сечище. Небрежно отблъсна ниско провисналите клони от лицето си и затича с все сили по неравния терен. Когато видя

високата кула за вода толкова близо до тях, затаи дъх. Хрумна му една отчаяна идея.

Нещо ново...

Наведе глава, за да помисли.

Той не знаеше, че това е изкуствено...

Торн заоглежда терена около водната кула.

Това щеше да го отдели от земята...

Ианий почти беше стигнал до началото на гората в другия край на сечището. Сега или никога — помисли си Торн.

Той спря и вдигна автомата, за да се прицели. Изстрелът беше далечен, но той не можеше да си позволи да не улучи, защото друга възможност нямаше да има.

Стреля с бавно и внимателно натискане на спусъка и веднага разбра, че е улучил, защото Ианий подскочи, направи салто във въздуха, надавайки изпълнен с болка писък, и се стовари тежко по гръб. Но веднага започна да се надига и Торн вдигна дългата черна тояга над главата си.

— Тоягата ти е у мен! — провикна се Торн през малкото сечище и добави по-тихо: — Защо не дойдеш да си я вземеш?

За миг му се стори, че магьосникът ще избере благоразумието вместо предизвикателството, но след секунда Ианий закричи към него без колебание и страх, вече излекуван от огнестрелната рана в крака.

Торн заотстъпва, следвайки ритъма на приближаващия се магьосник. От време на време хвърляше поглед през рамо, за да прецени колко остава до водната кула. Скоро почувства паветата под краката си.

Това беше входът за автомобили.

Ианий се бе излекувал от раната, която Торн му нанесе, но представляваше кървава гледка, когато се изкачи по малкото възвишение и стъпи на тревата до алеята за автомобили.

— Дай ми тоягата — нареди той с прегракнал глас.

Торн я остави на алеята.

— Ела да си я вземеш.

С гримаса на отвращение, сякаш мисълта да се бие с този незначителен войник му беше противна, Ианий стъпи на паважа и започна да се приближава с яростни крачки. Плочките на повредената

му броня се полюшваха при всяка крачка и оголваха гърдите му. Той погледна надолу, примигна, фокусирайки поглед, и поклати глава.

— Камъни и прах — изръмжа той с отвращение. — Властвам и над тях.

Тоягата лежеше на земята между двамата.

Ръката на Торн стисна по-здраво автомата.

— Щеше да останеш жив, ако беше останал при семейството си — обяви Ианий, докато се навеждаше за тоягата. — А сега и те ще умрат заради неприятностите, които ми причини.

Торн подскочи напред, падна на едно коляно и мушна цевта в гърдите на магьосника. Лицето на Ианий се издължи от учудване, после той се засмя и сграбчи цевта със силната си дясна ръка.

Двамата впиха погледи един в друг.

— Глупак! — изграчи той в лицето на Торн. — Не можеш да ме убиеш! Аз винаги ще оздравявам, докато стоя на тази земя!

— Не стоиш на земя! — с пресипнал глас отговори Торн. — Някога да си чувал за фибростъкло?

Очите на Ианий блеснаха, той погледна надолу и видя, че не стои на земята. Магията му беше изчезнала. Ужасен вдигна глава към Торн, а той изкрещя:

— Я се излекувай сега!

После натисна спусъка и тялото на магьосника подскочи нагоре от автоматичния огън. Торн го следваше с цевта, забивайки в него куршум след куршум. Дори в ослепителния блясък на изстрелите Торн виждаше как плочките на бронята му се късат. Знаеше, че броят на куршумите е достатъчен да избие дузина противници, и нещо му нашепваше да престане.

Но не се вслуша в този глас.

Ианий завъртя глава и впи поглед в тревата и земята, близки и безкрайно далечни. Торн още натискаше спусъка, стреляше неспирно, крачеше напред и следваше Ианий стъпка по стъпка, докато най-накрая магьосникът падна по гръб.

С протегнатата напред ръка Торн се загледа в магьосника през дима. От гърдите му не беше останало нищо. Бронята беше нацепена на назъбени ромбчета, а синьо-зелените плочки от лапис лазули изглеждаха черни на бялата светлина от кулата. С отворен гръден кош

и преплетени ръце Ианий приличаше на огромен молец с извити от смъртта хищни нокти.

Мина време, докато Торн задиша отново, все още впил поглед в неподвижното тяло на магьосника. Не знаеше дали е мъртъв, ще може ли отново да възкръсне, не знаеше и как да се увери в смъртта на подобно създание. Тогава до него застана Артемис. Късият меч блестеше сребрист в ръката му. Рубиненочервената халка на ръкохватката излъчваше неестествена светлина.

Торн успя да попита:

— Децата и Ребека?

— В безопасност — успокои го Артемис. — Кейхил ги пази. И благочестивите... Очакват завръщането ти.

Торн само трябваше да погледне в студените сини очи на асасина, за да разбере намеренията му. Почувства, че не му се ще да присъства на това последно и необходимо действие и се обърна.

— Ти го направи — каза той.

Артемис кимна хладно.

Торн небрежно запрати автомата настрана и тръгна към другия край на гората. Мина известно време, преди да осъзнае, че нашепва тиха молитва в нощта. От гърба му падна тежко бреме и последната дума от молитвата безшумно се смеси с вятъра и гората, които го прегърнаха, когато прошепна:

— Амин...

[1] Изход, 3:14 — Б.пр. ↑

[2] Първа книга Моисеева, 6:2–4 — Б.пр. ↑

[3] И най-незначителният човек е кръст Господен (лат.) — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Мина почти година. Толкова много неща се бяха променили, че на Торн му беше трудно да си спомни предишния живот. Но, той не забрави ужаса на преживяното и използваше всеки свободен миг, за да бъде с децата.

Ребека понесе изпитанието със забележителна сила и се възстанови много по-бързо от него. Нейната вяра й даваше сили, които той едва сега започваше да разбира. Не беше лесно да разбереш могъществото на тази вяра. За Торн това беше по-скоро дълго пътуване, а не място, където можеше да пристигне някога.

Ангъни и Малъри още сънуваха кошмари и от време на време идваха да спят при тях в спалнята. Торн не се оплакваше. Това бяха последици от ужасното преживяване, но той беше уверен, че те ще се справят. Трябваше само време, а те разполагаха с цялото бъдеще. Нямаше да бързат. Нужни бяха време, много любов и търпение.

От време на време и Торн сънуваше кошмари, но не ги споделяше нито с Ребека, нито с децата. Искаше да им вдъхва сила и смелост, а не страх. Искаше също децата му да пораснат като вярващи. Той самият беше започнал да вярва. Никога нямаше да забрави с какво се сблъска. Не само злото, но и доброто.

Артемис се беше върнал в своя свят, но те си останаха добри приятели и поддържаха връзка. От време на време Торн го напушваше смях, защото дори Кейхил стана редовен посетител на черквата.

Торн смело признаваше, че не разбира напълно вярата и може би никога нямаше да я разбере. Но нямаше да излъже, ако каже, че има вяра. А след всичко, което беше видял, това му беше достатъчно. Поне засега. Някой ден можеше да помъдрее и да открие отговорите, от които се нуждаеше. Но точно сега му стигаше и това, че беше повярвал. И че живее в светлината, която Бог му бе пратил, за да види този живот.

Даа... това беше напълно достатъчно.

Останалото щеше да стане, когато му дойдеше времето.

Издание:

Джеймс Байрън Хъгинс. Магьосникът

Американска. Първо издание

Редактор: Евгения Мирева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: ИК „Бард“ ООД Силвия Николова

ISBN: 978-954-585-866-6

ИК „Бард“, София, 2008

Формат 84/108/32

Печатни коли 25

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.